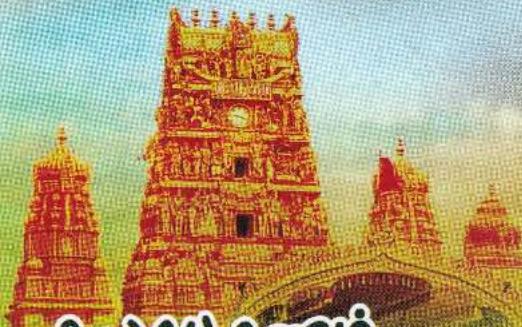

ஒவியமும் சிற்பமும்

சிந்தனைக்

கட்டுரைகள்

கலைபுறண்டு
வடவரை கி. வப்ள

கலாபூசணம்
வடவரணி சி.சபாவின்

ஒவியமும் சிற்பமும்

சிந்தனைக்
கட்டுரைகள்

வெளியீடு :
நதியோர நாணல்கள் கலை இலக்கிய மன்றம்
நாவற்காடு, வரணி.
வெளியீட்டு வரிசை - 06

நூலின் பெயர்	: ஓவியமும் சிற்பமும்
நூலின் வகை	: கட்டுரை
நூலாசிரியர்	: சி.சபாரத்தினாம் (வடவரணி சி.சபா)
வெளியீடு	: நதியோர நாணல்கள் கலை இலக்கிய மன்றம் நாவற்காடு - வரணி (இலங்கை)
பதிப்பு	: முதற்பதிப்பு - 2019
பதிப்புரிமை	: ஆசிரியருக்கு
பக்கங்கள்	: 104 + xvi
தொடர்பு	: சி.சபாரத்தினாம் க்ஷாய் வீதி, கொழுகாமம். தொ.இல : 0772882250
அட்டைப்படம்	: நா.ஜினோ
நூலின் விலை	: 350/=
அக்ஸப்பதிப்பு	: சிவகஜன் பதிப்பகம், கொழுகாமம்.
ISBN இலக்கம்	: 978-955-7192-06-2

திரு சி.சுந்தரமூர்த்தி

(ஆசிரியர்)

SLTS - 1, BA Dip in Education, MA in Tamil

அகரிந்துகூடு

இன்று கவிதை, சிறுகதை, நாவல் வளர்ச்சியடைவதைப் போன்று கட்டுரைத் துறையின் வளர்ச்சி மிக அரிதாகவே உள்ள குழ் நிலையில் வடவரை சி.சபா அவர்கள் இக்கட்டுரைத் தொகுப்பினை ஆக்கி வெளியிட முன்வருவது மிகவும் பாராட்டுக்குரியது. இவர் யின்னாமல் முழங்காமல் பெருமழை பொழியும் காளமேகம் போன்றவர். இவரது ஆக்கங்கள் வாசகர் மத்தியில் பாராட்டுக்கணள பெற்றது மட்டுமல்ல, இலங்கை அரசினால் வழங்கப்படும் எழுத்தாளருக்கான கலாபூச்சனை விருதையும் கலைச்சாகரம் விருதி யையும் பல்வேறு கெளரவங்களையும் பெற்றுக் கொடுத்திருக்கிறது.

இவர் இக்கட்டுரைத் தொகுப்பு மட்டுமல்ல, பல சிறுகதைகளையும் கவிதைகளையும் ஆக்கி வெளியிட்டுள்ளார். இவரது படைப்பாக்கங்கள் கவிஞர் புதுமைப்பித்தன், நீலவாணன், மகாகவி போன்றவர்கள் பாணியில் சமுதாயப் பிரச்சினைகளை யதார்த்தமாக சான்றாதாரங்களோடு வெளிப்படுத்துவனவாக அமைந்துள்ளன. இதனால் இவரது ஆக்கங்கள் என்றும் அழியாவரம் பெற்றவை என்று கூறிவிட முடியும்.

இந்த அடிப்படையிலே இவரது கட்டுரைத் தொகுப்பு பற்றி நோக்குவதற்கு முன்பு, இன்று சமுகத்தில் மாணவர்கள், இளைஞர்கள் மத்தியில் கட்டுரை எழுதும் ஆற்றல் மிகவும் பூச்சிய மாகவே காணப்படுகின்றது. நவீன தொழிநுட்ப ஊடகங்களின்

வளர்ச்சி, வாசகர் நூல்களை வாசிக்கின்ற தன்மையினைக் குறைத்து, நூலை ஆக்குகின்ற, சிந்திக்கின்ற தன்மையினை மட்டுப்படுத்தியுள்ளது. “இவ்வாரு புத்தகங்களின் இவ்வாரு பக்கங்களிலும் இவ்வாரு புதுமனிதன் கிருக்கின்றான்” என்ற சான்றோர் கூற்று. பயன்ற கூற்றாகவே ஆகிக் கொண்டிருக்கின்றது. இந்தநிலை தமிழக்கும் தமிழ் மக்களுக்கும் சாபக்கேடாகவே அமைந்து வருகின்ற இச்சூழ்நிலையில், இக்கட்டுரைத் தொகுப்பின் வெளியீடு பசிப்பினி தீர்க்கும் ஒரு அமுதசர்பியாகவே அமையும் என்பதில் ஜயமில்லை.

வகைமாதிரிக்குச் சில கட்டுரைகளை எடுத்து நோக்கு வோயாயின், முதலாவதாக அமைந்துள்ள கட்டுரை தமிழர் வாழ்வோடு பின்னிப் பிணைந்த ஓவியக்கலையினதும் சிற்பக் கலையினதும் மக்குவத்தையும், அது அம்மணமாய் அமைந்து காலவெள்ளத்தில் அழிவடையாதிருக்கும் சிறப்பினையும், இவற்றின் தனித் தன்மையினையும், ஒவ்வொன்றையும் ஒப்பிட்டு அழகாக விளக்கி யுள்ளார். இயற்கையை ரசிக்கும், கலைகளை ரசிக்கும், உள்ளம் கல்கலையை எது கிருந்தும் எதுவமில்லையே. இந் நிலையில் இக்கட்டுரை ஒரு அமுதசர்பியேதான்.

இன்றைய சூழ்நிலையில் வாசிப்புப் பழக்கத்தையும், எழுத்துப் பழக்கத்தையும் அருகச் செய்து, மக்கள் மத்தியில் சிறந்த பொழுது போக்காக விளங்குவது சினிமாத்துறையே. சினிமாத் தயாரிப்பாளர்கள் ஆரம்ப காலச் சினிமாக்களைப் போலன்றி, உழைப்புதியம் இலாபநோக்கத்தை கருத்தாக கொண்டு தீய பழக்கவழக்கங்களை ஊக்குவிக்கும் பாணியில் படங்களை வெளியீடு செய்கின்றார்கள். இதனைப் பார்த்தவர்கள் கொலை, வெறி, கற்பறிப்பு, கொள்ளை, வாள்சண்டை, பாதிலூப்பு என்பவற்றை மேற்கொள்வதால் தமிழர் பண்பாடு சீரழிக்கப்பட்டு வருவது காணக்கூடியதாக உள்ளது.

இவ்வேளையில் கட்டுரையாளர் அவர்களின் “சினிமாத்திரையும் சின்னாத்திரையும்” என்ற கட்டுரையும், சினிமாவில் பக்திநெறி என்ற கட்டுரையும் ஆழமான கருத்தினைத் தந்துள்ளது. சினிமாக்கள் ஆரம்பத்தில் அறிவையும் பண்பாட்டையும் வளர்க்கும் ஊடகமாக விளங்கின. இன்று பண்பாட்டினைச் சீரழிக்கும் ஊடகமாக விளங்குகின்றது, என்பதைச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். இதனைத் தயாரிப்பாளர்கள் கவனத்தில் எடுப்பார்களா? எனவும், விந்யமாகக் கேட்டுள்ளார்.

மாமிச போசனமும், உயிர்களின் கொலையும், இரக்கமற்ற சிந்தனையும் வளர்ந்து மனிதன் விலங்குகளின் உயிரைக் கொலை செய்வதோடு மட்டும் நின்றுவிடாது, மனித உயிர்களையும் கொலை செய்யும் முயற்சியில் இறங்கி விட்டான். மிருகங்களிற்கு இருக்கின்ற இரக்க சுபாவம்கூட ஆறு அறிவு படைத்த மனிதனுக்கு இல்லை என்று சுட்டிக்காட்டுகிறது, இவரது “உணவுச் சங்கிலி” என்ற கட்டுரை. இக்கட்டுரை “கொல்லான் புலான் உண்ணானை, எல்லாவுயிரும் கைகூப்பும்” “தன்னுயிரைப் போல் பிறவுயிரையும் நேசி” என்ற சான்றோர் கூற்றினைப் பதிய வைப்பதாக உள்ளது.

நாம் தமிழையும் தமிழின் பெருமையையும், மகாபாரதம், கம்பராமாயணம், சிலப்பதிகாரம் போன்ற பேரிலக்கியங்கள் ஊடாக அறிந்தும், அறிய முயன்றும் வருகின்றோம். இன்றைய மாணவர்கள் இவை உண்மைதானா? இவை எவ்வாறு உண்மையாக அமையும்? எனத் தாழும் குழம்பி, போதிப்பவர்களையும் குழப்புகின்ற சுழிலையில் இவரது “நகிழுலம் ரிவி மூலமும்” என்ற கட்டுரை இவ்வாறானவர்களிற்கும் பாடம் புகட்டும் சிறப்பான கட்டுரையாக அமைகிறது. எதற்கும் மூலத்தை ஆய்வு செய்வது ஒரு எல்லையோடு நின்றுவிட வேண்டும்.

எமது இந்து மதத்தைக் கைக்கொள்ளும் மக்களுள் பெரும்பான்மையானோர் நம்பிக்கையின் நட்சத்திரமாக விளங்குகின்றார்கள். இவர்களின் நம்பிக்கையை வளர்ப்பவைகளாக “திருக்கணித” “வாக்கிய” பஞ்சாங்கங்கள் இரண்டும் அமைகின்றன. இவற்றின் கணிப்பாளர்கள் பிரதான நோன்புகளின் தீக்தி நேரங்களையும் சுப் காரியங்களின் தினங்களையும், தங்கள் தங்கள் புலமைக்கு அமைவாக மாறுபட்டுக் கணிப்பீடு செய்வதினால் மக்கள் விசனமடைகிறார்கள் என்பதை “பஞ்சாங்க கணிப்பீடும் பாதிக்கப்படும் இந்து மக்களும்” என்ற கட்டுரையில் அழகாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

எமது முதுசமாக விளங்குகின்ற காவியமும் ஓவியமும் ஒன்றுக்கொன்று விசேட தனித்துவ தன்மைகளையும், சிறப்புக் களையும் பெற்ற போதும், இரண்டும் ஒன்றை ஒன்று விஞ்சிவிடமுடியாத அளவிற்கு, காலத்தால் அழியாதனவாக விளங்குகின்றன. என “காவியமா ஓவியமா” என்ற கட்டுரை அவற்றின் மகிழ்மையைக் கூறிச்செல்கின்றது.

“இராம இராச்சியம்” என்ற கட்டுரையைப் பார்ப்போமேயானால் இன்றைய சமுதாயத்தவர்கள் எவராலும் பலதடவை படிக்கத் தூண்டும் கட்டுரையாக அமைகிறது. கொலையும் கந்தியிப்பும் அதிகரித்து வருகின்ற சூழ்நிலையில் இராம இராஜ்சியத்தை ஏன் மக்கள் விரும்புகின்றார்கள்? இராமன் ஏகபத்தினி விரதன் என்று ஏன் அழைக்கப்படுகின்றான்? என்பவற்றுக்கு முறையான விளக்கத்தை வழங்கி அமைதியினை விரும்பும் மக்களுக்கு உரமுட்டுகின்றார்.

மேலும் “சாமுத்திரிகா ஸ்சனம்” என்ற கட்டுரையில் அழிவுக்கலை என்றால் என்ன?, அதன் உண்மைத்தன்மை என்ன?, அது ஏன் இன்று அருகி விட்டது. இது மீண்டும் வளராதா? மரபுரிமைகள் பாதுகாக்கப்படாதா? என்று அமைகிறது.

ஒருமனிதன் வாழ்க்கையில் வெற்றியடைந்தானா? என்று நோக்குகின்ற போது பெரும்பான்மையானோர், அவனது அந்தஸ்து தராதரம் என்பவற்றைக் கொண்டே, இதனை நோக்குகிறார்கள். இது ஒரு தவறான நோக்கு. வாழ்நாள் முழுவதும் எவ்னொருவன் மகிழ்ச்சியாக வாழ்கின்றானோ அவன் வாழ்க்கையில் வெற்றியடைகின்றான். எவ்னொருவன் கோமல்வரனாக இருந்தும் மகிழ்ச்சிய ந்றவனாக இருக்கிறானோ அவன் வாழ்வில் தோல்வி அடைகிறான். அளவான செல்வம் எங்களை காப்பாற்றும். அளவுக்கதிகமான செல்வத்தை நாம் காப்பாற்ற வேண்டும். “போது மென்ற மனமே பொன் செய்யும் மருந்து” என்ற அறிஞர்களின் முதுமொழிக்கு கட்டுரையாளர் அவர்களின் “அளவான பணமும் அளவான பணக்காரனும்” என்ற கட்டுரை மகுடம் சூட்டுவதாக அமைகின்றது.

அவரின் ஓவ்வொரு கட்டுரைகளும் பலதரப்பட்ட இலட்சணங்களைத்தந்து நிற்கின்றன. இவற்றினை இவ் அணிந்துரையின் கண் கூறிவிட முடியாது. தொட்டுக்காட்டத்தான் முடிந்தது. சிலவற்றைத் தொட்டுக் காட்டியிருக்கின்றேன். இக்கட்டுரைகளை மனம் கொண்டு வாசிப்பவர்கள் நிறைபயன் காண்பார்கள் என்பது நிச்சயம்.

சி.சுந்தரமுர்த்தி (ஒசிரியர்)

SLTS - 1

BA Dip in Education, MA in Tamil

திரு சி.பவளேந்திரன்
(இயல்வுநிலை அதிபர்)
BA Dip in Education, SLPS II

சிறப்புகரை

பல்துறைக் கலைஞர் வடவரணிசிசபா அவர்கள், கவிதைகள் சிறுகதைகள் மட்டுமல்ல, கட்டுரைகளையும் எழுதிவருபவராவார். அவரால் வெளியீடு செய்யப்படும் “ஓவியமும் சிற்பமும்” என்ற இக்கட்டுரை நூலில் இடம்பெற்றுள்ள ஒவ்வொரு கட்டுரையும் எம்மை சிந்திக்க வைக்கின்றது.

“ஓவியமும் சிற்பமும் ஒன்றிக்கைந்த அம்மணமும்” என்ற கட்டுரையில் ஓவியமும் சிற்பமும் ஏன் அம்மணமாக வடிக்கப்பட்டது? என்ற ஓர் சிறுகேள்விக்கான பதிலுடன், ஓவியத்தினதும் சிற்பத்தினதும் சிறப்புக்களை முழுமையாக வெளிக்காட்டும் வகையில் மிகவும் அருமையாகக் கட்டுரையில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

மேலும் “சினிமாத்திரையும் சின்னத்திரையும்” என்ற கட்டுரை மூலம், மிகவும் பெறுமதியான இந்த ஊடகத்தின் மூலம் சமூகத்தை நல்வழிப்படுத்தக் கூடிய சிறப்பான ஆற்றல் இருந்தும், யதார்த்தத்தை விட்டு விலகி ரசிகர்களின் மட்டகரமான ரசனைக்கு தீணிபோடுவதாகவும், பொழுதுபோக்கு காட்சிகளை வெளிப்படுத்தும் மிக மலிவான ஓர் சாதனமாக அமைந்து விட்டதை தனது ஆதங்கமாக வெளிப்படுத்துகிறார்.

பெரும்பாலான அவரின் கட்டுரைகள் எமக்குபல பாடங்களை கற்பித்து காட்டுகிறது. “உணவுச்சங்கிலி” “நதி மூலமும் ரிவி மூலமும்” என்ற கட்டுரைகள் எம்மை ஆழமாகச் சிந்திக்க வைக்கிறது.

மனிதன் மிருகமாக மாறிவிட்ட நிலையிலும், மிருகங்களிடமிருந்து மனிதன் கற்றுக்கொள்ள வேண்டிய பல பாடங்கள் உண்டு என்பதை “உணவுச்சங்கிலி” என்ற கட்டுரை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

“பிராமணியத்தின் தோற்றும்....” “பஞ்சாங்க கணியமீடும்...” என்றகட்டுரைகள் இந்து மதத்தினர் மீதும், இந்து மதக் கொள்கைகள் மீதும் அவர் கொண்டுள்ள நம்பிக்கையும், இந்து மதத்தை நாம் காப்பாற்ற வேண்டும் என்பதையும் வலியுறுத்திக் கூறுகிறது.

அவருடைய இந்த நாலிலுள்ள ஓவ்வொரு கட்டுரையும் விரிவாக ஆராய்ப்பட வேண்டியவை. எனது இச்சிறிய உரைப் பகுதி மூலம் விமர்சிப்பது “யானைப் பசிக்கு சோளப் பொரியை தீவியாக போட்டது போல்” ஆகிவிடும். ஆனாலும் சில கட்டுரைகளையாவது சுட்டிக்காட்டி கருத்துக்களை கூறவேண்டிய அவசியமும் தேவைப்பாடும் ஏற்படுவது தவிர்க்க முடியாதுள்ளது.

“இயற்கையின் மகத்துவம்” என்ற கட்டுரையில் பல வியங்களை இயற்கையுடன் இணைத்து வெளிப்படுத்தியுள்ளார். பூச்சிக்கடியை தாங்க முடியாத தெருநாய், நீர்வற்றல் தேங்காயை (ஒல்லித் தேங்காய்) வாயில் கெளவிக்கொண்டு நீருக்குள் அழிழ்ந்திருப்பது நகைச்சவையாக இருப்பதுடன் நம்மை சிந்திக்கவும் தூண்டு கிண்றது. கிடைத்து உண்மையானதா? அல்லது அவரின் கற்பனைத்திறனின் வெளியாடா? என்பதை ஊகித்து அறிய முடியாதுள்ளது.

பெயர்களின் பெறுமானம் என்ற கட்டுரையில் எமது தமிழினம் பெயர்களை வைத்து சமூகங்களை இனங்காட்டியதுடன் நின்று விடாது, பெயர்களை வைத்து ஆலயங்களின் நன்கொடைக் காணிகளை அபகரித்து, தமது சந்ததிக்கு சேர்த்துக் கொண்டதை வெளிப்படுத்திக் காட்டுகிறார்.

மேலும், கற்பு என்பது பெண்களுக்கு மட்டுமல்ல, ஆண் களுக்கும் இருக்க வேண்டும் என்பதை “இராமராச்சியம்” என்ற கட்டுரையினுடாக வெளிப்படுத்திக் காட்டுகின்றார்

“சாமுத்திரிகா இலட்சஸம்” என்னும் அபூர்வமான கலை பற்றி அவரால் கட்டுரையில் வெளிப்படுத்தப்பட்ட தகவல்கள் அனைவரையும் அதிசயப்படுத்துகின்றது. அக்கலை அழியாது இன்றும் இருந்திருக்குமானால்...! அதன் விளைவுகள் எப்படியான தூக்கங்களை ஏற்படுத்தியிருக்கும்...! என்பதை நினைத்துக்கூட பார்க்க முடியாதுள்ளது.

மேலும் “அளவான பணமும் அளவான பணக்காரனும்” என்னும் கட்டுரை மூலம், பணத்தின் அளவையும், பணக்காரர்களின் இயல்பையும் தனது அனுபவங்களுடன் வெளிப்படுத்தியின்ஸதுடன், மனிதநேயத்துடன் வாழும் உத்தமர்களையும் படம்பிடித்து காட்டுகின்றார். இன்றைய காலகட்டத்தில் அளவான பணக்காரனை கண்டுபிடிக்க முடியாதுள்ளது. “ஒருமேதை பகல் வேளை கையில் விளக்குடன் சென்றாராம், மனிதன் எங்கே? மனிதன் எங்கே? தேடுகிறேன் என்றாராம்” இது சினிமாக் கவிதைவரி. மேதை மனிதனைத் தேடுவது போல கட்டுரையாளனும் அளவான பணக்காரனைத் தேடுகிறார். இக்கட்டுரையில் வெளிப்படுத்தப்பட்ட, “போதும் என்ற மனம் உள்ளவர்களும்” அவரால் கண்டுபிடிக்க முடியாதவர்களாகவே உள்ளனர்.

சிபவளைந்திரன்

(அதிபர் ஓய்வுநிலை)

(B.A Dip in Edu, SLTS II)

மீசாலை வடக்கு, கொடிகாமம்.

திருமதி பாலம்பிகை சிவகுமாரன் JP

(பகுதித் தலைவர்)

BA Dip in Education, MA Tamil

உச்சியிகை

எமது பிரதேசத்தை பிறப்பிடமாக கொண்ட வடவரணி சிஃபா அவர்கள் கவிதைகள் சிறுகதைகள் கட்டுரைகள் என்பவற்றை எழுதிவரும் ஓர் எழுத்தாளனாவார்.

தனது எழுத்தாற்றல் மூலம் வாசகர் பலரையும் கவர்ந்துள்ள இவர் “கலாபூசனாம்” அரசவிருது, கலைச்சாகரம் போன்ற பல்வேறு விருதுகளையும் பல்வேறு பாராட்டுக்களையும், கெளரவங்களையும் பெற்றவர்.

கடந்த வருடம் (2018) “பகவில் கானும் கனவுகள்” என்ற தலைப்பில் இவரால் வெளியீடு செய்யப்பட்ட கவிதைநூல் பலரினதும் பாராட்டுக்களைப் பெற்றது.. தற்போது “இவியமும் சிற்பமும்” என்ற இக் கட்டுரை நூலையும், இதனுடன் இணைந்து “மரணிக்கும் மன்வாசனை” என்ற சிறுகதை நூலையும் வெளியீடு செய்கிறார். இவர் ஒர் பல்துறைப் படைப்பாளியாவார். இவரின் எழுத்தாற்றலும், நூல் வெளியீடுகளும், வரணி மண்ணுக்கு பெருமை சேர்ப்பதாக அமைந்துள்ளது.

மேலும் இவரின் எழுத்தாற்றல் பல்வேறு துறைகளில் விரிந்து செல்வதை அவதானிக்க முடிகிறது. தனது சிந்தனை மூலம் இவர் வெளிப்படுத்தியுள்ள ஆக்கங்கள் எம்மையும் சிந்திக்க வைக்கின்றது. இந்நாலில் தனது கட்டுரைகளை வலிமைப்படுத்திக் காட்டுவதற்கு

அவரால் சான்றுபடுத்தப்படும் உதாரணங்களும், ஆதாரங்களும் அவரின் தேடலுக்கும், எழுத்தாற்றலுக்கும் கிடைத்த பெருவெற்றியாக அமைகின்றது.

ஓவியம் சிற்பமும் என்ற இக்கட்டுரை நூலின் வெளியீட்டுக்கு, ஆசியுரை வழங்குவதையிட்டு நான் மிகவும் பெருமைப்படுகின்றேன். எனது நல்லாசிகளும் வாழ்த்துக்களும் அவருக்கு உரித்தாகவும், நூல் வெளியீடு சிறப்பாக அமையவும் வாழ்த்துகிறேன்.

நன்றி

**திருமதி பாலாம்பிகை சிவகுமாரன் JP
(ஆசிரியர்)
BA Dip in Education, MA Tamil
வரணி வடக்கு, வரணி.**

என்னுமேர

கலையும் இலக்கியமும் கலாசார விழுமியங்களுமே எம்மால் கட்டிக்காப்பாற்றப்பட வேண்டிய அரும் பெரும் சொத்துக்களாகும்.

என்னால் ஏற்கனவே வெளியீடு செய்யப்பட்ட “பகலில் கானும் கனவுகள்” என்ற கவிதை நூலும், தற்போது வெளியீடு செய்யப்படும் “ஒவியமும் சிற்பமும்” என்ற இக்கட்டுரை நூலும், இதனுடன் சேர்த்து வெளியீடு செய்யப்படும் “மரணிக்கும் மன்வாசனம்” என்ற சிறுகதை நூலும் என்னால் மேலே சொல்லப்பட்ட எதிர்பார்ப்புக்களை நிச்சயமாக நிறைவேற்றுமென நான் எதிர்பார்க்கின்றேன்.

இன்றைய காலகட்டத்தில் கட்டுரை நூல்கள் வெளிவருவது அரிதாகிக் கொண்டுவருவதை உணரமுடிகிறது. கட்டுரைகளைப் பொறுத்தவரை, ஒரு விடயத்தை முழுமையாக ஆய்வு செய்து, அதன் ஆரம்பம்தொட்டு இறுதிவரையான அதன் பரிமாணத்தை வெளிப்படுத்துவது, குறித்து ஒருவிடயத்தின் பக்கவிளைவுகளை அராய்ந்து அதன் நன்மை தீமைகளையும் எதிர்பார்ப்புக்களையும் வெளிப்படுத்துவது, ஒரு விடயத்தை அல்லது ஒரு சம்பவத்தை உள்ளடக்கியுள்ள எண்ணக்கருக்களை, நடைமுறைச் சாத்தியங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு உதாரணங்களுடன் தனது சிந்தனையின் ஊடாக வெளிப்படுத்துவது போன்ற வகைகளுக்குள் அடக்கலாம்.

இவை ஆய்வுக்கட்டுரை, ஆராய்ச்சிக்கட்டுரை, சிந்தனைக் கட்டுரை, கற்பனைக்கட்டுரை என்ற வகைகளுக்குள் அடங்குகிறது. இந்த வகையில் “**ஓவியமும் சிற்பமும்**” என்ற தலைப்பில் வெளிவரும் எனது சிந்தனைக் கட்டுரைகள் இந்நாலில் இடம் பெறுகிறது. இக்கட்டுரைகள் வாழ்வியல் உண்மைகளையும் பல்வேறு யதார்த்தங்களையும் கொண்டுள்ளதால், வாசகர் மத்தியில் எனக்கு பலத்த வரவேற்பை ஏற்படுத்தும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

இந்நாலுக்கு அணிந்துரை வழங்கிய திரு சி.சுந்தரமூர்த்தி (BA Dip in Edu, MA in Tamil, SLTS II) ஆசிரியர் அவர்கட்டும், சிறப்புரை வழங்கிய திரு சி.பவளோந்திரன் (BA Dip in Edu, SLPS II) (ஓய்வுநிலை அதிபர்) அவர்கட்டும், இந்நாலுக்கு ஆசியுரை வழங்கிய திருமதி பாலாம்பிகை சிவகுமாரன் (BA Dip in Edu, MA in Tamil) அவர்களுக்கும் நன்றி கூற கடமைப்பட்டுள்ளதுடன், இந்நால் வெளியீட்டுக்கு நிதியுதவி வழங்கிய அன்பு உள்ளங்களுக்கும், பலவகையிலும் ஆக்கமும் ஊக்கமும் தந்த, எழுத்துலக நண்பர்களுக்கும் ஆர்வலர்களுக்கும் இந்நாலை வெளியீடு செய்யும் “**நதியோர நானங்கள் ஒலக்கிய மன்றத்தினருக்கும்**” எனது நன்றிகளை தெரிவிப்பதில் மிகவும் மகிழ்வடைகின்றேன்

நன்றி

வடவரணி சி.சபா
(கலாபூசணம்)
தொ.இல - 0772882250

சி.சபாரத்தினம்

அகில இலங்கை சமாதான நீதவான்,
கச்சாய் வீதி, கொடிகாமம்.

பொருள்க்கம்

01.	ஒவியமும் சிற்பமும் -	
	- ஒன்றினைந்த அம்மணமும்	01 - 08
02.	சினிமாத்திரையும், சின்னத்திரையும்	09 - 19
03.	உணவுச்சாங்கிலி	20 - 27
04.	நதிமூலமும் ரிஷிமூலமும்	28 - 35
05.	பிராமணியத்தின் தோற்றமும் -	
	- இன்றைய வெளிப்பாடும்	36 - 44
06.	பஞ்சாங்கக் கணிப்பீடும், இந்துக்களும்	45 - 51
07.	சினிமாவில் பக்திநெறி	52 - 59
08.	இயற்கையின் மகத்துவம்	60 - 66
09.	பெயர்களின் பெறுமானம்	67 - 75
10.	காவியமா? ஒவியமா?	76 - 82
11.	இராமராஜ்ஜியம்	83 - 88
12.	சாமுத்திரிகாலட்சணம்	89 - 97
13.	அளவான பணமும்	
	அளவான பணக்காரனும்	98 - 104

சிந்தனையின் வெளிப்பாட்டை
 சிந்துகிறான் எழுத்தாளன்
 அவன் சிந்தும் சிந்தனைகள்
 அதனவருக்கும் சொந்தமாகும்

வடவரணி சி.சபா..

ஒவியமும் சிற்பமும்

கலைபூரிஷாத்
வட்டவாணி க.ஏபி

01

ஒவியமும் சிற்பமும் உன்றினைந்த அம்மணமும்

ஒவியமும் சிற்பமும் எது பாரம்பரியக் கலைகளாகும். ஒவியமும் காவியமும் எது இரு கண்களாகத் திகழ்வது போல, ஒவியமும் சிற்பமும் ஒரு தாயின் இரட்டைக் குழந்தைகள் போலத் திகழ்கின்றன. இவற்றை நிலை நிறுத்தி வைப்பதற்கு உதவியாக இதனுடன் இணைந்து கொண்ட கட்டடக்கலை காணப்படுகின்றது. கட்டடக்கலை இவ்விரு இரட்டைக் குழந்தைகளின் தாய் தந்தை ஆகவும் விளங்குகிறது. ஏதாவது ஒரு உருவத்தை அல்லது காட்சியைத் தூல்லியமாக வெளிப்படுத்தும் ஒரு உன்னதமான கலையாக ஒவியமும் சிற்பமும் காணப்பட்ட போதும், இரு கலை களுக்குமிடையில் பல வேறுபாடுகள் இருப்பதை நாம் நன்கு அவதானிக்கலாம்.

ஒவியம் என்பது ஒரு உருவத்தின் அல்லது ஒரு காட்சியின் ஒரு பக்கத்தை மட்டுமே வெளிப்படுத்தும். அதாவது ஒரு பெண்ணின் முன் பக்கத்தை ஒவியமாகத் தீட்டினால் அவளின் பின் பக்கத்தை காணமுடியாது. அப்படிக் காணவேண்டுமாயின் அவளின் பின் பக்கத்தை இன்னொரு ஒவியத்தில் வரைய வேண்டும். எனவே காட்சியின் ஒரு பக்கத்தை மட்டுமே ஒவியம் வெளிப்படுத்தும். ஒரு பக்கத்தை மட்டுமே வியந்து கூறுவதினால் தான் “ஒவியம்” என்ற பெயர் கூட ஏற்பட்டிருக்கலாம்.

ஒவியத்தை சுவர்களில் அல்லது மதிலில் வரையலாம். ஆதிகாலத்தில் மதில்களிலும் கற்குகைகளிலும் ஒவியங்களை

வரைந்தனர். தற்போது பேப்பர், பலகைகள், காட்போட் மட்டைகள், உலோகத்தகடுகள், அல்லது புதிய கலவைகளின் சேர்க்கையினால் உருவாக்கப்பட்ட தட்டையான வட்டமான உபகரணங்களிலும் ஓவியங்களை வரைகின்றனர். ஓவியங்கள் நீண்ட காலம் நிலைத்திருக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே, கற்குகைகளில் வடித்தனர். இதற்கு ஆதாரமாக இந்தியாவின் “அஜந்தா” குகை ஓவியங்களையும், இலங்கையின் “சிகிரியா” குகை ஓவியங்களையும் குறிப்பிடலாம். இவ்விடயத்தில் அந்த ஓவியங்களில் தமது திறமைகளையும், அதன் கலை அம்சங்களையும் ஓவியர்கள் வெளிப்படுத்தினார்களே, தவிர தமது சுயவிளம்பரங்களை அவர்கள் வெளிக்காட்டவில்லை என்பது பெருமைக்குரிய விடயமாகும். ஏனெனில் அந்த அருமையான ஓவியங்களை வரைந்தவர்கள் அல்லது தீட்டியவர்கள் யார்? என்பது இன்றுவரை எவருமே அறிந்து கொள்ள முடியாதுள்ளதுவே அதற்கு சான்றாகும்.

ஓவியங்களின் சிறப்புகளுக்கு உலகநாடுகளைச் சேர்ந்த பல்வேறு ஓவியர்களை நினைவு கூர வேண்டியுள்ளது. உலகப் பிரசித்தி பெற்ற “மோனாலீசா” ஓவியத்தை வரைந்தவர் உலகப்புகழ் பெற்ற “லியனாடோ டாவிள்சி” ஆவார். இங்கிலாந்து நாட்டைச் சேர்ந்த “வான்கா” (VANGOGH) ஓர் பிரபல ஓவியர். இந்தியாவைச் சேர்ந்த “ரவிவர்மன்” பிரபல ஓவியர். இவர்களின் ஓவியங்கள் மிகவும் பிரபல்யம் வாய்ந்தவை.

உலகத்தின் “ரட்சகர்” யேசுபிரான் இறுதி இராப்போசன் விருந்தின் போது “யூதாஸ்” என்ற சீடனால் காட்டிக்கொடுக்கப்பட்டார். இந்த இராப்போசன் விருந்துக்காட்சி கிறிஸ்தவர்கள் மத்தியில் சிறப்பு வாய்ந்தது. இக்கட்சியின் பிரதிபலிப்பை பல்வேறு விதமான ஓவிய வடிவில் வரைந்துள்ளனர். இக்காட்சியின் ஓவியத்தை வரைந்து

தருமாறு ஒரு அதிகாரி “டாவின்சி” யைக் கேட்டிருந்தார். உரிய காலத்தில் ஓவியத்தை ஒப்படைக்கத் தவறியதால் அதிகாரி கோபமடைந்து அதை வாங்கி வருமாறு தனது ஏவலாளை அனுப்பினார். ஓவியத்தை கொடுக்காது டாவின்சி கீழ்வருமாறு பதில் அனுப்பினார்.

ஓவியத்தின் பெரும் பகுதி முடிந்து விட்டது யூதாஸின் முகம் மட்டும் வரைவதில் தாமத மேற்பட்டுள்ளது. யூதாஸ் யேசுவைக் காட்டிக் கொடுக்கும் துரோகத்தை செய்யப் போகிறான். அவன் முகத்தில் சந்தோசமில்லை. துரோகமே மேலோங்கி யுள்ளது. மேலும் பயம், மரணபீதி, துரோகம், தயக்கம் போன்ற உணர்வுகள் மேலோங்கி உள்ளன. இவை வெளிப்பட்டுவிடக்கூடாது என அவற்றை அடக்கி வைத்திருக்கின்றான். இத்தனை உணர்ச்சிகளும் அவன் முகத்தில் பிரதிபரிக்க கூடியவாறு அந்த முகம் அமைய வேண்டும். எனவே அவன் முகத்தை வரைய கொஞ்சம் கால அவகாசமே தேவைப்படுகின்றது. அப்படியில்லை உடனே ஓவியம் தேவையாயின் யூதாஸின் முகத்துக்கு பதிலாக உங்கள் அதிகாரியின் முகத்தை வரைந்து தர சம்மதமா? என்று கேட்டுவா”

என்று கூறி அவனை திருப்பி அனுப்பினார் டாவின்சி.

இந்த செய்தி அதிகாரியின் செவிக்கு சென்ற பின்னர்தான், ஒரு ஓவியத்தை வரைவதிலுள்ள கல்டமும், அதன் மகிழமையும் அதிகாரிக்கு தெரிய வந்தது. ஓவியம் வரைவது சாதாரண விடயமல்ல. ஒரு பெண் குளித்து விட்டு ஈரம் தோய்ந்த உடையுடன் வெளியே வருகிறாள். ஈரம் தோய்ந்த உடையினுடாக அவளின்

அங்கங்கள் வெளியே தெரிகின்றன. இந்த ஓவியத்தை சாதாரணமாக வரைய முடியாது. சிந்தித்து பார்த்தால் நன்கு விளங்கும்

இனி சிற்பக்கலையை எடுத்துக்கொள்வோம், ஓவியக் கலையில் ஒரு பக்கத்தை மட்டுமே பார்க்க முடியும். ஒரு பெண்ணை முகத்துக்கு நேராக வரைந்திருந்தால் அந்தப் பெண்ணின் முன் பக்கத்தை மட்டுமே பார்க்கலாம். அவளின் பின்பக்கம் எப்படியிருக்கும்? என்பதை பார்க்க முடியாது. ஆனால் சிற்பக் கலையில் எல்லா பக்கத்தையும் பார்க்கும் வாய்ப்பு உண்டு. உதாரணமாக சிற்பக்கலையில் “சிங்கம்” ஒன்று செதுக்கப்பட்டு அல்லது வடிக்கப்பட்டிருந்தால் சிங்கத்தின் வாய் பின்புறம் வயிற்றுப் பக்கம் என எல்லா பக்கத்தையும் பார்க்க முடியும்.

சிற்பம் ஒன்றை ஒரு கல்லில், அல்லது மரக் குற்றியில் ஏனைய உலோகங்களில் செதுக்கலாம், அல்லது வடிக்கலாம். பெரும்பாலான சிற்பங்கள் கட்டடக்கலையுடன் இணைந்தே காணப்படுகின்றன. இதற்கு உதாரணமாக தமிழ் நாட்டிலுள்ள இந்து ஆலயங்களையும், இலங்கையிலுள்ள இந்து ஆலயங்களையும் கொள்ளலாம். இந்து ஆலயங்களின் கோபுரங்களை அவதானித்தால், இதனுடன் இணைந்துள்ள கட்டடக்கலையின் சிற்பபையும் உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

சிற்பக் கலையின் தாய் வீடு இந்தியா என்று தான் கூற வேண்டும். வட தென்நாட்டு ஆலயங்கள் இக்கலையின் சிறப்பை எடுத்து காட்டுகின்றன. பல்லவர்காலம் சிற்பக்கலைக்கு உயிர் கொடுத்தது. மாயல்லபுரத்து சிற்பங்கள், மலைக்குன்றுகளிலும், மலை குகைகளிலும் வழக்கப்பட்ட சிற்பங்கள், அழுர்வமானவை. மதுரை மீனாட்சி ஆர்மன் கோயில், ராசராசசோழனினால் கட்டப்பட்ட

தஞ்சைப் பெரிய கோவில், அதன் ராஜகோபுரத்தில் அமைக்கப்பட்ட சிற்பங்கள் இக்கலையின் சிறப்பை வெளிக்காட்டுகின்றன.

உலகில் உயர்மான ராஜகோபுரங்கள் திருவரங்கத்திலும், (ஸ்ரீங்கம்) அதனை அடுத்த திருவண்ணாமலையிலும் அமைந்துள்ளன. மிகவும் தொன்மை வாய்ந்த கோபுரம், காஞ்சிபுரம் கைலாசநாதர் ஆலயத்தில் அமைந்துள்ளது. இது பல்லவர் காலத்தில் கட்டப் பட்டது. திருவரங்கக்கோபுரம் 236 அடி உயரத்தையும் கொண்டது. இக்கோபுரங்களில் கட்டிடக்கலையுடன் ஒன்றிணைந்த சிற்பக் கலையின் சிற்பங்கள் அனைவரையும் கவர்ந்தவை.

கோபுரம் ஒன்றில் காணப்படும் எண்ணற்ற சிற்ப வடிவங்கள் எமக்குப் பல பாடங்களை புகட்டுகின்றன. இந்துப் பண்பாட்டினையும், அதன் மரபுகளையும் தழுவி ஓவியம், சிற்பம், நடனம் போன்ற கலை அம்சங்களை வெளிப்படுத்துவதுடன், பிரபஞ்சத்தில் அடங்கியுள்ள மக்கள், விலங்குகள் மற்றும் உயிரினங்களின் வடிவங்களையும், பூராணக்கதைகளையும் வரலாற்றுக் கதைகளையும் அடியொற்றி தேவர், முனிவர், தவசிகளின் பெருமைகளையும், இறைவன் திருவிளையாட்டுகளையும் சிற்பங்களில் காணலாம். எமது ஆண்மீக, தெய்வ சிந்தனைகளுக்கு வலுவுட்டுகின்ற இக் கலைகள் அழிந்து விடாது பாதுகாக்கும் இடமாக கோவில் ராஜகோபுரங்கள் விளங்குவதை யாராலும் மறுக்க முடியாது. கல்லெல்லாம் சிலை செய்து, சிலையைல்லாம் கலை வழத்து பல்லவர் காலம் பெருமைக் குரியது. சிற்பக்கலைக்கு உயிருட்டிய காலம் பல்லவர் காலமேயாகும்.

இந்தியாவிலிருந்து அழைத்து வரப்பட்ட பல சிற்ப ஓவிய கலைஞர்களின் கைவண்ணத்தையொட்டி, இலங்கையிலும் தமிழ்வாழ் பகுதிகளில் பல்வேறு கலைஞர்களின் உருவாக்கம்,

இன்று கோபுரமாக உயர்ந்து நிற்கும் இந்து ஆலயங்கள் அனைத்திலும், பிரதிபலிப்பதை நாம் கண்கூடாகக் காணக்கூடியதாக உள்ளது.

இதைவிட கட்டாக் கலையுடன் ஒன்றினையாத தனித்துவமாக மினிரும், சிற்ப வடிவங்களையும் நோக்கலாம். மரங்களிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட குற்றிகள், பலகையில் சிற்பம் செதுக்குதல், கோவில்களில் காணப்படும். வாகனங்கள் (மயில், காராம்பசு, நந்தி, சித்திரத்தேர்கள்) என்பவற்றை உருவாக்கியுள்ளனர். இவர்களைநாம் “ஆசாரியர்கள்” என்று அழைக்கிறோம். இவர்களும் மாபெரும் சித்திரக்கலைஞர்களே. பிரபல்யம் வாய்ந்த இந்து ஆலயங்களில் சித்திரத்தேர்களில் அந்த ஆலய வரலாறு, அந்த தெய்வத்தின் மகிழை என்பன சித்திரமாக வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இதற்கு உதாரணமாக நயினாதீவு நாகபூசனி அம்மன் ஆலயத்தின் சித்திரத்தேரைக் குறிப்பிடலாம்.

இக்கலைஞர்களின் சிற்பான உயிரோட்டம் நிறைந்த ஓவியங்கள் சிற்பங்களில் பல அரைகுறை நிர்வாணமாகவும், முழு அம்மணமாகவும் படைக்கப்பட்டுள்ளமை அனைவராலும், கண்டனத் துக்குப்பட்டும் விமர்சனத்துக்குப்பட்டும் இருக்கும் நிலை, அனைவரையும் சிந்திக்கத் தூண்டுவதில் வியப்பில்லை. இக் கலைஞர்கள் “காழுகரசனை” மேலோங்கியவர்கள் என்பதும், அதற்காகவே தங்கள் படைப்புக்களை “அம்மணமாக” வடித்தனர் என்பதும், பலரின் வாதம். மேலும் வழிபாட்டுத் தலங்களில் கூட தெய்வங்களின் சிற்பங்களை நிர்வாணமாக வடித்துள்ளனர் என்ப பலர் குறை கூறிக்கொள்வதை அவதானிக்க முடிகிறது.

இக்கலைஞர்கள் தனித்துவமானவர்கள். திறமை கற்பணா சக்தி, மதிநுட்பம் நிறைந்தவர்கள். ஏனையோரால் மதிப்பளிக்கப்பட்டு கெளரவிக்கப்பட்டவர்கள். சுய விளம்பரத்தை எதிர்பாராது தாம் அழிந்தாலும் தமது கலைப்படைப்புக்கள் அழிந்துபோகக் கூடாது என்ற எண்ணைக்கருவடன் வாழ்ந்த உயரிய சிந்தனையாளர்கள். அப்படியான இவர்கள், ஏன்? ஓவியங்களையும் சிற்பங்களையும் அரைகுரை நிர்வாணமாகவும், அம்மணமாகவும் வரைந்தார்கள்? அதற்கு வலுவான காரணங்கள் இல்லாமல் இல்லை. தாம் வடிக்கும் சிற்பங்கள் காலங்காலமாக உயிர் வாழுவேண்டும் என்பதுதான் அதற்கான பிரதான காரணமாகும்.

தாம் வடிக்கும் கலைப்படைப்புக்களை “காலம்” அழித்து விடக்கூடாது என்பது தான் காரணம். நாகரிக மாற்றத்துக்குட்பட்டு அவற்றின் “மகத்துவம்” இழக்கப்படக்கூடாது உதாரணம் “சிவனின்” சிலைக்கு ஒரு வேட்டியோ “உமையின்” சிலைக்கு குட்டைப் பாவாடையோ அணிவித்தால், அக்கால உடையின் நாகரிகம் மாறிவிட்டால் அதன்பின் அச்சிலைகளை யாரும் திரும்பிக்கூட பார்க்க மாட்டார்கள். நாகரிகத்துக்குட்பட்டு சிற்பங்களின் மகத்துவம் அழியாதிருக்க வேண்டுமாயின், சிற்பங்கள் அம்மணமாகவே வடிக்கப்படவேண்டும். ஏனெனில் அம்மணம் எந்த மாற்றத்துக்கும் உட்படாது “அம்மணம் என்றும் அம்மணமே” இதை சற்று வித்தியாசமாக சிந்தித்தவர்கள் இடைக்கச்சை, மார்புக்கச்சை என்பவற்றை அணிவித்து திருப்தி அடைந்து கொண்டனர்.

இப்படைப்புக்களை காழுகரசனையோடு பார்த்தவர்களுக்குத் தான் அம்மணம் அசிங்கமாகத் தெரிந்ததே தவிர, கலைரசனையோடு பார்த்தவர்களுக்கு அம்மணம் அழகாகவே தெரிந்தது. கிராமப் புறங்களில் சொல்லுவார்கள் “கல்லைக் கண்டால் நானையக்

காணோம். நாயைக் கண்டால் கல்லைக் காணோம்” என்று. அதாவது, நாயைக் கல்லால் ஏறிவதற்கு என்ற கண்ணோட்டத்தில்...! ஒன்றிருக்கும் போது ஒன்றில்லை? என்ற அர்த்தத்துடன் சொல்வார்கள். ஆனால் உண்மையான அர்த்தம் அதுவல்ல. ஒரு நாயின் சிற்பத்தை அழகாக கல்லில் செதுக்கி வைத்திருக்கிறான் ஒரு கலைஞர். கலைரசனை அற்றவன் அதைப்பார்க்கும் போது கல்லைத்தான் காணுவான். நாயைக்காணமாட்டான். ஓர் கலைரசிகன் அதைப் பார்க்கும் போது ‘நாயை மட்டும் தான் காணுவான்’ கல்லைக் காணமாட்டான். இது தான் அதன் உண்மையான அர்த்தமாகும். ஒவ்வொருவரின் பார்வையில் தான் அதன் அர்த்தமும் உண்டு.

எனவே ஓவியத்துக்கும் சிற்பத்துக்கும் அம்மணம் ஒத்துப் போனதே தவிர, அம்மனத்தை வெளிக்காட்ட வேண்டும் என்பதற்காக ஓவியமும் சிற்பமும் வழவகைக்கப்படவில்லை என்பது தான் உண்மையான நிலையாகும். கலைரசனை அற்றவர்களின் விகாரமான பார்வை, ஓவியர்களையும் சிற்ப வல்லுநர்களையும் அசிங்கமாகப் பார்க்கிறதே தவிர, அவர்கள் என்றும் உயர்வாக மதிக்கப்படவேண்டிய உத்தமர்களேயாவார்கள்.

பிரசுரம் - தமிழருவி மலை 3 - அருவி -3 சிவகுல வீதி, உரும்பிராய் மேற்கு
--

சினிமாத் திறையும் சின்மைத் திறையும்

சினிமாத்திரை என்றால் அதை சாதாரணமாக இரு சொந்களில் கூறிவிடமுடியாது. உலக மக்கள் அனைவரையும் ஆட்டப்படைக்கும் இத்துறையின் வளர்ச்சியும் சாதனையும் இமாலயத்துக்கு ஒப்பிடக்கூடியது. எத்தனையோ மக்களை விழிப்படையச் செய்தது. எத்தனையோ மக்களை அறிவாளி ஆக்கியது. பலரைப் பைத்தியக்காரனாகவும் ஆக்கியது. ஒரு காலத்தில் அனைவராலும் ஏற்று மதிக்கக்கூடிய கலை இலக்கிய ஊடகமாக விளங்கியது. ஆண்டவனை நேரில் காண விரும்பியவர்களும், ஆலயங்களை தரிசித்து ஆத்மதிருப்தி பெற வேண்டுமென்ற பக்த கோடிகள் பலர் சினிமாத்திறையின் மூலம், ஆலய தரிசனத்தையும் ஆண்டவனையும் கண்கேள்கின்தனர். அதன் மூலம் ஆத்ம திருப்தி அடைந்தனர்.

பல்வேறு குடும்பப் பிரச்சினைகளில் சிக்குண்டவர்கள் அதிலிருந்து விடுபோடமுடியாதவர்கள், சினிமாப்படக் கதாநாயகர் களால் கதைக்கு ஏற்றவகையில் வெளிப்படுத்தப்பட்ட எண்ணக் கருக்களை தமதாக்கிக் கொண்டு, அந்த சிக்கல்களிலிருந்து தம்மை மீட்டு சீரிய வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்ட வரலாறுகள் பல உண்டு. சிறந்த கதை, வசன அமைப்பு, கருத்துள்ள தத்துவம் பொதிந்துள்ள இனிமையான இசையுடன் கூடிய பாடல்கள், உணர்ச்சி வசமான தத்ரூபமான நடிப்பு, சாதாரண மக்கள் அனைவரையும் கவர்ந்தன. யதார்த்தமான காட்சிகள் அமைந்திருந்ததால் குடும்பத்தினர் அனைவரும் சேர்ந்து சினிமாப்படங்களை பார்த்து மகிழ்ந்தனர்.

தென்னிந்திய சினிமாத்துறையின் ஓவ்வொரு எடுத்துக் காட்டும் இலங்கைக்த தமிழ் மக்களால் பின்பற்றப்பட்டு வந்தன. உலகளாவிய தமிழ்ப் பண்பாடு, கலாசாரம், இலக்கியம், நீதிநெறி முறைகள் என்பவற்றை வெளிப்படுத்தும் ஒரு சிறந்த சாதனமாக சினிமா அமைந்திருந்தது.

பழிப்பறிவு குறைந்த பாயர மக்கள் கூட சினிமாத் திரைப் படங்களை பார்த்து, அதன் கதாபாத்திரங்கள் போல தம்மையும் கற்பனை செய்து, சிறந்த அறிவாளிகளாகவும், உழைப்பாளி களாகவும், நீதி நெறிமுறைகளைக் கடைப் பிடிப்பவர்களாகவும் மாறியதுடன், தன் சமூகத்தினரின் வழி காட்டியாகவும் உருவாக்கிய பெருமை தமிழ்ச் சினிமாத்துறைக்கே சொந்தமானது.

யாழிப்பாணத்தில் தென்னிந்திய தமிழ் திரைப்படங்களின் வருகை 1933 ஆண்டு யாழிப்பாணம் முனியப்பர் கோவில் அருகில் உள்ள ஒரு கொட்டகையில் ஆரம்பமாகியது. அதனை தொடர்ந்து 1935 இல் “நீகல் தியேட்டர்” என அழைக்கப்பட்ட தகரக் கொட்டகையில் காண்பிக்கப்பட்டது. இதன் பின் மனோகரா, வெலிங்டன் போன்ற ஏனைய தியேட்டர்கள் உருவாகின. அதன்பின் பழிப்பழியாக யாழிமக்கள் தென்னிந்திய திரைப்படங்களை கண்டு களித்தனர். காலப்போக்கில் அதனுடன் ஒன்றிணைந்து கொண்டனர்.

தமிழ்நாட்டின் தி.மு.க கட்சியின் வளர்ச்சி, அதன் அரசியல் பிரவேசம், ஆட்சியமைப்பும், இன்றைய தமிழக ஆட்சியமைப்பு அனைத்துக்கும் வித்திட்டது அல்லது வழிசமைத்து தமிழ் சினிமாத் துறைதான் என்றால் மிகவும் பொருத்தமானது

அப்படிப் பெருமை வாய்ந்த தமிழ் சினிமாத்துறை, இன்று மட்டுமான ரசனையின் வெளிப்பாடாகத் திகழ்வது மிகவும் வேதனைக்குரியதாகும்.

அன்றைய காலகட்டத்தில் திரைக்கு வந்த சினிமாக்கள் “யதார்த்தத்தை” அடிப்படையாக வைத்து வெளியிடப்பட்டன. அதாவது மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கையுடன் ஒத்துப்போகக் கூடிய நடைமுறைச் சாத்தியங்களையே இங்கு “யதார்த்தம்” என்று குறிப்பிடப்படுகிறது.

தற்போது ஒரு சில தசாப்த காலத்துக்குப் பிற்பட்ட சினிமாத் திரைப்படங்கள் ஆங்கிலப் பாணியை பிள்பற்றி யதார்த்தத்திற்கு அப்பாற்பட்ட காட்சிகளையும், பாலுணர்வைத் தூண்டும் பண்பாட்டுச் சிதைவான காட்சிகளையும் வெளிப்படுத்து வதினால், அதை மட்டரக்மான ரசனைத் தன்மையைக் கொண்டவர் களுக்காக தயாரிக்கப்பட்ட திரைப்படங்களாகவே பஸர் உற்று நோக்குகின்றனர். அதாவது பருவ வயதினருக் காகவும், (மன்றச்) நாகரிக போக்குடையவர்களுக்காகவும் பொழுது போக்கினை விரும்புவர் களுக்காகவும் தயாரிக்கப்பட்ட படங்களாகவே கருதுகின்றனர். இப்படங்கள் கோடிக்கணக்கில் கூட வருமானத்தை ஈட்டிக் கொடுக்கின்றன. இந்த வருமானத்தில் குறிப்பாக உள்ள தயாரிப்பாளர்கள், விமர்சனத்தைக் குறைப்பதற்காக “கஞ்சிக்குப் பயறு போட்டது போல” சில யதார்த்தமான காட்சிகளையும், காதல், வீரம், சோகம் போன்ற ஒருசில காட்சிகளையும் இணைத்துக் கொள்ளத் தவறுவதில்லை.

கதாநாயகன் கஞ்சிக்கும் வழியில்லாத பாமர ஏழையாக இருப்பான். ஆனால் அவன் அணிந்திருக்கும் உடை கோலைவரன் அணியும் உடையாக இருக்கும். ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட குண்டர்களுடன் சண்டை பிடிப்பான், அவனை யாரும் வெல்ல முடியாது. அரை நொடியில் அனைவரையும் அடித்து வீழ்த்தி விடுவான். இரும்புக்கூட்டுக்குள் பெரிய சங்கிலியால் கட்டியிருந்தாலும்

உடைத்துக் கொண்டு வெளியில் வருவான். ஒரு கட்டடத்திலிருந்து தழைக்மூக குதிக்கும் போது இரு எதிரிகளை காலால் அடித்து வீழ்த்துவான். இப்படிப் பல காட்சிகள் யதார்த்ததுக்கு அப்பாற் பட்டவையாகும்.

இவற்றைப் பார்ப்பவர்கள் ஒரு “மாயாஜால வித்தையை” பார்ப்பது போல பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள். சிலர் விசில் அடித்து கைதட்டுவார்கள். இதுதான் சினிமா. அண்மையில் மாயாஜால வித்தையின் மன்னனான இந்தியாவைச் சேர்ந்த “மஜிக் மன்னன் மிஸ்ரா” இலங்கைக்கு வந்து வித்தை காட்டியபோது அதைப் பார்ப்பதற்கு ரசிகர்கள் முண்டியடித்தனர். ஆயிரம் ரூபாய்க்கும் ரிக்கற் கிடைக்கவில்லை. மிஸ்ரா காட்டிய வித்தைகள் மிகவும் அழிவும். மாயாஜால வித்தைக்கு யதார்த்தம் தேவையில்லை. நம்பமுடியாத எண்ணக்கருக்கள் தான் தேவை. எனவே தற்காலச் சினிமாக்களும் அப்பாணியைப் பின்பற்றி யதார்த்ததிருந்து முற்றாக விடுபட்டுள்ளது. சினிமாத்திரை யதார்த்தத்தைவிட்டு வெகுதூரம் விலகிச் செல்வதனால், தரமான ரசிகர்கள் சின்னத்திரையின் பக்கம் தமது கவனத்தைச் செலுத்தி வருகின்றனர். குறிப்பாக பெண் ரசிகர்களை குறிப்பிடலாம்.

யதார்த்தமானதும் வாழ்க்கையுடன் ஓன்றினைந்த வெளிப் பாடுகளை பிரதிபலிப்பதுமான “சின்னத்திரை”க்கு இப்போது மவுசு ஏற்படத் தொடங்கியிருள்ளது.

ஒரு குடும்பத்தில் நடக்கக்கூடிய சம்பவத்தைக் கொண்ட பின்னணியுடன் இணைந்த கதை. அதைச் சித்தரித்துக்காட்டும் காட்சிகள், உயிரோட்டமான நடிப்பு, சிறந்த வசன அமைப்பு என்பன சின்னத்திரையின் சிறுப்பான அம்சங்களாக அமைந்துவிடுவதினால்,

அதனை ரசித்துப்பார்க்கும் ரசிகர்கள், அதனுடன் ஒன்றினைந்து விடுவது தவிர்க்கமுடியாததாகி விடுகிறது. இதனால் சின்னத்திரைக்கு மக்கள் மத்தியில் அமோக வரவேற்பு காணப்படுகிறது. ஒவ்வொரு வீட்டிலும் தொலைக்காட்சிப்பெட்டியின் முன் அமர்ந்து, குறிப்பாகப் பெண்கள் ரசிப்பது ஒவ்வொரு வீட்டிலும் காணப்படும் அன்றாட காட்சியாக உள்ளது.

தமிழ்த்திரைப்படங்கள் யதார்த்தத்தை விட்டு வெகுதூரம் விலகியபோதும், ஏனைய மலையாள, ஹிந்தி படங்கள் இன்றுவரை வெகுதூரம் விலகவில்லை என்றே கூறுவேண்டும். மேலும் யதார்த்தத்தின் வெளிப்பாடாக அமைந்த சில பிறமொழிப் படங்களையும், இங்கு குறிப்பிடவேண்டியுள்ளது.

1968 - 1969ம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் திரைக்கு வந்த “செம்மீன்” என்ற மலையாளப் படத்தை உதாரணமாகக் கொள்ளலாம். இதன் கதாநாயகன் “சத்தியன்” என்ற நடிகர். இது மீனவக் குடும்பம் ஒன்றின் கதை. அந்தக் குடும்பத்தின் வீட்டைக் காட்டுகிறார்கள். கடற்கரையில் ஓர் சிறுகுடிசை. அதற்குள் ஒர் கயிற்றுக்கட்டில். வீட்டுக்குள் கட்டப்பட்டிருக்கும் கயிற்றுக்கொடியில் ஒரு துவாய், சில சாறங்கள், ஒரு போர்வை, வீட்டுத் தாழ்வாரத்தில் மீன்பிடிக்கும் வலை, தூண்டில் அங்வளவு தான். கதாநாயகன் கதாநாயகியை சந்திக்கும் காட்சி, அங்கு பூஞ்சோலை இல்லை. மொட்டை மாடி இல்லை. கடற்கரையில் கழித்து விடப்பட்ட உடைந்துபோன ஒடங்களின் மறைவிடம். அங்குதான் சந்திப்பு. இப்படத்துக்கு அந்நாளில் இந்திய ஜனாதிபதியின் பரிசு கிடைத்தது குறிப்பிடத்தக்கது. அனைத்துமே இயற்கையுடன் ஒன்றினைந்த யதார்த்தமான காட்சிகள், யதார்த்தமான கதை, உயிரோட்டமான

நடிப்பு. தென் அழப்படையில் தான் அப்படத்துக்கு நீந்திய ஜனாதிபதியின் யரிசு கிடைத்தது.

இதேபோல் அமையப்பெற்ற தமிழ்ப்படங்கள் இல்லையா? என்ற கேள்வி எழுலாம். தமிழில் தயாரிக்கப்படும் படங்களின் விகிதாசாரத்துக்கு ஏற்ப ஒப்பீடு செய்து பார்க்கும் போது அப்படி அமைந்த படங்களின் விகிதாசாரம் மிகமிக குறைவு என்றான் கூறுவேண்டும். மலையாளத் திரைப்படத்தில் ஓர் உதாரணம் கூறியது போல ஆங்கிலத் திரைப்படத்திலும் ஓர் உதாரணம் கூறலாம். “மகாத்மாகாந்தியின்” கதையை ஆங்கிலத் திரைப்படமாக வெளியிட்டனர்.

காந்தி திரைப்படத்தில் மகாத்மாகாந்தியை “கோஸே” கூட்டுக் கொன்றுவிட்டான். அஹிம்சா மூர்த்தியும், தேச பக்தனுமான காந்தியை இந்த உலகம் இழந்துவிட்டது. காந்தியின் மரணத்தினால் இந்த முழு உலகமுமே கண்ணீர்விட்டு அழுகிறது. அவரின் மரண ஊர்வலத்தில் வானமே அழுவது போன்று சோகம் கப்பிக்கிடந்தது. எல்லோர் இதயத்திலும் இரத்தம் கசிவது போன்ற மனோநிலை. இது ஓர் பிரதான காட்சி. இங்குதான் படத்தின் உயிரோட்டம் இருக்கிறது.

இக்காட்சியைப் படமாகக் கூடியிருக்கணக்கான மக்களை வாகனங்களில் ஏற்றிச் சென்றனர். அதில் சிறுவர்கள், குழந்தைகள், முதியவர்கள், இளைஞர்கள், யுவதிகள் எனப்பலரும் அடங்கி யிருந்தனர். காந்தியின் மரண இறுதி ஊர்வலத்தை அவர்களை வைத்துப் படமாக்கினார்கள். காட்சியைத் திரையிட்டுப் பார்த்த போது இயக்குநர் திருப்திப்படவில்லை. காரணம் அவர்கள் எவரின் முகத்திலாவது சோகம் காணப்படவில்லை. அவர்கள் அனைவருக்கும்

தெரியும் நாங்கள் படப்பிடிப்புக்காக அழைத்துச் செல்லப்படுகின்றோம் என்பது. தங்களை நேர்த்தியாக அழுகபடுத்தி முகங்களை கமரா முன் நீட்டியிருந்தமை தான் அதற்கு காரணம். இக்காட்சியில் இயக்குனரால் எதிர்பாக்கப்பட்ட கவலையோ, சோகத்தின் சாயலோ அவர்களின் முகங்களில் காணப்படாமையினால் 300 அடிவரை படமாக்கப்பட்ட மரண ஊர்வலக்காட்சி வெட்டி எறியப்பட்டது.

இதன் பின்னர் எவ்வித முன்னறிவிப்புமின்றி, அரசு அனுமதியுடன் ஓர் ஊருக்குச் சென்று, ஏன்? எதற்கு? என்று தெரியாமல் அங்குள்ள அனைவரையும், அதாவது ஏழை, பணக்காரன், சிறுவர், சிறுமி, யுவதிகள், இளைஞர்கள், முதியவர்கள், அரசு ஊழியர்கள், பலரையும், அரசு வாகனங்களில், குடும்பங்கள் ஆகவும், தனியாகவும் ஏற்றி ஒர் இடத்துக்கு கூட்டிச் சென்றனர். தாம் எங்கு கொண்டு செல்லப்படுகிறோம்? தமக்கு என்ன நடக்கப் போகிறது? என்பது தெரியாமல் பயத்துடனும் பலர் அழுதபடியும் கொண்டு செல்லப்பட்டனர். அவர்கள் அனைவரிடமும் மரணபீதி காணப்பட்டது. அவர்களை வைத்து ஒருசில மணித்தியாலங்களில் மகாத்மா காந்தியின் மரண ஊர்வலம் படமாக்கப்பட்டது. மரண ஊர்வலம் சோகத்துடன் அக்காட்சி தத்துபமாக அமைந்திருந்தது.

பின் அவர்கள் அனைவரும் உரிய இடங்களில் இறக்கிவிடப்பட்டு அவர்களிடம் மன்னிப்பு கோரியதுடன் சிலருக்கு சன்மானமும் வழங்கப்பட்டது. இக்காட்சி பின்னர் திரையிட்டுப் பார்த்த போது காந்தியின் மரண ஊர்வலத்தில் முழு உலகுமே சோகத்துடன் அழுவது போன்று அக்காட்சியிக அருமையாக அமைந்திருந்தது. சினிமாத் துறையின் அதிஉச்சவிருது “ஓஸ்கார்” என அழைக்கப் படுகிறது. இதில் ஒருவிருதைப் பெறுவதே கடினம். ஆனால் “காந்தி” படத்திற்கு ஆழக்கு மேற்பட்ட (ஒரே படத்துக்கு) ஒஸ்கார் விருது

கிடைத்தது ஒரு வரலாற்றுச் சாதனையாகும். இதற்கு காரணம் அப்படத்தின் “யதார்த்தம்” என்றால் மிகவும் பொருத்தமானது.

இந்த யதார்த்தத்தின் வெளிப்பாடுகளை சினிமாத்திரையை விட சின்னத்திரையே கூடுதலாக வெளிப்படுத்துகின்றது. மேலும் கதாபாத்திரங்களின் அளவான அல்லது பொருத்தமான நடிப்பும் எம்முடன் இணைந்துவிடுகிறது.

சினிமாத்திரையை விட சின்னத்திரை மக்கள் மத்தியில் கூடுதலான ஈடுபாட்டைக் கொண்டிருந்தாலும், சின்னத்திரையால் ரசிகர்களை முழுமையாக திருப்திப்படுத்த முடியாத சில குறைபாடுகளையும் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளதையும் அவதானிக்க முடிகிறது.

சின்னத்திரை மூலம் வெளிப்படுத்தப்படும் காட்சித்தொடர், சினிமாத்திரையில் வெளிப்படுத்தப்படும் காட்சித்தொடரைப் போல, இரண்டரை அல்லது மூன்று மணித்தியாலங்களில் முடிவடை வதில்லை. ஆறு மாதங்களோ அல்லது ஒரு வருடங்களோ இரு வருடங்கள் கூட தொடரும் நிலை தென்படுகிறது. இதனால் ரசிகர்களின் பொறுமை சோதிக்கப்படுகிறது. நாளாந்தம் அரை மணித்தியாலங்கள் காண்பிக்கப்படும். தொடர்காட்சிகள், அதிலும் அடிக்கடி விளம்பரங்கள், இவை ரசிகர்கள் மத்தியில் மேலும் சலிப்புத் தன்மையை உருவாக்குகின்றன. இக்குறைபாடுகள் ஏற்படுவதற்கு பல்வேறு காரணிகள் காணப்படுகின்றன. இருந்த போதும் எதிர் காலத்தில் அவற்றை மாற்றியமைக்க வழிவகைகள் உருவாக்கப்பட வேண்டும்.

சினிமாத் திரைப்படங்களின் வெளிப்புறக் காட்சிகள் பல்வேறு நாடுகளில் எடுக்கப்படுவதினால் அக்காட்சிகளை ரசித்து மகிழும் ரசிகர்களுக்கு, சின்னத்திரையில் அக்காட்சிகளைப் பார்த்து ரசிக்கும் சந்தர்ப்பம் மிகவும் அரிதாகிறது. சின்னத்திரை, ஒரு குடும்பக் கதையை யதார்த்தமாக்க, கொண்டுள்ளதால் வெளிப்புறக் காட்சிகளை உலக நாடுகளில் எடுக்க வேண்டிய கட்டாயமில்லை விடுகிறது. அக்காட்சிகள் மிகைப்படுத்துவதாகவும் அமைந்துவிடும். எனவே மலைகள், நீரவீழ்ச்சிகள், வானுயர்ந்த கட்டிடங்கள், விமான நிலையங்கள், கோட்டை கொத்தாளங்கள், அழகான வீதிகள், பூங்காக்கள் போன்றன இயற்கைக் காட்சிகளைப் பார்த்து ரசிக்கும் வாய்ப்புக்கள் சின்னத்திரை ரசிகர்களுக்கு கிடைப்பதில்லை. கதையோடு சம்பந்தப் பட்டிருந்தால் மட்டுமே அக்காட்சிகள் இடம்பெறும் சந்தர்ப்பம் உண்டு

மேலும் சின்னத்திரையில் செவிக்கினிய பாடல்களையும், அப்பாடல்களில் உள்ள தத்துவங்களையும் கவித்துவங்களையும் காணமுடிவதில்லை. இதை தற்போது உணரத் தொடங்கியுள்ள சின்னத்திரை தயாரிப்பாளர்கள் சில பாடல்களைப் புகுத்தியுள்ளனர். ஆனால் அதற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காது சில வரிகளில் பாடல்களை இயற்றி அதற்கு சினிமாப்பாடல்களின் இசையை வெளிப்படுத்தி அக்காட்சிகளையும் இணைத்துள்ளனர். இது ரசிகர்களை கவரவில்லை. மேலும் சில சண்டைக் காட்சிகளையும் உருவாக்கி அதையும் சினிமாத்திரையை பின்பற்றி யதார்த்தத்தை விட்டு விலகும் நிலையில் காட்சிகள் உருவாக்கியுள்ளனர்.

தற்போது சின்னத்திரையில் காண்பிக்கப்படும் பல காட்சிகள் சினிமாத்திரையைப் போலவே படிப்படியாக யதார்த்தங்களை இழந்து வருவதையும் தற்போது அவதானிக்க முடிகிறது.

மேலும் சின்னத்திரையின் மூலம் ரசிகர்கள் பூரண திருப்தியை அடையவில்லையே தவிர, கலாசார பண்பாட்டு சீரழிவுகளை மோசமாக சந்திக்கவில்லை என்பது மறுக்க முடியாத உண்மையாகும்.

சினிமாத்திரையில் காண்பிக்கப்படும் காதல் காட்சிகள் மிகவும் அருவருக்கத்தக்கதாக அமைந்துள்ளதை கவனிக்கத்தக்கது. தலைவாரிப் பொட்டு வைத்து பூமுடிந்து “மகாலட்சமி” போல் காட்சிதந்த தமிழ்ப்பெண், தலைவரி கோலமாக சுந்தலை விரித்து ரவிக்கை கூட இல்லாது கட்டிப்புரங்கும் காட்சி, பின் காதலானால் ஏமாற்றப்படும் போது, தான் ஒரு தமிழ்ப்பெண் என்பதை நிரூபிக்க, தமிழ்ப்பெண்ணாக வீரவசனம் பேசி சமூகத்துக்கு விளக்கும் நிலை, இவை “சாத்தான் வேதம் ஓதுவதற்கு ஒப்பானதாகக்” காணப்படுகிறது.

சின்னத்திரையில் இடம்பெறும் காதல் காட்சிகள் மிகைப் படுத்திக் காண்பிக்கப்படுவதில்லை இருவரும் காதலிக்கிறார்கள் அவ்வளவு தான். அதை வெளிப்படுத்த ஒருசில சந்தர்ப்பங்கள். விபச்சாரத்தின் வெளிப்பாடான “அம்மணக்” காட்சிகள் கூட அடக்க ஒடுக்கமான சமூகப் பார்வையுடன் தான் வெளிப்படுத்தப் படுகிறது. இதுதான் தேவை.

இரு பக்கங்களையும் ஆராய்ந்து கூட்டவேண்டியதைக் கூட்டி, கழிக்க வேண்டியதை கழித்து சமூகத்துக்குச் சொல்லவேண்டியதைச் சொல்லி, காட்ட வேண்டியதைக் காட்ட வேண்டும். அதற்காக சினிமாத்திரையில் பழைய படங்களில் வருந்து வசனங்களைப் போன்று மனைவி கணவனை “நாதா – சுவாமி” என அழைக்க வேண்டுமென்பதல்ல. கன்னிப்பெண் 16 முழுசேலையை வரிந்து கட்டிவர வேண்டுமென்பதல்ல. ஒரு படத்தில் 20க்கு மேற்பட்ட பாடல் இருக்க வேண்டுமென்பதல்ல. காலமாற்றத்துக்கும் அதன்

போக்குக்கும் அமைய ஏற்படும் மாற்றுங்களைக் கவனத்தில் கொண்டு, சமூக கலாசார பண்பாட்டுச் சீரழிவுகளைக் தவிர்த்து யதார்த்த ரீதியில், மட்டரக ரசனையற்ற சினிமாப் படங்களைத் தயாரிக்க வேண்டுமென்பதே நோக்கமாகும்.

இந்த அடிப்படை அம்சங்களைக் கவனத்தில் கொள்ளாது தயாரிக்கப்படும் படங்களால் பல ரசிகர்களின் கைதட்டல்களைப் பெறமுடியும், கொழுத்த வகுலைப்பெறமுடியும். மேலும் பொழுது போக்காக ரசிக்க முடியுமே தவிர, பெறுமதி மிக்க ஒந்த ஊடகத்தினால் சமுதாயத்துக்கு எதையுமே செய்யமுடியாது என்பது மறுக்க முடியாத உண்மையாகும்.

சினிமாத்திரையும் சின்னத்திரையும் பெறுமதி மிக்க மாபெரும் ஊடகங்கள். அதன் மூலம் மனித குலத்தின் கணிசமான பங்கினருக்கு விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்த முடியும். ஆனால் இந்த ஊடகத்தை வருமானம் ஈட்டிக்கொடுப்பதையே பிரதான எண்ணக் கருவாகக் கருதாமல், தயாரிப்பாளர்கள் சந்தேநும் சிந்தித்து செயற்பட்டால் மனித குலத்துக்கு மகத்தான சேவை செய்த மனநிறைவை அடைந்து கொள்ளலாம். ஒதில் தயாரிப்பாளர்கள் கூடிய அக்கறை செலுத்த வேண்டும்.

தமிழருவி – சஞ்சிகை
மலை 3, அருவி 1

உணவுச்சங்கள்

காட்டில் வாழ்ந்த ஆதிகால மனிதன் தனது உணவுத் தேவைக்காகக் காட்டிலுள்ள சகல மிருகங்களையும் வேட்டையாடி அவற்றை உணவாக உண்டு உயிர் வாழ்ந்து வந்தான். அவனுடைய தொழிலும் அதுவாகவே இருந்தது.

தன் உணவுத் தேவைக்காக அவன் எந்த மிருகத்தையும் விட்டு வைக்கவில்லை. கண்ணில் கண்ட அனைத்து மிருகங்களையும் கொன்று, தனது உணவாக்கிக் கொள்வதை வழக்கமாக்கி கொண்டிருந்தான். இதைத் தவிர அவனுக்கு வேறு வேலை எதுவும் இருக்கவில்லை. அதற்கான சிந்தனையும் அவனுக்கு தோன்றவில்லை.

மனிதனைப் போன்று ஒவ்வொரு உயிரினமும் தனக்குத் தேவையான உணவுக்காக இன்னொரு சிறிய உயிரினத்தை கொன்று தின்பதையே வழக்கமாக்கி கொண்டன.

உதாரணமாக சிறிய பூச்சி பெரிய பூச்சி இனத்தால் கொன்று தின்னப்பட்டது. சின்ன மீனைப் பெரிய மீன் கொன்று தின்றது. சிலந்தி தன் வலையில் அகப்பட்ட சிறிய பூச்சிகளை உணவாக்க, அந்தச் சிறிய பூச்சியையும் சிலந்தியையும் சேர்த்து பல்லி உணவாக்க, அதே பல்லியை ஒரு பறவை உணவாக்க, அந்தப் பறவையை ஒரு காட்டுப்பூனை உணவாக்க... இப்படியே உணவுச் சங்கிலி தொடர்ந்து கொண்டேயிருந்தது. இறுதிவரை உணவுச் சங்கிலி தொடர்ந்து கொண்டேயிருந்தது. இறுதியில் உணவுச் சங்கிலி

மனிதனில் முடிந்த போதும் “மனிதனையும்” சில மிருகங்கள் உணவாக்கிக் கொண்டன. இதனால் மனிதன் சிந்திக்கத் தொடங்கினான்.

தனது உணவுக்காகக் காட்டு மிருகங்களையும், ஏனைய உயிரினங்களையும் தனதாக்கி கொள்ளும்போது, மனிதனுக்குப் பல்வேறு கஷ்ட காலகட்டங்களும், ஆபத்துக்களும் ஏற்படத் தொடங்கியது. உதாரணமாக சிங்கம், புலி, கரடி, யானை போன்ற கொடிய மிருகங்களினால் அவன் மரணத்தை எதிர்நோக்க வேண்டியிருந்தது. எனவே அந்த உயிரினங்களின் இறைச்சியை உண்ணக்கூடாது என்று தடைவிதித்தான். ஊர்ந்து செல்லும் பிராணிகளில் பாம்பு, தேள் போன்ற உயிரினங்களினால் தமக்கு ஆபத்து இருப்பதை உணர்ந்து அவற்றை உண்பதை தவிர்த்துக் கொண்டான். மீன் இனத்தை உணவாக்கும் நோக்குடன் நீரில் இறங்கிய போது முதலை போன்ற உயிரினங்களினால் தமக்கு ஆபத்து இருப்பதை உணர்ந்து முதலையைத் தின்னக்கூடாது என கட்டுப்பாடு விதித்தான். எனவே தனக்கு ஆபத்தை விரைவிக்கும் உயிரினங்களை உண்ணக்கூடாது என்று தடைவிதிந்தான்.

சாதாரண உயிரினங்கள் அகப்படாத பட்சத்தில், இந்த இந்த உயிரினங்கள் அகப்படும் போது, இவற்றை உணவாக்க முந்படும்போது தான் ஆபத்தில் மாட்டிக்கொள்ள நேரிடும் என்பதற்காக இந்த உயிரினத்தை உணவாக்கும் முயற்சியைத் தவிர்த்துக் கொண்டான். அதாவது தனக்கு ஆபத்தை ஏற்படுத்தும் உயிரினங்களை கொன்று தின்பதை தவிர்த்துக் கொண்டான். தனது சுயநலத்துக்காக அவற்றை ஒரு கொள்கையாக வகுத்துக் கொண்டான்.

காட்டில் நாடோடிகளாகத் திரிந்து வேட்டையாடி கூட்டு வாழ்க்கை வாழ்ந்த மனிதன் காலப்போக்கில் நாடோடிகளாகத் திரியாமல் கூட்டு வாழ்க்கையிலிருந்து பிரிந்து தனித்தனிக் குடும்பங்களாகத் தமக்கென வீடுகளை அமைத்துக் குடும்ப வாழ்க்கை வாழும் நிலை உருவாகிய போது, அவனிடத்தில் பல்வேறு சிந்தனைகளும் உருவாகியது.

தனது குடும்பமான மனைவி பிள்ளைகளை விட்டு அதிக தூரம் பிரிந்திருக்காமல், அவர்களுடன் நெருக்கமாக இருக்க வேண்டிய, உணர்வு ரீதியான பிணைப்பு உருவாகியது.

காட்டுமிருகங்கள் அகப்படாத நிலை அடிக்கடி ஏற்பட்டமையினால், தனது உணவுத் தேவைக்காக ஆடு, மாடு, கோழி, முயல் என்பவற்றை வளர்க்கத் தொடங்கியதுடன் அவற்றிலிருந்து பெறப்படும் பால், முட்டை, இறைச்சி என்பவற்றையும் உண்ணத் தொடங்கினான். மேலும் காய், கனிகளில் நாட்டமின்றி இருந்தவன் மரங்களில் இருந்து கிடைத்த காய், கனிகளை உணவாக்கிக் கொண்டதுடன், நிலத்துக்கு கீழ் இருந்த கிழங்கு வகைகளையும் உணவாக்கிக் கொண்டு படிப்படியாக விவசாயத்திலும் ஈடுபடத் தொடங்கினான். இதனால் அவன் உணவுத் தேவை மாற்றமடைந்தது. முழுமையாக வேட்டையாடுதல் என்ற தொழிலிருந்து விடுபட்டான்.

இயற்கையின் உந்துகலால் அவனுடைய அறிவு வளர்ச்சியில் சிறப்பாக மாற்றங்கள் ஏற்படத் தொடங்கின. ஒன்றைப் பற்றி ஆழமாக சிந்திக்கவும், ஒன்றிலிருந்து ஒன்றை வேறுபடுத்திப் பார்க்கவும் தெரிந்து கொண்டான். தனிக்குடும்பமாக வாழ்ந்த அவனிடத்தில் தன் மனைவி தன் பிள்ளைகள் தனது பெற்றோர் என்ற உணர்வுகளும் வலுவடையத் தொடங்கின.

உணவுக்காக ஓர் உயிரைத் தான் கொல்ல முற்படும் போது, அதிலிருந்து தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள அந்த உயிரினம் எடுக்கும் பல்வேறு முயற்சிகளும் தோற்றுப்போய், இறுதியில் மனிதன் அதைக் கொல்வதும், மரனத்தறுவாயில் அந்த உயிரினம் படும் வேதனையும், அதன் அலறவும் அவன் மனதில் ஓர் நெகிழிவுக் தன்மையை ஏற்படுத்தியது. இதனால் அவனிடமிருந்து அன்பு, பாசம், கருணை என்ற உணர்வுகளும் வெளிப்படத் தொடங்கின. இதன் அடிப்படையில் உயிர்க்கொலை செய்வது “பாவம்” என்ற கொள்கை அவனிடத்தில் வளரத் தொடங்கியது. தன் குடும்பத்தில் மட்டுமல்ல எல்லா உயிரினத்திலும் அன்பு காட்ட வேண்டும் என்ற நிலை உருவாகியது.

மனிதன் உணவுத் தேவைக்காக மிருகங்களை வேட்டையாடும் போது, மிருகங்கள் தங்கள் உணவுத் தேவைக்காக இன்னொரு மிருகத்தைக் கொல்லும் போதும், சிலமிருகங்கள் எந்த மிருகத்தையும் கொல்லாது தாவரங்களையும், காய் கனிகளையும், கிழங்குகளை உணவாகக் கொண்டு உயிர் வாழ்வதை அவனால் அவதானிக்க முடிந்தது. மான், மரை, முயல், குரங்கு என்பவற்றின் உணவுப்பழக்க வழக்கம் அவ்வாறு அமைந்திருந்தது.

இந்த உணவுப் பழக்கத்தை ஒரு பகுதியினர் பின்பற்றத் தொடங்கினர். இப்பழக்கத்தை ஏற்படுத்திய பெருமை பகுதறிவள்ள மனிதனைவிட மிருகங்களையே சாரும் என்பதை மறுக்க முடியாது.

மனிதனால் அவனது உணவுத் தேவையை முற்றாகப் பூர்த்தி செய்ய முடியாது போய்விடவே, சுலபமாகக் கிடைக்கக் கூடிய சாதாரண மிருகங்களைத் தனது உணவுத் தேவைக்காக சேர்த்து பயன்படுத்திக்கொண்டான். அந்த வரிசையில் மான், மரை, முயல்,

பன்றி, ஆடு, மாடு, கோழி போன்ற மிருகங்கள் அகப்பட்டுக் கொண்டன. இந்த அப்பாவி மிருகங்களினால் இன்றுவரை மீட்சிபெற முடியவில்லை. மனிதனின் உணவாக அவை தேவைப்பட்டால் அன்றுடன் அதன் வாழ்நாள் முழந்துவிடும் நிலையில் இன்றும் அவை உயிர் வாழ்கின்றன.

தனிக்குடும்பமாக வாழ்ந்து வந்த மனிதன் பல்வேறு இயற்கைத் தாக்கங்களுக்கு உட்பட்டான். காற்று, மழை, மின்னல், இடி, கொடிய வெப்பம் என்பவற்றினால் பாதிக்கப்பட்டதுடன் பல்வேறு நோய்த்தாக்கங்களுக்கும் உள்ளானான். தான் நினைத்த பல்வேறு காரியங்கள் ஏன் நடைபெறவில்லை? ஏன் கைகூடவில்லை? என்பதை ஆழமாகச் சிந்தித்த மனிதன் தனது மரணத்தையிட்டு பயப்படத் தொடங்கிய போது மனிதனுக்கு மேற்பட்ட ஏதோ சக்கி இருப்பதை உணர்ந்து கொண்டான். அதற்கு “கடவுள்” என்ற பெயரை வைத்து பல்வேறு கற்பனை உருவங்களை சிருஷ்டித்து வழிபடத் தொடங்கினான். அதனால் மனிம்மதியடைந்தான்.

பல்வேறு மட்டக் கூட்டத்தினராலும், பல்வேறு வகையில் “கடவுட் கொள்கை” கடைப்பிடிக்கப்பட்டு நாளைடவில் அவை மதங்களாக உருவாகின. எல்லா மதங்களும் ஒழுக்க நெறிகளையே மையமாகக் கொண்டிருந்த போது, ஆன்மீக வாதிகளின் தோற்றும் உருவாகியது.

மதவாதிகளின் தோற்றும், ஆன்மீக வாதிகளின் தோற்றும் “தன்னைப் போல பிறரையும், ஏனைய உயிரினங்களையும் நேசி” என்ற தத்துவத்தை உணர்த்தியதுடன் ஜீவகாருண்யம் என்பதன் உண்மைத்தன்மையும் வெளிப்படுத்தியது. உயிர்க் கொலை செய்வது “பாவம்” என்ற கொள்கை வலியுறுத்தப்பட்ட போதும் “உணவுத்

தேவை கருதி மேற்கொள்ளப்படும் உயிர்க்கொலைகள் பாவமில்லை” என்ற மறைமுகமான கொள்கையும் சமுதாயம் ஏற்றும் கொண்டது.

இந்நிலை 20ஆம் நாற்றாண்டின் பிற்பட்ட காலத்தில் ஆன்மீகவாதிகளில் ஒருவரான ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் என்பவரால் பின்வருமாறு வெளிப்படுத்தப்பட்டதை, உதாரணமாகக் கொள்ளலாம். “உயிர்க்கொலைகள் தவிர்க்கப்பட வேண்டும். முடியாது விட்டால் குறைக்கப்பட வேண்டும். உங்களின் உணவுத் தேவைக்கு 50 கோழிகள் தேவைப்பட்டால், ஒரு ஆட்டைக் கொல்லுங்கள் 5 ஆடுகள் தேவைப்பட்டால், ஒரு மாட்டைக் கொல்லுங்கள்” என்ற அடிப்படையில் அவரின் போதனைகள் அமைந்திருந்தன. அது ஏற்றுக்கொள்ளப்படக் கூடியதே.

மேலும் இக் கொள்கை மனிதனின் உணவுத்தேவைக்காக உயிரினங்களை கொல்லலாம் என்பதை வலியுறுத்துவதாக பலர் கருதிக் கொண்டாலும், உண்மையில் அது தான் என்பதை அவரின் கொள்கை வலியுறுத்தவில்லை. உயிரினத்தைக் கொல்லாமல் மாற்று உணவை உட்கொண்டு வாழப் பழகிக்கொள், அது முடியாத பட்சத்தில் உண்ணால் கொல்லப்படும் உயிரினங்களின் எண்ணிக்கை கய்யாவது குறைத்துக்கொள் என்பதையே குறிக்கின்றது.

மேற்கூறப்பட்ட இந்த உண்மை இந்துசமய வாதிகளினால் உணரப்பட்ட போதிலும், பாரம் பரியத்தில் ஊறிய சில முடக் கொள்கைகளும், நடைமுறையில் உள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. உயிரினங்கள் மனிதனுக்காகப் படைக்கப்பட்டவை. அவற்றைக் கொல்லுவது பெரிய தவறு இல்லை. ஆதிகாலத்தில் முனிவர்கள் கூட உயிரினங்களைக் கொன்று, பெரிய யாகங்களையும், வேள்வி களையும் செய்துள்ளனர். ஏன் நரபலி கூட முன்னோர்களால்

கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. களப்பலியாக மனிதர்களை கொடுத்த வரலாறுகளும் உண்டு என்ற, தப்பிதமான கருத்துக்களையும் வெளிப்படுத்தினர். கர்ணபரம்பரை என்று அழைக்கப்படும் செவிவழிக் கதைகள் நாளடைவில் திரிவுபட்டு மாறான கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தியிருக்கலாம். ஆனால் “தன்னுயிரைப் போல் பிற உயிரையும் நேசி” என்ற சமயக் கொள்கைகளும், பகுத்தறிவுக் கொள்கைகளும், எல்லோராலும், என்றும் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியவையே.

யாகங்கள், வேள்விகள் என்ற பெயரில் குதிரை, மாடு (பசு), ஆடு, கோழி என்பன வெட்டப்பட்டு வரும் நடைமுறை இன்றும் தொடர்வதை அவதானிக்க முடிகிறது. இது மிகவும் அருவருக்கத்தக்கதாகும். இச்செய்கையை சமயவாதிகள் நியாயப் படுத்தினாலும், புத்தி ஜீவிகள் ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார்கள். யாழ்ப்பாணத்தில் கூட சில பிரதான கோவில்களில் வருடா வருடம் ஆடு, மாடு, கோழி பலியிடப்படுதல் தொடர்ச்சியாக இருந்து வந்துள்ளது. இதைச் சரியென்று சிலரும், பிழையென்று பலரும் வாதிட்டு, முடிவில் நீதிமன்றம் வரை சென்ற கதை பலரும் அறிந்த ஒரு சம்பவமாகும். இன்று மிருகங்கள் உயிர்ப்பலி கொடுப்பது தடைசெய்யப்பட்டுள்ளது.

ஏற்கனவே உணவுச்சங்கிலிக்குள் அகப்பட்டு மீள முடியாதிருக்கும் அப்பாவி உயிரினாங்களின் விடயத்தை விட, இச்செயல் மிகவும் கொடுரமானது. தவறான கொள்கை ஒன்று நீண்ட காலமாக நடைமுறையில் உள்ளது என்பதற்காக அது சரியாகிவிட முடியாது. அது தவறு என இனங்காணப்பட்ட அடுத்த கணத்திலிருந்து அது நிறுத்தப்பட வேண்டும்.

உயிர்க் கொலை செய்யாது தமது உணவுக்காகத் தாவர பட்சினியாக மாறியுள்ள மிருகங்களிடமிருந்து, பகுத்தறிவு கொள்கை கொண்ட மனிதன் கற்றுக் கொள்ள வேண்டிய பாடங்கள் பல உண்டு. என்பதை மனித சமுதாயம் ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும். அதே சமயம் தனக்கு பகுத்தறிவு இருப்பதாக எண்ணிக்கொண்டு தன் நினைப்பது எதையும் செய்யும் மனிதகுலம் இதையிட்டு வெட்கப்படவேண்டும்.

தமிழருவி – சஞ்சிகை

மலை 1, அருவி 4

நுதிமூலமுச் நூதிமூலமுச்

நிச்சயமாக ஒன்றிலிருந்து தான் இன்னொன்று உருவாகி இருக்க முடியும். “ஒன்றில்லாமல் மற்றொன்று உருவாகுமா” இது கண்ணதாசன் வரிகள். ஒன்றில் இருந்து தான் இன்னொன்று உருவாக வேண்டும் என்பது தான் இயற்கையின் நியதியும் ஆகும். உருவாகியுள்ள எந்த ஒரு பொருளுக்கும் அதன் ஒரு செயற் பாட்டிற்கும் ஏதோ ஒரு மூலம், அல்லது கோற்றுவாய் இருக்க வேண்டும். அதை நாம் அறிந்துகொள்ள வேண்டியது அவசியம் ஆனதாகும். அதை நாம் அறிந்து கொள்ள முற்படும் போது பல கசப்பான உண்மைகளையும், அவற்றை அறிந்து கொள்ளும் சந்தர்ப்பங்களையும் உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

இதை அடிப்படையாக கொண்டு தான் பல அழிவாளிகளும் புத்தி ஜீவிகளும் அடிக்கடி கூறுவார்கள். “எடுத்ததற்கொல்லாய், நதிமூலம் ரிவிமூலங்கள் பார்க்கக் கூடாது” என்று. அப்படிப் பார்க்க போனால் உருப்படியாக எந்தக்காரியத்தையும் செய்ய முடியாது என்று. அப்படியானால் இந்த நதிமூலம், ரிவிமூலம் என்றால் என்ன? என்று கேள்வி எல்லோர் மனதிலும் உருவாகுவதை தவிர்க்க முடியாது.

அதை ஆராய்வதற்கு முன்னர் அதன் உண்மையை உணர்க்கூடிய நகைச்சலை கதை ஒன்று கிராமிய மட்டத்தில் உலவுவதைக் குறிப்பிடுவது மிகப் பொருத்தமானது. ஒரு சிலர் சேர்ந்து சமைத்து சாப்பிட விரும்பினார்கள். ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு வேலை கொடுக்கப்பட்டது. இவர்களில் ஒருவர் “நாட்டு

வைத்தியர்” அவருக்கு கொடுக்கப்பட்ட பணி அண்மையில் உள்ள சந்தைக்கு சென்று மரக்கறி வேண்டி வரவேண்டும் என்பது தான். அவரிடம் ஒரு சிறு கூடையும் பணமும் கொடுக்கப்பட்டது. அவர் சந்தைக்குச் சென்றார். அங்கு எல்லா விதமான மரக்கறிகளும் காணப்பட்டன. அவற்றில் எதை வாங்குவது என்ற பெரும் பிரச்சினை அவருக்கு ஏற்பட்டது.

அவர் ஒரு வைத்தியர் அல்லவா? கத்தரிக்காய் கிரந்தி, வாழைக்காய் மந்தம், ஓவ்வொரு காய்கறிகளும் “பித்தம்” “வாய்வு” “புளிப்பு” என ஒவ்வொரு இயல்லைபக் கொண்டிருந்தன. இவை உடம்புக்கு ஒத்துவராது. அவரால் எந்தக் காய்கறிகளையும் வாங்க முடியவில்லை. வெறும் கூடையுடன் திரும்பி வந்துவிட்டார்.

இதற்கு காரணம் காய்கறிகளின் மூலங்களைப் பற்றி அவர் அளவுக்கு அதிகமாக சிந்தித்ததுதான். இது அவரின் மடத்தன்மையை எடுத்துக்காட்டுவதாக இருந்தாலும் அவரின் சிந்தனையில் உதித்தவை தவறானவை அல்ல. அவர் வைத்தியத் துறையில் பாண்டித்தியம் பெற்றவர். அதனால் அவர் அப்படிச் சிந்தித்தார். காய்கறிகளின் மூலக்கூறுகளை ஆழமாக சிந்தித்தமையினால் அவரால் எதையும் வாங்க முடியவில்லை.

இதே போல் பருத்தி ஆடைகள் சூடானவை என்று கருதினால் அது பிழையில்லை. அளவுக்கு அதிகமாக சிந்தித்து அதை அணியக் கூடாது என நினைத்தால் எல்லோரும் அம்மனமாகத் திரிய வேண்டிய நிலை ஏற்படலாம். ஒன்றின் மூலத்தை ஆராய்வதை ஒரு அளவுடன் நிறுத்தி விட வேண்டும். அதை விரிவாக ஆராய்ந்தால் எதையுமே செய்ய முடியாத நிலைதான் ஏற்படும். இதை அடிப்படையாகக் கொண்டு தான்

“யதார்த்த வாதிகள்” கூறுகிறார்கள் எடுத்ததற்கெல்லாம் “நதி மூலங்கள் ரிவிமூலங்கள்” பார்க்கக் கூடாது என்று. இனி நதிமூலம் ரிஷி மூலம் என்றால் என்ன? என்பதை அறிந்துகொள்ள வேண்டியது அவசியமாகின்றது.

நதி மூலம்

ஆதிகாலத்தில் சைவத் திருத்தலங்கள், புண்ணிய நதிகள் பலவற்றைக் கொண்டிருந்தது. புண்ணிய நதிகளில் நீராடுவதன் மூலம் பாவங்கள் கழுவப்படுவதாக இந்து மக்களிடம் நம்பிக்கை இருந்து வந்தது. உதாரணமாக காசியில் நீராடுதல், கங்கையில் நீராடுதல் பாவ விமோசனம் பெறுவதற்கு பொருத்தமான இடமாகக் கருதப்பட்டது. இதனால் கங்கை நதியைப் “புனித கங்கை” என்றும் “புண்ணிய கங்கை” என்றும் அழைத்தனர். இந்த நதிகளில் நீராடு தமது பாவங்களை கழுவி, பல பக்தர்கள் பாவ விமோசனம் பெற்றதாக பல கர்ண பரம்பரைக் கதைகளும், புராணக் கதைகளும் உண்டு. மேலும் இப் புனித கங்கைகளின் அருகில் பல முனிவர்கள் தவத்தினை மேற்கொண்டு முத்தி நிலைகளும் அடைந்த கதைகளும் உண்டு.

ஆனால் இந்தக் கங்கை நதியில் கலக்கும் நீர், பல மலைகளில் ஊற்றெடுத்து அந்த மலையின் அருவிகள் இறுதியில் கங்கையில் கலந்து சங்கமிக்கின்றன. இந்த மலை அருவிகளின் சங்கமத்தின் போது இறந்து போன பல மிஞகங்கள், பறவைகள் அவற்றின் உடல்களையும் எச்சங்களையும், கழிவுகளையும், குப்பைகளையும் வாரிச் சுருட்டிக்கொண்டு தான் கங்கையில் கலக்கின்றன. கங்கையில் கலந்து விட்ட பின்னர் அது கங்கை நதியாகவே ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியுள்ளது. அதன் மூலக்கதையும், அது எங்கிருந்து உற்பத்தியாகின்றது எந்த வழியில் வருகின்றது.

தன்னுடன் சேர்த்து எவ்வகையான அழுக்குகளைச் சேகரித்துக் கொண்டு வருகின்றது என்பதையும் நாம் ஆராய்க்கூடாது.

இந்த மூலகத்தை நாம் ஆராய்வோமானால், கங்கை நதியை புனித நதி என ஏற்றுக் கொள்வோமா? ஒரு போதும் ஏற்க மாட்டோம். எனவே எமது ஆய்வை கங்கைநதியுடன் மட்டும் நிறுத்தி விட வேண்டும். அதன் மூலகம் உனக்குத் தேவையில்லை. அதன் மூலகத்தை நீ அறிய மற்றப்பால், கங்கை நதியின் புனிதத்தை நீ ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டாய். என்பது தான் “நதி மூலம்” என்ற சொற்றொடரின் விளக்கமாகும். எங்கே செல்வதானாலும் அதற்கு ஒரு குறிப்பிட்ட எல்லையுண்டு. அந்த எல்லைக்கு அப்பால் செல்ல வேண்டாம் என்பதையே குறித்து நிற்கிறது இந்த நதிமூலம் என்ற சொற்றொடர்.

ரிவிடி மூலம்

இந்து சமயத்தில் ஆசைகளையும் சுக போகங்களையும் வெறுத்து ஒதுக்கி ஆண்மிக நெறிகளைப் பின்பற்றி ஆண்டவனைச் சரணாகதி அடையும் பாதையில் பயணிப்பவர்களை “ரிவிடி”கள் என்று அழைப்பார். இந்த ரிவிடிகள் தவ வலிமை கொண்டவர்கள். இந்த “உன்னத நிலை” மனிதகுலத்தைச் சேர்ந்த ஒரு சிலருக்கு மட்டுமே கிடைக்கக் கூடியது.

ரிவியாக உருவெடுக்கும் பாக்கியம் எல்லோருக்கும் கிடையாது. அவர்கள் வலிமையடையவர்கள். சக்தி வாய்ந்தவர்கள். எதையும் சாதிக்கும் ஆற்றல் கொண்டவர்கள். இறைவன் ஒருவனையே பரம்பொருளாகக் கொண்டவர்கள். இராமாயணத்தைப் பாடிய வால்மீகி ரிவிடி யார்? ஒரு கொள்ளளக்காரன், வழிப்பறி திருட்டில் ஈடுபட்டவர். காட்டு வழியாக சென்ற ஒரு முனிவனின்

கமண்டலத்தை பறித்தபோது, அந்த முனிவர், என் இந்தப் பாவச் செயலை செய்கிறாய்? என்று கேட்ட போது நான் சிறுவயதில் இருந்தே இத்தொழிலைதான் செய்கிறேன். எனக்கு இதை விட்டால் வேறு தொழில் தெரியாது. எனக்கு இதை விட்டால் வேறு தொழில் இல்லை. இத் தொழிலை செய்யாதுவிட்டால் என் மனைவி மக்கள் பட்டினி கிடக்க வேண்டும், என்று கூறினான்.

அப்போது முனிவர், இத்தொழிலை மனைவி மக்கள் பிள்ளைகளுக்காகச் செய்கிறேன் என்று கூறுகிறாய், இத்தொழில் பாவமானது, இதனால் வரும் பாவத்தில் ஒரு பகுதியை யாராவது உன் மனைவி மக்கள் ஏற்றுக்கொள்வார்களா? என்று கேட்டு வா? என்று முனிவர் கூறிய போது அவசரமாக வீட்டுக்குச் சென்று மனைவி மக்களிடம் கேட்ட போது, யாருமே அதை ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இல்லை. திரும்ப முனிவரிடம் வந்த அவன் “கவாமி நான் இப்போது உணர்ந்துவிட்டேன். நானும் உங்களுடன் வருகிறேன். நான் ஈடேறும் வழியைக் காட்டுங்கள் என்று கேட்டான். அதற்கு முனிவர் நீ இவ் விடத்திலேயே இருந்து “ராமா... ராமா..”என்று ராம நாமத்தை செபித்துக்கொள் நீ ஈடேறுவாய் என்று கூறிவிட்டுச் சென்றார். அப்படியே செபித்தவனை சிறிது காலத்தின் பின் பாம்புப்பற்று முடிவிட்டது. அதிலிருந்து வெளிப் பட்டவன்தான் ‘வால்மீகி ரிஹி’யானான். பின் இராமாயணத்தைப் பாடினான். இதனால் வால்மீகி இராமாயணம் உருவாகியது.

திருப்புகழ் பாடிய முருகபக்தர் “அருணகிரிநாதர்” இளமையில் பல கெட்ட பழக்க வழக்கங்களை கொண்டிருந்தார். இவரை நல்வழிப்படுத்த இவரின் தமக்கையார் எடுத்த பலவேறு முயற்சிகள் தோல்வியில் முடிந்தது. இவர் “பரத்தை” வீடு செல்லும் பழக்கத்தையும் கொண்டிருந்தார். ஒரு சமயம் “பரத்தை” வீடு

செல்வதற்கு இவரிடம் பணம் இல்லாது போகவே, தனது தமக்கையாரின் தங்க வளையலில் ஒரு பகுதியை வெட்டி எடுத்துக்கொண்டு பரத்தை வீடு சென்று வந்தார் அருணகிரி. இச்சம்பவத்தை அறிந்த இவரின் சகோதரி மிகவும் கோபமடைந்துடன் ஆத்திர மிகுதியால் அருணகிரியைப் பார்த்து “நீ எனது வளையலைத் கொடுத்து பரத்தை வீடு செல்வதை விட என்னையே பரத்தையாக வைத்திருக்கலாம்” என்று கூறினார்.

இச் சூசோற்களை தங்கமுடியாத அருணகிரி மலையின் உச்சியில் ஏறி அதிலிருந்து கீழே விழுந்து தற்கொலை செய்ய முயற்சித்த போது, முருகப்பெருமானால் தடுத்தாட் கொள்ளப்பட்டார். அதன்பின் அவர் முருக பக்தராக மாறி திருப்புகழ், கந்தரலங்காரம், கந்தரநுழுதி போன்ற பதிகங்களைப் பாடினார். ரிஷி அந்தஸ்துக்கு உயர்ந்த அவரின் ஆரம்ப வாழ்க்கை, அதாவது “மூலம்” அருவருக் கத்தக்கது. அதை அடிப்படையாகக் கொண்டு அவரால் பாடப்பட்ட பதிகங்களை வெறுத்து ஒதுக்க முடியுமா? அவரை முருக பக்தன் அல்ல என்று ஒதுக்கிவிட முடியுமா?

நாம் ரிவியுடன் மட்டும் நின்றுவிவேது நல்லது அவரின் மூலங்களை ஆராய்வது பொருத்தமானது அல்ல. அப்படி ஆராய்ந்தால் நாம் அருணகிரியை முருக பக்தன் என்று ஏற்க மாட்டோம், திருப்புகழை பாட மாட்டோம். இதுதான் ரிஷிமூலம் என்ற சொற்தொடரின் விளக்கமாகும்.

நதிமூலம், ரிவிமூலம் என்பதை எதைக் குறிக்கின்றது என்பதைத் தற்போது விளங்கிக்கொள்ள முடியும்.

வேதாகமத்தின் மூலம்

நதிமூலம் ரிஷிமூலம் இரண்டுக்கும் மேலதிகமாக வேதாகமம் (பைபிள்) சொல்லும் வரலாற்றையும் மேலோட்டமாக ஆராயலாம்.

மனித இனம் குரங்கிலிருந்து தோன்றியதாக “டார்வின்” தத்துவங்கள் கூறிய போதும், விஞ்ஞானிகளின் ஆய்வுகள் வேறு பல கோணங்களிலும் விரிந்து செல்கின்றது. ஆண்டவன் உலகைப் படைத்த போது முதலில் “ஆதாம், ஏவாள்” என்ற இருவரையும் படைத்ததாகவே “பைபிள்” கூறுகின்றது.

ஆதாம் ஏவாள் இருவரும் தான், முதலில் தோன்றிய ஆணும் பெண்ணும் ஆவார். இவர்கள் இருவர் மூலந்தான் மனித குலம் தோன்றியது என்று கூறுகிறது. அப்படியானால் இங்கு ஒரு பிரதான கேள்வி எழுவது தவிர்க்க முடியாதுள்ளது.

ஆதாமுக்கும் ஏவானுக்கும் இருபது பிள்ளைகள் பிறந்திருந்தால், அவர்களுடன் சேர்ந்து இருபத்திரண்டு பேர் மட்டும் உருவாகி இருக்க முடியும். இருபத்து மூன்றாவது ஆள் உருவாக சாத்தியமில்லை. மனித குலம் இருபத்திரண்டு பேருடன் நின்றிருக்கும். அப்படியானால் இருபத்தி மூன்றாம் ஆணோ, அல்லது மனித குலமோ தோன்றியிருக்க வாய்ப்பே இல்லை. அதற்கு மேற்பட்ட ஆட்கள் உருவாகி மனிதகுலம் தோன்றியது என்றால்...! ஆதாமுக்கும் ஏவானுக்கும் பிறந்த பிள்ளைகள் குடும்பங்களாக கிடைக்கிறுக்க வேண்டும். அப்படி இணைந்திருந்தால் மட்டுமே மேலதிக மனிதர்கள் உருவாகியிருப்பார்கள். இதைவிட மாற்றுக்கருத்து எதுவும் இருக்க முடியாது.

இதன் மூலத்தை அறிந்து கொண்டு, சகோதர, சகோதரிகள், உடன் பிறப்புக்களைத் திருமணம் செய்து பின்னைகள் பெற்றுக்கொள்ளலாம். அதிலும் எவ்வித தவறுமில்லை என்ற முடிவுக்கு நாம் வரலாமா? இதை நினைத்துப் பார்க்கும் போதே எமது மனசாட்சி எம்மை கொல்கிறது அல்லவா? இதை மேலும் ஆராய்ப் போனால்... இத் தவறினை நியாயப் படுத்த ஆதாரங்கள் சேகரிப்பது போல் ஆகிவிடும். எனவே மூலங்களை ஆராய்வதை அளவுடன் நிறுத்தி விட வேண்டும். நீ பைபிளை ஆராய வேண்டாம். படிப்பதுடன் நிறுத்தி விடு.

இதனால் தான் கற்றுணர்ந்த அறிவாளிகளினால் உருவாக்கப்பட்ட சொற்தொடர்கள் தான், எதற்கெடுத்தாலும் “நதி மூலம் ரிவிமூலங்கள் பார்க்கக் கூடாது” அதை அளவுக்கதிகமாக ஆராய வேண்டாம், என்ற அருமையான கருத்தை மனித குலத்துக்கு உணர்த்தி நிற்கின்றது. வசனத்தை பிரித்து பார்க்கலாம். வசனத்துக்குள் அமைந்திருக்கும் சொற்களைப் பிரித்துப் பார்க்கலாம். சொற்களுக்குள் அமைந்திருக்கும் எழுத்துக்களையும் பிரித்துப் பார்க்கவேண்டுமென்று என்ன முடியாது. எதையும் ஒரு எல்லையுடன் நிறுத்திவிட வேண்டும் என்பதையே நதிமூலம் ரிவிமூலம் கறியிடுகிறது.

தமிழ்நூலி – சஞ்சிகை
மலை 1, அருவி 5

பிராமணியத்தின் தோற்றுமூலம், இன்றைய வெளிப்பாடும்

ஆதிகால மனிதன் வேட்டையாடுவதையே பிரதான தொழிலாகக் கொண்டிருந்தான். தான் உயிர்வாழ்வதற்கு ஆதாரமாக மிருகங்கள், பிராணிகளின் இறைச்சிகளை உணவாக உட்கொண்டான். தனது உணவுக்காக மிருகங்களை கொல்லும் போது, மரணத் தறுவாயில் அவை எழுப்பும் மரண ஒலங்களும், அவஸ்தையும், அவன் மனதில் ஓர் நெகிழ்வுத் தன்மையை ஏற்படுத்தியது. அது நாள்டைவில் ஜீவகாரணியமாக மாறிய போது, அவன் மனதில் இரக்கம் ஏற்படத் தொடங்கியது.

உணவுக்காக உயிர்களை கொலை செய்து உண்ணாமல், காய்கறிகளையும் கிழங்குகளையும் உட்கொண்டு உயிர்வாழ முடியும், எனக் கண்டுகொண்டான். மேலும் நிலத்தைப் பண்படுத்தி அதன் மூலம் நெல்லையும் காய்கறிகளையும் உற்பத்தி செய்து, அவற்றையும் உணவாக உட்கொள்ள பழகிக் கொண்டான். இடிமின்னல், மழை, புயல், நீர்ப்பெருக்கு போன்ற இயந்கையின் செயற்பாடுகளைக் கண்டு பயந்தான். அதன் மூலம் தனக்கு மேலாக ஒரு சக்தி இருப்பதை உணர்ந்து கொண்டான். அவன் அந்த சக்திக்கு ‘கடவுள்’ என்று பெயரைச் சூட்டி பயபக்தியிடன் வாழுத் தொடங்கியதுடன் அச்சக்தியின் இருப்பிடமாக ஆலயங் களையும், அச்சக்தியின் உருவாக சில தோற்றங்களையும் உருவாக்கி ஆலயங்களில் வைத்து வழிபடத் தொடங்கினான்.

மேலும் சிலகாலத்தின் பின் வெவ்வேறு கற்பனைத் தோற்றங்களை களிமண்ணினால் பிசைந்து செய்ததுடன், கற்சிலைகளாக வடித்தும் ஆலயங்களில் வைத்து வழிபட்டு ஆன்கீச் சிந்தனையும் வளரச் செய்தான். அவை இன்று மாபெரும் “கடவுள் கொள்கைகளாக” மனித இனத்தை வழிநடத்தி வருகின்றதை அனைவரும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியுள்ளது. இது விடயத்தில் அதீத அக்கறை கொண்ட ஒரு குழுவினர் முற்று முழுதாக மாமிச உணவை புறந்தள்ளி காய்கறி உணவு, கிழங்குகளையும் விவசாயத்தின் மூலம் விளைந்த நெல்லரிசி சோற்றையும், உண்டு வாழும் பழக்கத்தை கைக்கொண்டனர். நாளைடைவில் அக்குழுவினர் பிராமணர் என அழைக்கப்பட்டனர்.

பிராமணர் என்ற இக் குழுவினர் அந்தனர் என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். “அந்தனர்” என்போர் “அறவோர்” என்று திருவள்ளுவர் தனது திருக்குறளில் பாடியுள்ளார். அதற்கான காரணம், அவர்கள் எல்லா உயிரினத்திலும் அன்பு கொண்டவர்கள். தமது உணவுக்காக இன்னொரு உயிரினத்தை கொன்று உண்ணாமல் மாமிசத்தை தவிர்த்து “சைவ உணவுகளை” மட்டுமே இவர்கள் உட்கொண்டதால் “சைவர்கள்” என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். இவர்களின் பரிசுத்தம், புனிதம், ஜீவகாருண்யம் என்பன மற்றவர்களை விட இவர்களை ஒருபடி உயர்வாகக் காட்டியது. சைவர்கள் என அழைக்கப்பட்ட பிராமணர்கள் இந்து சமயத்தைப் பின்பற்றுபவர்களாகவும் இந்துசமயக் கொள்கைகளைக் கடைப் பிடிப்பவர்களாகவும் காணப்பட்டனர்.

கடவுள் கொள்கை உருவாக்கிய காலத்தில் அதற்கென ஆலயங்கள் உருவாக்கிய போது, அவற்றைப் பாராமரிக்கவும், அதற்கான பணிகளை மேற்கொள்ளவும், ஆலய பூசைகளை

மேற்கொள்ளவும், இக் குலத்தவரை விட பொருத்தமானவர்கள் வேறு எவரும் அக்காலத்தில் இருக்கவில்லை. இன்னொரு குலத்தவர்கள் இருந்தாலும் இவர்களுக்கு மட்டுமே, அத்தகுதி இருந்தது. இதனால் அவர்கள் எல்லோராலும் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டனர்.

தனி மனிதன் ஆதிக்கம், குழு ஆதிக்கம், அதன் பின் அரச ஆதிக்கமாகத் தோற்றும் பெற்ற நிலையில் இவர்கள் தமது “தனித்துவத்தை” கட்டிக் காப்பாற்றியதுடன் கல்வி, அறிவை வளர்ப்பதிலும் ஆஸ்வம் காட்டத் தொடங்கினர். இதனால் இவர்கள் அரச சபைகளிலும் அங்கம் வகிக்கத் தொடங்கினர். இவர்களில் பலர் கல்வி அறிவுடையவர்களாகக் காணப்பட்டமையினால் அரசசபையில் பல உயர்பதவிகளைப் பெற்றதுடன், அரசசபையில் புலவர்களாகவும் இடம்பெற்றனர்.

இந்தியாவின் “வடநாடு, தென்நாடு”களில் சமயக் கொள்கைகள் வலுப்பெற்ற காலத்தில் இந்துசமயம் வலுவான நிலையைப் பெற்றிருந்தது. இதற்கு ஆதாரமாக மாபெரும் இந்துக் கோவில்கள் அமைந்துள்ளதை இன்றும் காணக்கூடியதாக உள்ளது. வடநாட்டின் வடமொழியாகிய சமஸ்கிருதம் வலுவாக வேருணிற இருந்தது. வடமொழியில் சமயநூல்களும் ஆகம, இதிகாச காப்பிய இலக்கிய நூல்களும், உருவாகியது. இவற்றை உருவாக்கிய வர்களும், பிராமண சமுகத்தினராகவே இருந்தனர். அக்காலத்தில் பிராமணர், சத்திரியர், வைசிகர், சூத்திரர் என்னும் நால்வகை வர்ணங்கள் இருந்ததாக அறிய முடிகிறது. ஆரியப் பண்பாட்டில் முதலாம் இடத்தில் பிராமணர்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தனர். கடைசி இடத்தில் சூத்திரர்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தனர். சூத்திரர் என்ற

சொல்லுக்கு “வேசிமகன்” என்று ஆரியர் பொருள் விளக்கம் கொடுத்தனர்.

பிராமணன் சாதியால் உயர்ந்தவன். அவனுக்குதான் கடவுள் பூசை செய்யும் உரிமையுண்டு. பூசைகளுக்கும், சடங்குகளும் உரிய மொழி (மந்திரம்) சமஸ்கிருதமே என்று வலியுறுத்தப்பட்டிருந்தது. எனவே கடவுளுக்கு அடுத்தபடியாக கண்கண்ட தெய்வமாக, கடவுளின் நிழல் உருவாக இவர்கள் மக்கள் மத்தியில் காணப்பட்டார்கள். இவர்களின் பேச்சை “மறுதலிப்பவர்கள்” கடவுளின் சாபத்துக்கு ஆளாக வேண்டிவரும் என்ற மூடக்கொள்கைகளும் அக்காலத்தில் வலுப்பெற்றிருந்தது. இக்காலத்திலும், கிராமிய மட்டங்களில் ‘இக்கொள்கை’ மறையாதிருப்பதைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது.

இராமாயணத்தைப் பாடிய “வால்மீகி” தொடக்கம், திருக்குறளுக்கு உரை எழுதிய “பரிமேலமுகர்” வரை பிராமணர்கள் என்று வரலாற்று நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றது. அவர்களின் மொழியறிவு, பாண்டித்தியம், அரசனுக்கு அருகில் அமரும் சந்தர்ப்பம், உயர்பதவிகளை வகித்தமை பிராமணரை அரசனுக்கு அடுத்த படியில் அமர்த்தியது அவர்களால் எழுதப்பட்ட நூல்களை அரசனும் அங்கீகரித்தான். இதனால் மந்திரங்களும் சுலோகங்களும் வடமொழியில் எழுதப்பட்டு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. எனவே தமக்கு சாதகமான முறையிலும், பிராமணியத்தை மேம்படுத்தும் வகையிலும் நூல்கள் எழுதப்பட்டது. அவற்றை வடநாட்டு மக்கள் ஏற்றுக் கொண்டதுடன், தென்நாட்டு மக்களும் கடைப்பிடிக்க ஆரம்பித்தனர். இதனால் பிராமணியம் ‘தன்னாதீக்கம்’ பெற்று மேலோங்கியது.

பிராமணியத்தை (பிராமணரை) கடவுளுக்கு ஒப்பீடு செய்து சூத்திரங்கள், சுலோகங்கள் உருவாக்கப்பட்டது. உதாரணத்துக்கு ஒரு சூத்திரத்தை குறிப்பிடுதல் மிகவும் பொருத்தமானது.

சூத்திரம்

தெய்வாதீனம் ஜத்சர்வம்

(உலகம் தெய்வத்துக்குள் அடக்கம்)

மந்திரா தீனம் தைவதம்

(தெய்வம் மந்திரத்துக்குள் அடக்கம்)

தன்மந்திரம் பிராமணாதீனம்

(மந்திரம் பிராமணத்துக்குள் அடக்கம்)

பிராமணா மமதைவதம்

(பிராமணரே தெய்வமாகும்)

இச்சூத்திரத்தின் கருத்துப்படி பிராமணரே தெய்வமாக கொள்ளப்பட்டுள்ளதை அவதானிக்கலாம். இதன் மூலம், தாம் கடவுள் அல்லது கடவுளுக்கு அடுத்த படியில் உள்ளோம் என்பதை வெளிப்படுத்திய பிராமணர், தமது முழுநேர செயற்பாடுகளையும் அர்ப்பணிப்புக்களையும் கடவுளுக்காக வழங்குவதினால் தமது குடும்பம் உயிர்வாழ தமக்கு ஒரு வருமானம் வேணும் என்பதையும் உணர்ந்து கொண்டனர். அந்த வருமானத்தை பெறும் நோக்கில் பக்தர்கள் தமது வேண்டுதலின் போது சில பொருட்களை அல்லது சிறுதொகைப்பணத்தை காணிக்கையாக, தட்சணையாக மனமுவந்து வழங்கவேண்டுமென்ற கொள்கையை உருவாக்கினர். நாள்டைவில் தமக்கென ஒரு தொழிலை மேற்கொள்ளாமல் கடவுள் கொள்கையுடன் சார்ந்த செயற்பாடுகளையே தமது குலத் தொழிலாக மாற்றிக் கொண்டனர்.

இத்தொழிலிருந்து கிடைக்கும் வருமானம் அவர்களுக்கு போதாமல் இருந்தமையினால், இறந்து போன ஆன்மாக்களுக்கு பிராயச்சித்தம் செய்ய வேண்டும், பினிதோஷங்களில் இருந்து விடுபட பூசைவழிபாடுகள் செய்ய வேண்டும், சாந்தி செய்ய வேண்டும் என்ற நிலைகளை உருவாக்கி, ஆண்டவன் சேவையுடன் இவ்வகையான பரிகாரங்களைச் செய்யும் பழக்கவழக்கத்தையும் உருவாக்கி தமது வருமானத்தை அதிகரித்து கொண்டனர்.அதனால் அவர்களின் புரிதமான “குலத்தொழில்” பழப்பழமாக கல்தித் தொழிலாக மாற்றமடைந்தது. என்ன என்ன பொருட்கள் காணிக்கையாக்கப்பட வேண்டுமென்பதும், தட்சணை எவ்வளவு? வைக்கப்பட வேண்டும் என்பதும் ஆரம்பகாலத்தில் அவர்களாலேயே தீர்மானிக்கப்பட்டது.

நாள்டைவில் ஆன்மீகக் கொள்கைகள் வளர வளர ஆலயங்களின் எண்ணிக்கையும் அதிகரித்தது. ஆலயங்களுக்கும் கணிசமான வருமானம் வரத்தொடங்கியது. ஆன்மீகச் சபைகளும் ஆலயநிர்வாக சபைகளும் தோற்றுமளித்தது. இந்து ஆலய நிர்வாக சபையினர், ஆலயங்களை நிர்வகித்து ஆலயப் புனருத்தாரணம், திருப்பணி வேலைகளையும் கட்டட நிர்மாணங்கள், கோபுரம் அமைத்தல் போன்ற பாரிய வேலைத்திட்டங்களையும் உருவாக்கினர். குறிப்பாக அக்கால அரசர்களே அப்பணிக்கான நிதியுதவியை வழங்கினர். உதாரணமாக இந்தியாவில் மதுரை மீனாட்சி அம்மன் ஆலயத்தை குறிப்பிடலாம்.

இந்து கோவில்களின் வளர்ச்சி அதிகரிக்க அதிகரிக்க அரசனுக்கு அடுத்தபடியாக கருதப்பட்ட பிராமணியத்தின் வளர்ச்சியும் அதிகரித்தது. கடவுள் கொள்கையில் ஊறி தமது சொத்து சுகம் அனைத்தையும் துறந்து பிரமச்சாரியம், துறவறும்

மேற்கொண்ட ஆன்மீக வாதிகளின் பாதை ஒன்றாக இருக்கும் போது, கடவுளுக்கு அடுத்தபடியான பிராமணியத்தை மேற் கொண்டோரின் பயணம் திசைமாறி வேறொரு வழியில் பயணிக்கத் தொடங்கியது. இதனால் இந்து மக்களின் மத்தியில் குழப்பங்கள் ஏற்படத்தொடங்கியது. பிராமணியம் நீந்து மக்களை ஏமாற்றி பிழைக்கிறது என்ற எண்ணக்கருவும் உருவாகத் தொடங்கியது. நாளடைவில் இது வலிமையடைந்தது.

வடமொழியான சமஸ்கிருதத்தையும் அதன் மந்திரங்களைப் பயன்படுத்தி எம்மை ஏமாற்றுகிறார்கள் என்ற நிலை ஏற்பட்டது. இதனால் கடந்த சில தசாப்த காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் ஆலய பூசைகளின் போது மந்திரங்கள் தமிழிலேயே உச்சஸ்ரிக்கப்பட வேண்டும் என்ற கொள்கையும் வலியுறுத்தப்பட்டது. இந்நிலை பிராமணியத்தின் ஏகபோக உரிமைகளை வலுக்குன்றச் செய்துவிட்டது. அவர்கள் ஆண்டவனை மையமாக வைத்து வருமானத்தை ஈட்டிக்கொள்ளாமல், ஏனைய மக்களைப் போல் உழைத்து வாழும் ஒரு சமூகமாக வாழ்ந்தால் என்ன? என்ற கருத்துக்கள் உழைத்து வாழும் பாட்டாளி வர்க்கத்தினரிடமும், புத்திஜீவிகளிடமிருந்தும் வெளிப்படுவதை அவதானிக்க முடிகிறது.

பிராமணிய குலத்தில் பிறந்திருந்தாலும், இன்று பலர் படித்து பல்வேறு பதவிகளை வகித்து வருவதினால், அவர்களிடத்திலும் பல்வேறு புதிய சிந்தனைகள் உருவாகத் தொடங்கியிருள்ளது. அனைவருமே குலத்தொழிலைத் தான் செய்கிறார்கள், என்ற நிலை மாறிவிட்டது. ஆனால் இந்து சமயக் கோட்பாடுகளும் பண்பாடுகளும் இன்றுவரை அழியாது நிலைத்திருப்பதுக்கு பிராமணியத்தின் ‘தனித்துவம்’ மிகப் பிரதான ஒரு காரணியாக அமைந்துள்ளதை யாவரும் மறுக்க முடியாத ஒரு உண்மையாகும்.

பிராமணகுலம் தனித்துவமாக வாழ்ந்து வரும் அதே வேளையில் மனித குலத்தின் ஏனைய சமூகங்களை விட்டு அந்நியப்படாது, அதாவது மிகத்தூரத்தில் நிற்காது கிட்ட வந்து மனித சமூகத்துடன் இணைந்து தமது செயற்பாடுகளை முன்னெடுத்து செல்லும் நிலைமையை ஏற்படுத்தினால்...? அவர்கள் தொடர்ந்தும் உயர்ந்த நிலையில் வைக்கப்பட்டு மதிக்கப்படுவார்கள். என்பதற்கு எவ்வித ஜயமுமில்லை.

இன்றைய நிலையில் பிராமணியம் அழிந்து விடுமாயின் இந்துசமயக் கோட்பாடுகள், தத்துவங்கள் மட்டுமின்றி ஒந்துசமயமே அழிந்துவிடும் என்று பல புத்தி ஜீவிகளும் மதவாதிகளும் கருதும் நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. பிராமணிய சமூகம் உச்ச நிலையிலிருந்து இறங்கி வந்து ஏனைய சமூகத்துடன் எவ்வித வேறுபாடுமின்றி இணைந்துகொள்ள வேண்டும். அதாவது தேவார முதலிகளுள் ஒருவரான “அப்பர்” சுவாமிகளால் பாடப்பட்ட தேவாரம் வெளிப் படுத்தும் ஓர் நிலைக்கு இறங்கிவர வேண்டும்.

அப்பர் சுவாமிகள் தனது தேவாரத்தில் கீழ்வருமாறு பாடுகின்றார்.

**ாங்கமெல்லாம் குறைந்தமுக
தொழுநோயாராம்
ஞவழித்து தின்றுமிரும்
புலையரேனும்
கங்கவார் சடைக்கலந்தார்க்கு
அன்பராகில்
அவர் கண்ணர் நாம் வணங்கும்
கடவுளாரே**

அதாவது “உடம்பு அழுகிய குஸ்டரோகியாகவோ, பசு மாட்டு இறைச்சியை உண்பவர்களாகவோ, இருந்தால் கூட சிவபெருமானில் பக்திகொண்டவர்களாக இடுப்பின் அவர்களை நான் கடவுளாக வழிபடுவேன்.” எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

எனவே சாதிமத குல வேறுபாடுகளைப் புறந்தள்ளி, எல்லோரும் எம்மைப் போன்றவர்களே, என்ற சிந்தனையோடு மனித குலத்துடன் ஒன்றிக்கைந்து வாழும் பழகிக்கொண்டால் பிராமணியம் கடவுளுக்கு அடுத்த பழியில், வைத்து ஏனைய சமூகத்தவர்களால் போற்றப்படும் என்பது மறுக்க முடியாத உண்மையாகும்.

ஆதிகாலத்திலிருந்தே புனிதமான குலமாக இருந்த பிராமணிய குலத்தை, இந்து சமய மக்களும் மதித்து அவர்களை உயரிய நிலையில் வைத்து கெளரவப்படுத்த வேண்டும். அவர்களின் கொள்கைகள் அனைத்தும், கட்டுப்பாடின்றி மமதையுடன் வாழும் மனித குலத்தை, வழிப்படுத்தும் அதேவேளையில், “தமது உணவுக்காக கிள்ளொரு உயிருக்கொலைசைய்து உண்ணக் கூடாது” என்ற மக்குதான் கொள்கை, வேறு எந்த மனித குலத்தவரிடமும் கிள்ளை என்பதை எண்ணும்போது, அவர்களிடத்தில் எமக்கு ‘ஒர் பக்தி உணர்வும், உயரிய சிந்தனையும்’ ஏற்படுகிறது என்பதை மறுக்க முடியவில்லை.

எழுத்தாளன் சிந்தனை

2019 - தை

(6) பஞ்சாங்கக் கணிப்புமே பாதிக்கப்படும் தீர்த்துக்களும்

கலண்டர் வருடம் என்பது உலக மக்கள் அனைவராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. ஆனால் “பஞ்சாங்க வருடம்” என்பது, இந்துமத மக்களுக்கு மட்டுமே சொந்தமான வருடமாகும். தை மாதம் தொடக்கம் மார்கழி மாதம் முடிவுறும் வரை உள்ள வருடத்தைக், கலண்டர் வருடம் என்றும், (இதை ஆங்கில வருடம் என்று அழைக்கின்றனர்) சித்திரை மாதம் தொடங்கி – பங்குனி மாதம் வரையான காலப்பகுதியை “தமிழ் வருடம்” என்றும், இதைப் “பஞ்சாங்க வருடம்” என்று அழைக்கின்றனர்.

இந்த பஞ்சாங்க வருடத்தை மிக நீண்ட காலமாக இந்து மக்கள் பின்பற்றி வருகின்றனர். இந்த வருடத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே “பஞ்சாங்கம்” என்னும் கைநூல் வெளியிடப்பட்டு வருகின்றது. பஞ்சாங்கம் என்பதுதான், கரணம், நட்சத்திரம், யோகம், நாள் என்னும் ஜந்து மய்சாங்களை தன்னகத்தை கொண்டுள்ளதால் பஞ்சாங்கம் என்னும் பெயரைக் கொண்டுள்ளது. பஞ்சாங்கம் இயற்கை கோட்பாடு, வானசாஸ்திரம் போன்ற மாபெரும் கணிப்புகளை உள்ளடக்கியுள்ளது. பஞ்சாங்கத்தை அடிப்படையாக கொண்டே, பாரம்பரிய சோதிடக்கலை உருவாகியது எனலாம். இச் சோதிடக் கலையில் இந்து மக்கள் அதிக நம்பிக்கை வைத்துள்ளனர். கிராமிய மக்களும் கடவுள் கோட்பாடுகளைப் பின்பற்றிவரும் ஆண்மீக வாதிகளும், சமய வாதிகளும் பஞ்சாங்கத்தை அடிப்படையாக கொண்டு தமது ஒவ்வொரு செயற்பாடுகளையும், முன்னெடுத்துச் செல்வதை நாம் அவதானிக்கலாம்.

புதிய வீடுகட்டுதல், திருமணம் செய்தல், விதை தானியம் விதைத்தல், அறுவடை செய்தல், பிள்ளைகளுக்கு அன்னப்பிரசாதம் செய்தல், ஏடு தொடக்கல் போன்ற சகலவிதமான “சுப காரியங்கள்” அனைத்துக்கும், இறந்து விட்ட ஓர் ஆன்மாவின் கிரியைக்கும், ஆத்மா சாந்திக்கும் பஞ்சாங்கத்தின் துணைகொண்டே பொருத்தமான நாட்களை தெரிவு செய்கிறார்கள். இதன் மூலம் இந்து மக்கள் ஓர் ஆத்ம திருப்தியை அடைந்து கொள்கின்றனர்.

பிறந்த பிள்ளைக்கு சாதகம் ஒன்றை கணிப்பது, ஆலய உற்சவங்கள், விரதங்கள், குருபூசைத் தினங்கள், இந்து சமயப் பண்டிகைகள் அனைத்தும் பஞ்சாங்கத்தில் குறிப்பிட்ட கால நேரங்களை அடிப்படையாக வைத்து தீர்மானித்தே, அதன்படி செய்து வருகின்றனர்.

நிலைமை இவ்வாறு இருக்கும் போது இவற்றைப் பின்பற்றுவதில் அல்லது கடைப்பிடிப்பதில் சில தசாப்த காலங்களில் இந்துக்களிடையே குழப்பநிலை தோன்றியுள்ளதை அவதானிக்க முடிகிறது. அதற்கான காரணமாக ஒந்தப் பஞ்சாங்கங்களாகவே அமைந்திருப்பது மிகவும் வேதனையான விடயமாகும்.

இதற்கான அடிப்படைக் காரணம் சோதிடக் கணிப்பீட்டாளர் களினால் வெளியிடப்படும் பஞ்சாங்கங்களேயாகும். ஒவ்வொரு பஞ்சாங்கமும் வெவ்வேறு கணிப்புகளை வெளிப்படுத்துவதினால், இந்து மக்களின் ஆன்மீக நம்பிக்கைகள் கேள்விக்குட்படும் நிலை ஏற்படுகிறது. ஏதாவது ஒரு விடயத்தைக் கடைத்துக் கொண்டிருக்கும் போது பல்லி சொன்னால் கூட, அதன் பலாபலன் என்ன என்பதையும், பல்லி எமது உடம்பில் ஏதாவது உறுப்பின் மீது வீழ்ந்தால் கூட பஞ்சாங்கத்தை எடுத்து அதன் பலனை வாசித்து அதன் மூலம்,

மனதை திடப்படுத்தி முடிவெடுக்கும் நிலையில் பல இந்துக்கள் இன்றும் கிராமங்களில் வாழ்ந்து வருவதை அவதானிக்கலாம்.

மேலும் தாம் நினைக்கும் ஒரு காரியம் நடக்குமா? நடக்காதா? என்பதை அநுமானித்து அறிய முடியாத தளம்பல் நிலை ஏற்படும் வேளைகளில், பஞ்சாங்கத்திலுள்ள “ஞாடச் சக்கரம்”, “ஶந் ராமச் சக்கரம்” என்பவற்றில் வெளிப்படுத்த ப்பட்டுள்ள இலக்கங்களைக் கொட்டு அதற்குரிய பலன்களை அறியும், கொடுகுறிச் சாத்திரமாக அவற்றைக்கருதி, பலன் பார்த்து அறிந்து கொள்ளும் இந்து மக்களும் இருக்கிறார்கள்.

இவ்வளவு தூரம் நெருக்கமாக இந்து மக்களுடன் பின்னிப்பிணைந்துள்ள பஞ்சாங்கம் ஒன்றுக்கொன்று முரணான கணிப்புக்களை வெளிப்படுத்தும் போது, இந்து மக்களால் அதை பொறுத்துக்கொள்ள முடியாதுள்ளது.

இந்துக்களின் புதுவருடப்பிறப்பு, விளக்கீடு (வீட்டுத்தீம்), ஆடி அமாவாசை, சூரன்போர் போன்ற அலங்கார அபிஷேக உற்சவ தினங்கள் ஒரு பஞ்சாங்கத்தில் வேறு ஒரு திகதி நேரத்திலும், இன்னொரு பஞ்சாங்கத்தில் வேறோரு திகதி நேரத்திலும் கணிப்பீடு செய்யப்பட்டு வெளியிடப்பட்டுள்ளது. அதேபோல, ஒரு பஞ்சாங்கத்தில் திருமணத்துக்கு நாள் இல்லாமல் இருக்கும்போது, இன்னொரு பஞ்சாங்கத்தில் நாள் இருப்பதும், இருக்கும் திகதிகளில் வேறுபாடு இருப்பதும் காணமுடிகிறது.

இந்த வித்தியாசத்துக்கு தீபாவளி திருநாளை உதாரணமாக கொள்ளலாம். உதாரணமாக தீபாவளித் திருநாள் ஐப்பசி மாதம் 25ந் திகதியென ஒரு பஞ்சாங்கத்திலும், 26ம் திகதியென இன்னொரு

பஞ்சாங்கத்திலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது என வைத்துக் கொள்வோம். (இது கடந்த காலங்களில் இடம்பெற்ற கசப்பான உண்மைகள்) இதன்படி 25ந் திகதி நேரமில்லாத குடும்பமொன்று, 26ம் திகதியும், 26ந் திகதி நேரமில்லாத குடும்பமொன்று 25ந் திகதியும் கொண்டாலாமல்லவா? இதனால் தீபாவளித்திருநாளின் ‘மகத்துவம்’ மதிப்பிறக்கம் செய்யப்படுவதுடன் ஏனைய கிறிஸ்தவ, பெளத்த, முஸ்லீம் மதத்தவர் இந்து சமயக் கோட்பாடுகளை “என்னி நகையாடவும்” வாய்ப்பளிக்கிறது.

மேலும் இந்து மக்களிடையே இருபிரிவினரைத் தோற்று விக்கவும் காரணமாக அமைகிறது. தீபாவளித்திருநாள் ஒரு உதாரணத்துக்கு சொல்லப்பட்டது போல, ஏனைய விடயங்களிலும் இந்த வேறுபாட்டை பஞ்சாங்கங்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இந்த வேறுபாடுகள் இந்துசமய மக்களைக் குழப்ப வைப்பதை அவதானிக்கலாம். இக் குழப்பத்துக்கான காரணங்களை பஞ்சாங்க வெளியிட்டாளர்களே முழுமையாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

இனி வடபுலம் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளியிடப்படும் பஞ்சாங்கங்களை உற்றுநோக்குவது அவசியமாகிறது. 1667ல் அராவி இராமலிங்கம் ஜயர் என்பவர் வாக்கியப் பஞ்சாங்கத்தை கணித்ததாக கூறும் குறிப்பு ஒன்றுள்ளது. பிற்காலத்தில் வேறு சில பஞ்சாங்கரும் அவ்வப்போது தோன்றி மறைந்ததாக கூறப்படுகிறது. தும்பளை சுப்பிரமணியம் சாத்திரிகனும் ஒரு பஞ்சாங்கத்தை கணித்து வெளியிட்டார் என்ற கூற்றும் உள்ளது. இன்று இந்து மக்களை குழப்புவது நூற்றி ஜம்பது வருடத்துக்கு மேலாக இ.சி.இருநாத ஜயரால் வெளியிடப்பட்டு, இன்று அவர்களின் வழித்தோன்றல்களால் கொக்குவிலிருந்து வெளியிடப்படும் “வாக்கிய பஞ்சாங்கம்” அடுத்தது மட்டுவிலிருந்து நீண்டகாலமாக தொடர்ந்து வெளியிடப்பட்டு வரும்

“திருக்கணித பஞ்சாங்கம்” என்பவையே இவை இரண்டு மாகும். இவை இரண்டுந்தான் இன்று உயிருடன் நிலைத்து வாழும் பஞ்சாங்கங்களாகவும் விளங்குகிறது.

இதைவிட வருடா வருடம் இந்து கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களத்தால் சோதிட மாமணி எஸ் தேவநாயகம் ஜயாவால் கணிக்கப்பட்டு இலவசமாக விநியோகிக்கப்பட்டு வரும் இன்னொரு பஞ்சாங்கம். இவைகளே இந்துக்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு அவை கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வருகிறது.

இவற்றுக்குள் நீண்டகாலப் பாரம்பரியத்தைக் கொண்ட வையான வாக்கிய பஞ்சாங்கமும், திருக்கணித பஞ்சாங்கமுமே ஒரு நாணயத்தின் இரு பக்கங்களாகக் கொண்டுள்ளதுடன், இந்து மக்களை குழப்பியும் வருகின்றது. இரு வெவ்வேறு காலங்களை இவை வெளிப்படுத்துவதன் மூலம், இதில் ஏதோ ஒரு பஞ்சாங்கத்தின் கணிப்பீடு தவறானது என்றோ, இந்து மக்கள் கருதுகின்றனர். அதில் எது தவறானது என்பதை அவர்களால் அநுமானிக்க முடியாதுள்ளது.

ஒரு தவறு நீண்ட காலமாக செய்யப்பட்டு வருவதன் மூலம், அது தவறானது என்றோ அல்லது சரி என்றோ கொள்ள முடியாது. அத்தவறு கண்டுபிடிக்கப்பட்ட அடுத்த கணமே அது திருத்தப்பட வேண்டும். சம்பந்தப்பட்ட கணிப்பாளர்களின் வித்துவக் காய்ச்சலினாலும், அவர்களின் சித்து விளையாட்டினாலும், இந்து மக்கள் சரியான ஒரு நடைமுறையைக் கைக்கொள்ள முடியாத நிலையில் உள்ளனர்.

மேலும் இங்கிருந்து புலம்பெயர்ந்து கண்டா, ஜேர்மனி போன்ற மேற்குலக நாடுகளில் வாழும் தமிழ் இந்து மக்கள் எதுசரி?

எதுபிழை? என்று தெரியாமல் தம்முடன் வாழும் தமிழ் இந்து மக்களை கேட்டு தாழும் அதைப் பின்பற்றும் நிலையில் உள்ளனர். இது இந்து மக்களின் மதநம்பிக்கை கோட்பாடுகளைத் தகர்த்து எறியும் செயலாக அமைந்து விடுகிறது. இதை முளையிலேயே கிள்ளி எறிய வேண்டும். இந்நிலை தொடர இடமளிக்க கூடாது.

ஒவ்வொரு கணிப்பீட்டாளர்களும் ஏதே ஒரு கணிப்பீடின் அடிப்படையில் தமது கணிப்பீடுகளை மேற்கொண்டு, தமது தனித்துவத்தின் அடிப்படையில் ‘இதுதான் சரி’யென நியாயப்படுத்த முற்படுகின்றனர். அதை விவாதித்து முடிவுக்கு கொண்டு வருவதன் மூலம், தமது தனித்துவம் இழக்கப்பட்டு தம்மால் இரகசியமாகப் பேணிக் காப்பாற்றப்பட்டு வரும் ஒரு திறமை வெளிச்சத்துக்கு வந்துவிடும் என்று கருதுகின்றனர். இது ஒரு குறுகிய முட்டாள் தனமான சிந்தனை என்றே கூறுவேண்டும்.

இது தொடர்பில் வளர்ச்சியடைந்துள்ள இந்து மன்றங்களும், இந்து சமய ஆஸ்மீகவாதிகளும், புத்திஜீவிகளும், சோதிட வல்லுனர்கள் கணிப்பீட்டாளர்கள் அனைவரும், இந்து சமய கலாசார திணைக்களும் சேர்ந்து, இதை அலசி ஆராய்ந்து ஒரு சரியான முடிவுக்கு வந்து, இந்து மக்கள் தொடர்ந்து கடைப்பிடிக்கக் கூடிய ஒரு சரியான கணிப்பீட்டை வெளியிடுத்தும் பஞ்சாங்கத்தை வெளியிடு செய்ய நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். இன்றைய நிலையில் புலம் பெயர்ந்து உலகம் பூராவும் பரந்து வாழும் இந்து மக்கள், இப்போதும் இந்து சமயக் கோட்பாடுகளைக் கடைப்பிடித்து வாழுவதையிட்டு நாம் பெருமைப்படும் அதே வேளையில் அவர்களின் குழப்பங்களைத் தீர்த்து வைக்க வேண்டியது மிகவும் கட்டாயமான, எமது கடமையாகும்.

இனிவரும் பஞ்சாங்க வருடங்களில் பஞ்சாங்கங்களை, வேறுபாடற்ற ஒரே நாள், நேரம், திதிகளை வெளிப்படுத்தும் வகையில், வெளிவர சம்பந்தப்பட்டவர்கள் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். சரியான பஞ்சாங்க கணிப்பீட்டை வெளிப்படுத்த முடியாத தளப்ப நிலை ஒன்று ஏற்படுமாயின் தென்னிந்தியாவிலுள்ள பிரபல சோதிட நிலையங்களின் கணிப்பீட்டாளர்களை வரவழைத்தாவது எது சரியான...! கணிப்பீடு என்பதை கண்டறிந்து அதை வெளிப்படுத்தும் பஞ்சாங்கத்தை வெளியிட நடவடிக்கை எடுக்கப்பட வேண்டும். முரணான கணியீட்டை வெளிப்படுத்தும் பஞ்சாங்கத்தை தடை செய்ய வேண்டும்.

ஒரு சிலரின் வித்துவக் காய்ச்சலுக்கு எல்லா இந்து மக்களும் பலியாகக் கூடாது என்னும் சிந்தனையின் அடிப்படையில் இதை வெளிப்படுத்த வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிறது. விஞ்ஞானம் வளர்ச்சியடைந்துள்ள இந்நிலையிலும், பஞ்சாங்கம் என்றால் என்ன? என்று அறிந்து கொள்ள முடியாதவர்கள் பலர் இருக்கும் நிலையிலும், இது வாழ்க்கைக்கு தேவையில்லாத ஒரு விடயம் எனப் பலர் கருதினாலும், பஞ்சாங்கத்தின் மேல் நம்பிக்கை கொண்டு அதை ஒரு கையேடாகப் பேணிவரும், கிராமிய ஒந்து மக்களின் கழப்பங்களைத் தீர்த்து வைக்கவேண்டிய கடப்பாடு ஒந்து மக்கள் அனைவருக்கும் உண்டு என்பதை, அனைவரும் உணர வேண்டும்.

உதயன் நாளிதழ்
(புதன் பொய்கை – 16.09.2015)

சினிமாவில் பக்திநெறு

“வேதநூறி தளைத்தோங்க, மிகு சைவத்துறை விளங்க” “மேன்மைகாள் சைவ நீதி விளங்குக உலகமெல்லாம்” என்பவை, சைவசமயப் பெரியவர்களினால் சைவத்தின் சிறப்பைப் புலப்படுத்தும் முகமாக கூறப்பட்டவை. நாயன்மார் வாழ்ந்து காட்டிய வாழ்க்கை முறைகள், இதிகாசங்கள், புராணங்கள் என்பவற்றின் கருத்துக்கள் ஊடாக, நல்லதொரு வாழ்க்கை முறையை உலகிற்கு சைவ சமயிகள் வழங்கினார்கள் என்பது மறக்க முடியாத வரலாறு. இந்த வரலாற்றுப் பயணத்தின் போது சமயக் கல்வி என்பது ஆலயங்கள், பொது இடங்கள், குருமாரின் வீடுகள் என யாவற்றிலும் போதிக்கப் பட்டிருந்தது.

இறைவன் வழிபாடுவெதற்கு என எம்மால் கைக்கொள்ளப் படுகின்ற முறைகளில் முக்கியமானது கடவுளுக்கு உருவம் கொடுத்து வழிபடுவது ஆகும். ஆன்மீக வாழ்வினை வெளிக்கொண்டு வருகின்ற வழிகளில், செவிகளில் ஒதுக்கல், ஒலைச் சுவடிகளில் எழுதுதல், கற்கள், மலைகள், சுவர்களில் ஆணியால் எழுதுதல், சனுசிகை, பத்திரிகை, நாவல், கல்வெட்டு, புத்தகம், வாணோலி போன்ற அனைத்திலும் சமயக் கல்வியறிவினைப் புகுத்தியமை வெற்றிகரமானதொரு செயலாகும்.

இதன் அடிப்படையில், அவை போன்றதொரு அரிய சாதனமே “சினிமா” எனலாம். சினிமா என்பது மக்கள் மனங்களை ஜனருக்சக அழப்படையில் கவர்ந்து கொண்ட துறை என்பதை

எதிர்க்க வலுவான காரணம் இருக்க முடியாது. இதனைப் பார்ப் போரின் இரசனைகளில் வேறுபாடான உணர்வுகள் காணப்படுகின்ற போதும் ஏதோ ஒருவர் காட்சி, கருத்து, கவிதை, பாடல், இயக்கம், கதை, இசை என்கின்ற மனித உணர்வுகளின் அடிப்படையிலும் பழமை, இடைக்காலம், புதுமை என்கின்ற வரையறைகளிலும், ஒரு சாதகமான இணக்கத்தினைக் கொண்டிருப்பதனைக் காணலாம்.

எந்தவொரு படைப்பாளியினதும் கதைக்கரு மூலவோட்டமான அவனது வாழ்க்கைச் சூழ்நிலையை, மையப்படுத்தியதாகவே அமையும். எனவே இவ்வாறு பக்திநெறியைக் கைக்கொள்ளும் சூழ்நிலையில் வாழ்ந்த சினிமா தயாரிப்பாளர்கள், இயக்குனர்கள், கதாசிரியர்கள் பக்திநெறி வளர்ச்சியில், தம்மை அர்ப்பணித்தனர் எனக் கூறினால் அது வியற்பதந்தில்லை. காலத்தால் அழியாத காட்சிகளின் மூலமாக, மக்களின் மனங்களில் இடம் பிடித்து ஈடு இணையில்லாத தமது உழைப்பினைப் பிழிந்து வழங்கியவை தான், இன்றும் நாம் ரசித்துருகும் பக்திப் படங்கள். அவை அன்றிலிருந்து இன்றுவரை எமக்கு எந்த வகையிலே வந்து சேர்ந்தன என்பதை நோக்குவோம்.

ஒளவையார், தெய்வம், தசாவதாரம், அகத்தியர், பட்டினத்தார், அருணகிரிநாதர், கந்தன் கருணை, திருவிளையாடல், திருமால் பெருமை, சிவராத்திரி, திருவருட் செல்வன், இராஜராஜ சோழன், சம்பூர்ண இராமாயணம் போன்ற பக்திப்படங்கள், தனித்து ஒரு கருத்தினை மட்டும் தருகின்ற படங்களாக அமையாது, இறைவனைப் பல வழிகள் மூலம் அறிய முடியும், அவன் அருளைப் பெறமுடியும் என்பதையும், மார்க்காங்கள் வேறுபய்ச்சுறுப்பினும் அவை சென்றபையும் கைப் பூங்கோடு எப்பதையும் கறுவதை அவதானிக்கலாம். அதை அடிப்படையாகக் கொண்டு சினிமாத்துறையில் “பக்திப் படங்கள்” தயாரிக்கப்பட்டன.

இப்படங்களுக்கு பலத்த வரவேற்பு இருந்தது. இந்தியாவில் தென்நாடு, வடநாடுகளில் புகழ் பெற்ற சிவதலங்கள் இருப்பதை அறிந்த பலமக்கள் அவற்றைத் தரிசிக்க முடியாத நிலையில் இருந்தபோது, அத்தலங்களின் தோற்றங்களையும் வடிவங்களையும் சினிமா பக்தி படங்களின் மூலம் கண்டு கழித்து ஆண்தப்பட்டனர். குடும்பங்களாக ஒன்றிணைந்து அந்தப் பக்திப்படங்களைப் பார்த்து பரவசமடைந்தனர். இறைவனது புகழ், உயிர்கள் மீது கொண்ட அன்பு, அந்த அன்பினாலேயே உயிர்களைக் காத்தல், ஆட்கொள்ளுதல் போன்ற கருமங்களைச் செய்கின்றமை போன்ற பஸ்வேறுபட்ட கோணங்களில் வைத்துப் படங்கள் எடுக்கப்பட்டிருந்தன.

ஒளவையார் படமானது, உயிரோட்டம் நிறைந்த பக்திக்கும், இச் சமூகத்திற்கும் செய்ய வேண்டிய அறமுடைய செயல்களையும், பக்தி செலுக்க வயது ஒரு தடையல்ல, என்ற கருத்தையும் தருவதோடு அவரால் ஆக்கிய நீதிநூற்சிறப்பும் எடுத்தியம்பப் பட்டுள்ளதனைக் காட்சியின் வாயிலாக இயக்குநர் நன்றாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

தசாவதாரம் படமானது கடவுளின் பத்து அவதாரங்களின் மகிமையை உலகிற்கு காட்டுவதாக அமைகிறது. அதாவது ஒவ்வொரு யுகமும் எடுத்த அவதாரமானது, ‘மச்ச அவதாரம் முதல் கல்கி அவதாரம்’ வரை உலகிற்கு நன்மை செய்கின்ற தன்மையைக் காட்டுகின்றது. “தர்மத்தைக் காக்கவும், அதர்மத்தை அழிக்கவும் நான் யுகம் யுகம் தோன்றுகின்றேன்” என்ற கருத்தினைப் சொல்வது போலவே, பட்டினத்தார் படமும், தாய் அன்பை உணர்த்துகின்றது.

“முன்னரிட்ட தீ முப்புரத்திலே, பின்னரிட்ட தீ தென்னி ஸங்கையிலே அன்னையிட்ட தீ அடி வயிற்றிலே, நானுமிட்ட தீ

மூழ்க மூழ்கவே” “பாடையும் இரவல் பெட்டியும் இரவல்...” என்ற வரிகள் எல்லாம் மனித வாழ்க்கையின் புண்பட்ட எம் மனங்களிற்கு அருமருந்தாக அமைகின்ற வாசகங்கள்.

இதேபோன்று திருவிளையாடல் படத்தை எடுத்துப் பார்ப்போமாயின் பார்க்கின்றவர்களை பக்தியின் உச்சத்திற்கு கொண்டு சென்றது என்றால் அது உண்மை தான். பின்னையாரும் முருகப் பெருமானும் மாம்பழுத்துக்காகச் சண்டையிட்டு உலகை வலம் வருதல், ‘தாய் தந்தையே உலகு’ என விநாயகர் வலம் வருதல், இதனால் கோபமடைந்த முருகனைச் சமாளிக்க “பழும் நீ அப்பா ஞானப் பழும் நீ அப்பா...” என்று கே.பி.சுந்தராம்பாள் தானே நடித்து தானே பாடிய பாடல் “இசைத்தமிழ் நீ செய்த அரும் சாதனை” என்று டி.ஆர். மகாலிங்கம் அவர்கள் பாடிய பாடலில் “இசை கிறவைனால் உருவாக்கப்பட்டது” என்ற தத்துவத்தையும் உணரத்துகிறது. இதேபோன்றே “பாட்டும் நானே பாவமும் நானே” என்ற பாடல் மனிதன் ஆணவத்தின் வசப்பட்டு, நிற்பதனையும் ஆணவம் கடைசியில் அழிந்து போவதையும் கோடிட்டு காட்டும் சிறப்புத் திரைப்படமாகும்.

கந்தன் கருணை படமும், அதற்மத்தின் வழி ஆட்சி புரிகின்ற அசுரர்கள், கடவுளிடம் பெற்ற வரங்கள் யாவற்றையும் தவறாகப் பயன்படுத்தி, மக்கள் அல்லறபடுத்துகின்ற போது, அடியார்களின் அன்பின் காரணமாக வீரவாகு தேவனைத் படைத்தளபதியாகக் கொண்டு, முருகன் குரனை வதும் செய்வதனைக் கருவாகக்கொண்டு ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இதேபோன்று அருணகிரி படமானது முருகப்பெருமானின் பக்தியை உயர்நோக்காகக் கொண்டு அமைந்தது. “முத்தைத்தரு பத்தித்திருநகை...” என்ற திருப்புகழ் வரிகளின் வாயிலாக எனக்கு அருணகிரிநாதர் பக்தி வைராக்கியத்தை கோடிட்டு காட்டி நிற்கின்றது.

இதேபோன்று பக்தி நிலையில் சாதாரண மக்கள் மட்டுமின்றி, மன்னர்களும் கடவுளைக் கரும்பாகக் கைக்கொண்டனர் என்பதற்கு இராஜிஹாஜ சோழன் திரைப்படம் இன்றியமையாதாகும். கட்டடக் கலையின் வரலாறு முன்னெய காலங்களில் கிடைத்திருப்பினும், இக் கலை வரலாறு உச்சம் பெற்ற காலமாகக் கொள்ளத்தக்க காலம் சோழர் காலமாகும். இங்கு பல்வேறு வகையான கட்டட அமைவுகள் இருந்தபோதும் சோழர்கள் அமைத்தவற்றுள் கோயில்கள், பொது மண்டபங்கள் என்பனவே அதிகமாகும்.

இன்று ஆயிரம் ஆண்டுகள் அழியாத நிறைவை அடைந்துள்ள தஞ்சைப் பெருவுடையார் ஆலயம், கங்கை கொண்ட சோழேஸ்வரம் போன்றவை சோழ மன்னினால் அமைக்கப்பட்ட திருத்தலங்களாகும். இராஜராஜன் முதல் அவன் மகன் இராஜேந்திரன் வரை இப்பணியினை முன்னெடுத்தமை நோக்கத்தக்கதாகும். ஆகவே இப்படமானது இறைவனுக்குப் பணிசெய்த இம்மன்னின் பெருமையை வெளிக்கொண்டதாக அமைந்துள்ளது.

காரைக்கால் அம்மையார் படமானது இல்லற வாழ்க்கையில் இனிமை காணமுடியாத நிலை ஏற்படின், இறைவனுக்கு பணிபுரிவதே சிறப்பு என்பதை காட்டுவதாகவும், அடியார் வரலாறுகளில் தனது பக்தி நிலையில் பெரிய புராணத்தை ஆக்கிய சேக்கிழார் அவர்களே காரைக்கால் அம்மையாருக்கு முதன்மை நிலை வழங்கியதனையும், அவர் இறைவனிடத்திலேயே தனது மேன்மையான பக்தியால் மாம்பழும் பெற்றார் என்பதனையும் எதிலும் தாழாத அவர் பக்தி நிலையையும் புலப்படுகிறது. அதுவும் மறுப்பதற்கில்லை.

வெற்றிகரமானதும் பக்தி மயமானதுமான படங்களின் வெளியீட்டின் பின்னர், புதிய தலைமுறையினரும் கூட பக்திப்பட உருவாக்கத்தில் கவனம் செலுத்தத் தலைப்பட்டனர். அவ்வாறான

வர்களின் கூட்டு முயற்சிகளின் வெளிப்பாடுகளே கீழ்வரும் பக்திப் படங்களாகும். இவை இடைக்காலம், புதுமை என்ற அளவுகளோடு மக்களிடம் சென்றன.

அந்த வகையில் பக்தப் பிரகலாதன், சரஸ்வதி சபதம், எங்க வீட்டுத் தெய்வம், தெய்வக் குழந்தை, தைப்பூசம், அம்மன் கோயில் திருவிழா, வக்கிரகாளி அம்மன், திரிகுலி, இராஜகாளி அம்மன், கொல்லூர் சிறீ முகாம்பிகை, மகாலட்சுமி மகிழை, தேவி, காக்கும்காமாட்சி, தூர்க்காபூஜை, பதில்சொல்வாள் பத்திரகாளி, நாகதேவி, துணையிருப்பாள் பண்ணாரி, தூர்க்கை விரதம், தூர்க்கை அம்மன், அம்மன் காட்டிய வழி, நாகவள்ளி, நாகம்மா, நாகேஸ்வரி, நாகசக்தி அம்மன், சிறீவள்ளி, தாலிகாத்த காளியம்மன், பாளையத் தம்மன், கண்ணாத்தாள், பொட்டம்மன், கோட்டை மாரியம்மன், வெள்ளிக்கிழமை விரதம், ஆயிரம் கண்ணுடையாள், மதுமதி, தேவியின் திருவிளையாடல், ‘முருகன் காட்டிய வழி’ போன்ற பக்தித் திரைப்படங்கள் எமக்கு பக்தி குறித்த ஏராளமான வெவ்வேறு கருத்துக்களைத் தரவல்லதாக இருந்தன.

இருப்பினும் இங்கு அம்மன் சார்ந்த படங்கள் அதிகளவு இருக்கக் காரணம் தமிழர்கள் தமது வாழ்வியலில் தொப்புள் கொடி உறவான தாய் - பிள்ளை உறவிற்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்தமையும், தாய்த் தெய்வவழிபாடு சிறப்புப் பெற்றமையுமே ஆகும்.

பக்திப் படங்களை வெளியிடுவதில் அதிக அக்கறை காட்டிய தயாரிப்பாளர்கள் இந்து சமயப் பக்தர்களை மட்டும் திருப்திப் படுத்தவில்லை. கிறிஸ்தவ சமயத்தவரும் கடவுள் நம்பிக்கையுடனும் பக்தி நெறியுடனும் வாழ்ந்து வரும் நிலையை வெளிப்படுத்து

முகமாகவும் தங்கள் சமயத்தை தொடர்ந்து பின்பற்றி ஆண்டவனைச் சேரும் வகையில் கிறிஸ்தவப் படங்களையும் வெளியிடத் தவறவில்லை. இது அவர்களின் எம்மதழும் சம்மதமே என்ற கொள்கையையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றது. கிறிஸ்தவ மதத்திலும் வெற்றிகரமான பக்திப் படங்களாக அன்னை வேளாங்கன்னி – குழந்தையேசு – வல்லியனூர் மாதா – ஞான ஓளி – கருணாமூர்த்தி போன்ற படங்கள் பக்திக்குரியவை என்ற ரீதியிலே எமக்குக் கிடைக்கப்பெற்றன.

எனவே பக்தி எனபதனை அடையப் பல வழிகள், மார்க்கங்கள் இருப்பது போல, சினிமாவின் சிந்தனையும், ஜனரஞ்சகரமான தன்மையினை வளர்த்து ஆரோக்கியமான பக்திச் சிந்தனையை பரப்பி, பாமர மக்களிடத்தேயும் கொண்டு சென்றது என்றால், அதற்கு பணம், பொருள் மட்டுமன்றிப் பரந்த மனதும் இருத்தல் வேண்டும். அந்த வகையிலே சினிமா என்ற சிற்தனையில் பலதரப்பட்ட பார்வைகள் இருக்கின்ற போதும் கூட, பக்திப் பார்வை மக்களை சென்றடைய வேண்டும் என்ற நோக்கோடு எவ்வளவோ இன்னல்கள், பிரச்சினைகள் பல இருந்தும், அவற்றைச் சாதனையாக்கிய ‘பக்தி சானக்கியர்கள்’ என்றும் தமிழ் நெஞ்சங்களில் குடிகொண்டு வாழ்கின்றனர். அவ்வாறு வாழ்கின்ற படைப்பாளிகள் “காலத்தால் செய்த உதவி ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது” என்ற அடைமொழிக்கினாங்க தமிழ்க்கூறு நல்லுலகால் என்றும் நினைவு கூரத்தக்கவர்கள்.

இன்றைய நிலையில் ஒரு பக்திப்படத்தைப் பார்ப்பதென்பது மிகவும் கஸ்டமாகவே உள்ளது. ஏனெனில் பக்திப் படங்களை தயாரித்த தயாரிப்பாளர்கள் பலர் மறைந்துவிட்டனர். பக்திப்

படங்களை தயாரிக்க எண்ணமுள்ள தயாரிப்பாளர்களும் படத்தின் வகுலை அடிப்படையாக வைத்து அந்த எண்ணத்தையே கைவிட்டு விட்டனர். இன்று வருமானத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே சினிமாப் படங்களைத் தயாரிக்கின்றனர்.

மனித குலத்துக்கு இயற்கையின் அன்றத்தங்களினால் பாரிய ஆழிவு ஒன்று ஏற்பட்டு, “மனித சக்தியை” விட “தெய்வ சக்தி” தான் வலிகமயுடையது என்பதை மனிதகுலம் உணரும் காலம் ஒன்று ஏற்படும் பட்சத்தில், மீண்டும் தரமான சினிமாப் பக்தி படங்களை பார்க்கக் கூடிய நிலை உருவாகலாம் என்று, சமய ஆண்மீக வாதிகள் கருதுகின்றனர். பக்திப் படங்களை “சினிமா” உலகுக்கு வழங்கிய பல்துறைக் கலைஞர்களும் மக்களால் போற்றப்பட வேண்டியவர்களே.

தமிழருவி – சஞ்சிகை
மலை 1, அருவி 1

இயற்கையின் பகுதிவுவர்

உலகின் பிரபஞ்சத்தின், அதாவது நிலம், தீ, காற்று, வானம், கடல் அனைத்திலுமிருள்ள எல்லா வகையான செயற்பாடுகளும் இயற்கையின் இயக்கத்தினாலேயே ஆட்டிப்படைக்கப் படுகின்றது. சகல உயிரினங்களினதும், மரம், செடி, கொடி, கல், மண் அனைத்தின் அசைவுகளும் இயற்கையே காரணமாக அமைந்துள்ளது. பிரபஞ்சத்தில் அடங்கியுள்ள அனைத்தின் ஆக்கத்துக்கும், அழிவுக்கும் இயற்கையே மூலகாரணியாகும்.

“தெவிவாகச் சொன்னாலே சித்தாந்தம், அது தெரியாமல் போனாலே வேதாந்தம்” இதனடிப்படையில் எமது பகுத்தறிவால் ஆராய்ந்து, அறிந்து கொண்ட விடயம் அனைத்தும் சித்தாந்தம் அறிந்து கொள்ள முடியாத, அனைத்து விடயங்களும் வேதாந்தம். அவை இயற்கையுடன் சம்பந்தப்பட்டதாக அறிவாளிகளும், புத்திஜீவிகளும் கருதுகின்றனர். விஞ்ஞானத்துக்கு அப்பாற்பட்ட சக்திகள் அனைத்தையும். இயற்கை என்றே விஞ்ஞானிகள் கூட கருதுகின்றனர்.

இந்து சமய நூல்களில் குறிப்பிடப்பட்ட நிலம், நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம் என்ற பஞ்சபூதங்களின் தனித்துவமான, அல்லது ஒன்றிணைந்த செயற்பாடுகள் அனைத்துக்கும் இயற்கையே அடித்தளமாக அமைகிறது. அந்த இயற்கையின் சக்திகள் எவை, எவை என்னோ? அவற்றின் அளவீடுகள் எவ்வளவு? என்பதையோ,

எவராலும் உணர்ந்து கொள்ள முடியாது. காற்று மழை, இடி, மின்னல், பூக்கம்பம், சனாமி (கடற்கோள்) என்பவை யாவும் இயற்கையின் வெளிப்பாடேயாகும்.

உதாரணமாக, மருத்துவத்தின் மூலம் ஒர் மனிதனைப் பல்வேறு நோய்களில் இருந்து காப்பாற்றினாலும், விஞ்ஞான கருவிகளின் துணையுடன் அவன் அங்கங்களை அறுவை சிகிச்சை செய்து செயற்கை அங்கங்களைப் பொருத்தினாலும், அவன் வாழ்நாளை நீடித்து வெற்றி கண்டாலும் அவனது உயிரைத் தொடர்ந்தும் “தக்கவைக்க” முடியாது. என்றோ ஒரு நாளைக்கு அந்த உயிர் பிரிந்து விடும். அது எப்போது? என்பதை இயற்கையே முடிவு செய்யும்.

அதே சமயம் ஓவ்வொரு உயிரினமும் (மரம், செடி, கொடி உட்பட) இனப்பெருக்கத்தின் மூலம் தனது சந்ததியைப் பெருக்குவதுக்கு இயற்கையின் உந்து சக்தியே துணைப்பிரிகிறது. அதற்கு கொடுக்கப்படும் விஞ்ஞான விளக்கங்களும், பகுத்தறிவுக் கொள்கைகளும், வேறுபாட்டைக் கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் அதற்கான உந்து சக்தியை “இயற்கை” தான் உருவாக்குகிறது.

இயற்கையின் வெளிப்பாடு தொடர்பில் மாபெரும் மேதை பெற்றாட்டோ அவர்கள் எழுதிய ஒர் கவிதையின் உள்ளடக்கத்தை பார்க்கலாம். இது ஒர் சம்பவத்தை வெளிப்படுத்தும் கதையின் உட்பொருள். “ஒர் ஏழைத் தந்தை தனது மகனை ஒரு கடை வீதியூடாக அழைத்து செல்கிறான். சிறுவர்களைக் கவரும் அலங்காரப் பொருட்களும், சுவை உணவுகளும் அங்கே காணப்படுகின்றது. அதனால் கவரப்பட்ட சிறுவன் தந்தையைப் பார்த்து அப்பா ‘நாய்க்குட்டி பொம்மை வாங்கித்தா, பூனைக்குட்டி

பொம்மை வாங்கித்தா, ஜஸ்கிறீம் வாங்கித்தா’ என்று கேட்டு அழுகிறான். அவற்றை வாங்கி கொடுக்க கூடிய பணவசதி அந்த ஏழைத் தந்தையிடம் இல்லை. எனவே மகனுக்கு நாய்க்குட்டி கடிக்கும், பூனைக்குட்டி பிறாண்டும், ஜஸ்கிறீம் சுடும், என்று கூறி சமாளிக்கிறான். இச்சம்பவங்களை ஒரு பணக்காரன் உற்றுக் கவனித்துக் கொண்டு பின்னால் வருகிறான். அவனிடம் போதிய பணம் இருக்கிறது. ஆனால் வேண்டிக்கொடுக்க பிள்ளைகள் இல்லை.

ஓரிடத்தில் தகப்பனை விட்டு பிள்ளை தவறிவிட்டது. “அப்பா அப்பா” என்று பிள்ளை அழுத்தொடங்கியபோது, அப்பணக்காரன் பிள்ளையை வாரி எடுத்து தூக்கிக் கொண்டு கடை வீதிகளின் பின்பக்கம் திரும்பி வந்து, அப்பிள்ளை ஆசைப்பட்ட நாய்க்குட்டி, பூனைக்குட்டி பொம்மைகளையும், ஜஸ்கிறீமையும் வாங்கிக் கொடுக்கிறான். பிள்ளையோ, நாய்க்குட்டி வேணாம், பூனைக்குட்டி வேணாம், ஜஸ்கிறீம் வேண்டாம் “அப்பா” தான் வேணும் என்று, அழுகிறது. சற்று முன்னர் தானே இவை வேண்டும் என்று இப்பிள்ளை அழுத்து. அவை கடிக்கும், பிறாண்டும், சுடும் என்றதைக் கேட்ட சிறுபிள்ளை தானே. அவை சுடாது, பிறாண்டாது, கடிக்காது என்பதை பகுத்தறிய முடியாத பிள்ளை தானே? இப்போது அந்தப்பிள்ளைக்கு யார் “அப்பாவை” சொல்லிக் கொடுத்தது. அது பாசம் என்று சொன்னால் கூட, அந்தப் பாசத்தை உருவாக்கியது யார்? கியற்கை தான்.

உலகத்தின் வடதுருவப் பகுதி, யாவும் பனியால் உறைந்து ஆறுமாத காலத்தின் பின் சூரியனின் வெப்பத்தைக் கண்டு உருகி, மீண்டும் பழைய நிலைக்கு வருகிறது. சமுத்திரம் கூட பனிக் கட்டியாகி அதன் மேல் பாரிய வாகனங்களைக் கூட தரையில் ஓட்டுவது போல ஓட்டித்திரியலாம். இந்த ஆறுமாத காலத்தில்

மீன் உட்பட்ட கடல் வாழ் உயிரினங்கள் அனைத்தும் பனிப்பாறை யுடன் இறுகிவிடும். இக் காலப்பகுதியில் கடல் வாழ் உயிரினங்கள் இறந்து விடாது உறங்கிய நிலையில் இருக்கும். பருவகாலம் முடிந்து சூரிய வெப்பத்தைக் கண்டு பனிப்பாறைகள் உருகி நீராக ஓடும் போது அக்கடல் வாழ் உயிரினங்களும் நீருடன் சேர்ந்து ஓடும், அல்லது விடின் அக்காலத்தில் கடல்வாழ் உயிரினம் அத்தனையும் அழிந்துவிடும் அல்லவா? எமது பகுதி உயிரினங்களினால் ஆறுமாத காலத்துக்கு உறங்கும் நிலையில் உயிருடன் இருக்க முடியுமா? இது தான் இயற்கையின் விநோதம். பகுத்தறிவாளர்கள் இதை “இசைவாக்கம்” என்ற பெயரால் குறிப்பிட்ட போதும் அந்த கிசைவாக்கத்தை உருவாக்கியது யார்? அது “இயற்கை” தான்.

இலங்கையில் கன்னியா வெந்நீர் ஊற்றை எடுத்துக் கொள்வோம். அதன் அருகில் நன்நீர் ஊறிக்கொண்டிருக்கும் போது, வங்கிருந்தோ வென்நீர் ஊறி வந்துகொண்டிருக்கிறது. இது ஒர் அதிசயமாகக் கருதப்படுகிறது. இந்தியாவில் வடநாட்டு யாத்திரை மேற்கொள்கின்றனர். “பரிநாத்” செல்லும் மலைத் தொடரில் ஏறுபவர்கள் பனியால் நடுங்கிக் கொண்டு, தமது யாத்திரையை தொடங்குவார்கள். தொடர்ந்து பல மைல்கள் பயணம் செய்யும் போது ஒரிடத்தில் சுடுதன்னீர் ஊறிக்கொண்டிருப்பதாகவும், அவ்விடத்தில் சற்று நேரம் தங்கி, அந்த சுடுதன்னீரில் தேநீர் தயாரித்துக் குடித்துவிட்டு செல்வார்களாம். இதை “சுடுகுன்றம்” என்று அழைப்பார்கள். மேலும் பல மைல் கடந்து பயணம் செய்தால், இன்னொரு குன்றில் சுடுதன்னீர் கொதித்துக் கொண்டிருக்குமாம். தாம் கொண்டு வந்த அரிசி மரக்கறிகள் அனைத்தையும் ஒரு உரப் பையில் அல்லது சிறு சாக்கில் கொட்டி, அதை ஒரு கயிற்றால் கட்டி, அந்த கொதிநீரில் தூங்க விடுவார்களாம். அவை

அனைத்தும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து அவிந்து சாதகமாகி விடுமாம். அந்த சாதத்தை அணைவரும் உண்டு பசியாறிக்கொண்டு, மீண்டும் தமது பயணத்தை ஆரம்பிப்பார்களாம். இதைக் “கொதிகுன்றம்” என்று அழைப்பார்கள்.

அந்த பணி உறையும் மலைப்பகுதியில் நீந்த கூடுகூன்றத்தையும்” “கொதி குன்றத்தையும்” உருவாக்கியவர் யார்? இயற்கை இல்லாமல் வேறு யாராக இருக்க முடியும். “உருவாக்கம்” “சமன்பாடு” “உந்து சக்தி” அனைத்துக்குமே இயற்கை தான் காரணமாக அமையும் போது ஒருசில விடயங்களிற்கு மட்டும், இயற்கையை உதாரணம் காட்டுவது எவ்வகையில் பொருத்தமற்றதாக இருப்பினும், “கஞ் சிக்கு பயறு போட்டது போல” சில உதாரணங்களைக் காட்டுவது தவிர்க்க முடியாதுள்ளது.

சுவையானதும் நம்பமுடியாதுமான இன்னொரு சம்பவத்தை இங்கு குறிப்பிட விரும்புகின்றேன். எமது வீட்டில் வளர்க்கும் நாய்களுக்கு சில சமயங்களில் “எருத்தி, தெள்ளு” போன்ற பூச்சிகள் உடம்பெல்லாம் மொய்த்து, நாயின் இரத்தத்தை உறுஞ்சிக் குடிக்கும். வளர்ப்பு நாய்களுக்கு இந்நிலை ஏற்படும் போது அதன் சொந்தக்காரர், அந்நாயைக் குளிப்பாட்டி அப்பூச்சிகளை பிடிங்கி எடுத்து அல்லது மருந்து தடவி அதை இல்லாமல் செய்வார்கள். கிராமப் புறங்களிலுள்ள “தெருநாய்களுக்கு” இந்த நிலை ஏற்படும் போது, அதற்கு பரிகாரம் செய்வோர் யாரும் கிடையாது.

இந்நிலையில் பூச்சிக்கடியின் வேதனையைத் தாங்க முடியாத “தெருநாய்” ஒரு வேலை செய்யும். ஏங்காவது தேடித் திரிந்து ஒர் “ஒல்லி” தேங்காயை (நீர் வற்றல் தேங்காய்- நீரில் மிதக்க கூடியது) எடுத்து, தன்பற்களால் ஒரு சிறுபகுதி மட்டையின் நாரை உரித்து

(தேங்காய் பறிப்பவர்கள் தமது கூலித்தேங்காயின் அடையாளத்துக்காக நாரை உரிப்பது போல) உரித்த நாரின் நுனிப்பகுதியை வாயால் கொள்விக் கொண்டு, தேங்காயைத் தூக்கி கொண்டு நீர் நிலையுள்ள இடங்களுக்கு தேடிச் செல்லும்.

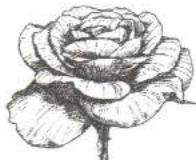
குறிப்பிட்ட ஓர் நீர்நிலையில் ஒல்லித் தேங்காய் நார்நுனியை வாயில் கொள்விக்கொண்டு தன் உடலை நீருக்குள் அழித்திக் கொண்டு பலமணி நேரத்துக்கு படுத்திருக்கும். தேங்காய் நீரின் மேல் மிதந்து கொண்டிருக்கும். நாயின் உடம்பு நீருக்குள் அழிந்திருப்பதினால் “எருத்தி பூச்சிகள்” நாயின் உடம்பிலிருந்து கழன்று நாயின் தலைப்பகுதியைச் சுற்றி மொய்த்துக் கொண்டிருக்கும். சிறிது நேரத்தால் மூக்கை மட்டும் சுவாசத்துக்காக வைத்துக் கொண்டு, நாய் தனது தலையையும் நீருக்குள் அழித்தும். “எருத்தி” பூச்சிகள் போவதற்கு வழியின்றி மிதந்துகொண்டிருக்கும் ஒல்லித் தேங்காயில் இடம்பிடித்து விடும்.

சற்று நேரத்தின் பின் வாயில் பிடித்திருக்கும் ஒல்லித் தேங்காயின் நுனிநாரின் பிடியை விலக்கி, தன் முன்னங்காலினால், ஒல்லித் தேங்காயை நீருக்குள் தள்ளிவிட்டு நாய் திரும்பி வந்துவிடும். நாயின் உடம்பில் ஒரு “எருத்தி” கூட இருக்க மாட்டாது. இதை யாருமே நம்ப மாட்டார்கள். ஆனால் கிராமப்புற மக்கள் நேரில் கண்ட காட்சிகள். பகுத்தறிவில்லாத நாய்க்கு இந்த யுக்தியைச் செல்லிக் கொடுத்தது யார்? பகுத்தறிவில்லாத நாய்க்கு பெயர்ச் செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணம் எப்படி வந்தது? இதுவும் இயற்கையின் உந்துதல் தான்.

செயற்கையால் உணரப்பட்ட அல்லது செய்து முடிக்கப்பட்ட எதையும் “இயற்கை”யால் ஒரு கணப்பொழுதில் அழிந்து விட முடியும்.

“அவனின்றி அனுவும் அசையாது” என்பது சமயக் கோட்டாடு. அந்த “அவன்” என்பதற்கான பகுத்தறிவாளரின் விளக்கம் “இயற்கை” என்பது தான், ஆன்மீக வாதிகளும், சமய வாதிகளும் அவனை “சிவன்” என்றும் “புத்தன்” என்றும் “யேசு” என்றும் “அல்லா” என்றும் கருதுகின்றனர். அவர்கள் இயற்கையை பிரதிநிதித்துவப் படுத்தும், ஓர் அடையாளங்களே ஆகும்.

இயற்கை என்றால் என்ன? என்பதற்கு ஓர் சரியான வரைவிலக்கணம் எவரும் வழங்க முடியாது. அது வார்த்தைகளால் வர்ணிக்க முடியாத ஒரு மாபெரும் சக்தி. இயற்கையின் மகத்துவத்தை யாராலும் தெரிந்து கொள்ள முடியாது, என்ன நேரத்தில்... எது நடக்கும்.... என்பதை எவரும் அறிந்து கொள்ள முடியாது. இயற்கை நியதிக் கோட்டாடுகளில் எவரும் குறைகானவும் முடியாது. இயற்கையை எவராலும் என்றைக்கும் வெல்ல முடியாது என்பதுவே மாபெரும் உண்மையாகும்.

தமிழருவி – சஞ்சிகை
மலை 3, அருவி 3

பெயர்களின் பெறுமானம்

- ❖ “அவரின் பெயர் பொன் எழுத்துக்களில் பொறிக்கப்பட வேண்டும்”
- ❖ “அவரின் பெயர் கிள்ளும் வரலாற்றில் நிலைத்து நிற்கிறது”
- ❖ “அவரின் பெயர் “கிள்ளஸ்” புத்தகத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது”
- ❖ “எனது பெயர் சொல்ல ஒரு பிள்ளை கிருக்க வேண்டும்”

ஒருவரின் பெயரில் என்ன மகத்துவம் இருக்கிறது? இதை நாம் சற்று ஆராய வேண்டியது அவசியமாகிறது. ஒன்றிலிருந்து இன்னொன்றை வேறுபடுத்திக் காட்டுவதற்கோ அல்லது இனங்கானுவதற்கோ பெயர்கள் இடப்படுகின்றன. இது தனி மனிதனுக்கு மட்டுமின்றி அவன் பயன்படுத்தும் பொருட்கள் அனைத்துக்கும் அவசியமாகின்றது. மேலும் நிறுவனங்கள், தொழிற்சாலைகள், நாம் பேசும் மொழி, இனம், நாடு அனைத்துக்கும் அதற்கான பெயர் அவசியமாகிறது. இப் பெயர்களைக் குறிப்பிட்டே நாம் எது உரையாடல்களையும் தொடர்பாடல்களையும் மேற் கொள்கிறோம். மேலும் மிருகங்கள் உயிரினங்களுக்கும் அவற்றை இனங்காண பெயர்கள் தேவைப்படுகிறது.

தமிழ் இலக்கணத்தில் பெயர்களை இரு பிரிவாக பிரித்துள்ளனர். ஒன்று “காரணப்பெயர்” மற்றது “இகுறிப்பெயர்” மண்ணை வெட்டுவதினால் “மண்வெட்டி” என்றும் குப்பையை வாருவதினால் “குப்பைவாரி” என்றும் ஒரு காரணத்தின் அடிப்படையில் வழங்கி வரும் பெயர்கள் காரணப் பெயராகும். ஆடு, மாடு,

பழும், என்பன காரணம் எதுவுமின்றி ஒரு சொல்லை குறிப்பிட்டு அல்லது அடையாளமிட்டு அழைப்பது இவை “இடுகுறி” பெயராகும். கவிஞர் கண்ணதாசன் தனது அர்த்தமுள்ள இந்து மதத்தில் சொல்கிறார்.

“சனங்கள் எல்லோரும் இடம் விட்டு இடம்மாறி எங்கோ சென்றுகொண்டிருக் கிறார்கள். வசதி குறைந்த, வலிமை குறைந்தவர்கள் தமது சிறிய பொதிகளுடன் ஊர்ந்து ஊர்ந்து சென்று கொண்டிருக்கிறார்கள். வலிமையுள்ளவர்களும், வசதி கூடியவர்களும், தமது மூட்டை முடிச்சுக்களுடன் குதிரைகளிலும், கழுதைகளிலும் வேகமாக நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். தமக்கு பொருத் தமான இடங்களைத் தெரிவு செய்து அங்கே தங்கிவிட்டார்கள். ஊர்ந்து ஊர்ந்து சென்று தங்கியவர்களின் இடம் “ஊர்” எனவும், நகர்ந்து சென்று தங்கியவர்களின் இடம் “நகர்” எனவும் பெயர் பெற்றன. எவ்வளவு அருமையான குறியீட்டுப் பெயர்கள். இது அவரின் கண்ணோட்டம்.

கடந் த இருபைத் தைந் து வருடங் களுக்கு முன் யாழ்ப்பாணத்தில் தோன்றிய “துளசி” என்ற ஒரு சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் தனது தலையங்கத்தில் பெயர் பற்றிக் கீழ்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார். “இந்தச் சஞ்சிகைக்குத் ‘துளசி’ என்று ஏன் பெயர் வைத்தீர்கள்? என்று என்னைப் பலர் கேட்டார்கள். துளசிக்கும் இந்தப் பத்திரிகைக்கும் எந்த வகையானதொடர்பும் இல்லை. அமுதலிங்கம் என்று பெயர் உள்ளவர்கள் அமுதமா அள்ளிக் கொடுக்கின்றனர்? தர்மலிங்கம் என்று பெயருள்ளவர்கள் தருமமா, செய்கின்றனர்? அவர்களுக்கும் பெயருக்கும் எவ்வித தொடர்பும் இல்லை. பெயர் என்பது ஒன்றிலிருந்து இன்னொன்றை வேறு

படுத்திக் காட்டுவதற்காகவே ஒரும். அதே போலவே, இன்னொரு சஞ்சிகை யிலிருந்து இந்தச் சஞ்சிகையை வேறுபடுத்திக் காட்டவே இந்த சஞ்சிகைக்கு நான் “துளசி” என்று பெயர் வைத்துள்ளேன்.” இது பெயர் பற்றிய இன்னொரு கண்ணோட்டமாகும்.

தனிமனிதனுக்கு வைக்கப்படும் பெயர்கள் அர்த்தம் உள்ளனவாக இருக்க வேண்டுமெனத், தமிழ் மக்கள் கூடிய அக்கறை கொண்டிருந்தனர். செயல்திறன், ஆற்றல், அறிவு, சத்தியம், வீரம், ஒழுக்கம் என்பவற்றின் வெளிப்பாடாகப் பெயர்களை சூட்டி பெருமைப்பட்டனர். தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு பேர் சூட்டுவதை பெரும் விழாக்களாகக் கொண்டாடி மகிழ்ந்தனர். பஞ்சாங்கத்தில் கூட இதற்கு நாள் நேரம் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளதுடன், நட்சத்திரங்களின் படி என்ன என்ன எழுத்துக்களில் பெயர்வைக்க வேண்டும் என்ற குறிப்புக்களும் காணப்படுகின்றது. அவை வடமொழி சார்ந்த எழுத்துக்களாக இருப்பதினால் இந்துமக்கள் கைக்கொள்ள முடியாதுள்ளனர்.

மன்னனில் இருந்து மக்கள் வரை தங்கள் பிள்ளைகளுக்குப் பெயர் சூட்டுவதைப் பெரும் விழாவாகக் கொண்டாடி மகிழ்ந்ததை இலக்கியங்களிற் காணக்கூடியதாகவுள்ளது. இதைப் பின்பற்றுவதில் யாழ்ப்பாணத் தமிழறிஞர்களும். அதிக அக்கறை செலுத்தினார்கள். அது பற்றிய ஒரு சிறு கண்ணோட்டமாகவே இக் கட்டுரை அமைகிறது.

கமார் ஒரு நூற்றாண்டு காலப்பகுதிக்கு முன் யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழர்கள் மத்தியில் பல்வேறுபட்ட சமூகப்பிரிவுகள் உருவாக்கப் பட்டிருந்தன. அந்த சமூகங்களின் தேவைப்பாடுகளை நிறைவேற்றுத்

தனித்தனியான அலகுகள் காணப்பட்டன. கல்வி அறிவு, பொருளாதாரம், அந்தஸ்து, பரம்பரை என்ற அடிப்படையிலும் ஒருவர் மேற்கொண்ட தொழிலின் அடிப்படையிலும் சமூகங்கள் உருவாக்கப்படு வேண்டும் பிரிக்கப்படுந்தன. அதன் படி உயர் மட்டம், நடுமட்டம், கீழ்மட்டம் எனச் சமூகங்கள் வகைப்படுத்தப்பட்டிருந்தன.

மேலும் இச் சமூகமட்டங்களில் காணப்பட்ட வர்க்க வேறு பாடுகள் மிக வலுவாக வேருண்றி மனித குலத்தை குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத் தமிழர்களை ஆட்டிப்படைக்கத் தொடங்கியது. குறிக்கப்பட்ட வர்க்கத்தினர் ஆலயங்களுக்குள் பிரவேசிக்க முடியாது. சமமாக பந்தி போசனம் செய்ய முடியாது. உயர் அந்தஸ்தில் உள்ளவர்கள் போல உடை அணிய முடியாது என்பன போன்ற கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்பட்டன. அவர்களைத் தீண்டத்தகாதவர்கள் என ஒதுக்கி “சாதியம்” தலைவிரித்தாடியது. இவற்றை எதிர்த்து வாதாடக்கூடிய அளவுக்கு கல்வியறிவு பொருளாதாரம் அவர்களிடம் இருக்கவில்லை. அவற்றை அவர்கள் அடைந்து விடக் கூடாது என்பதில் உயர் வகுப்பினர் அக்கறை காட்டினர். சட்டமும் அவர்கள் கையில் இருந்தமையினால் எல்லாமே உயர் வகுப்பினருக்கு சாதகமாக அமைந்திருந்தது.

இந்திலையில் மேலும் ஒரு அநீதியை படிப்படியாக அவர்கள் மீது திணித்தனர். அதுதான் பிள்ளைகளுக்கு பெயர் வைத்தலாக வெளியிடப்பட்டது. அதாவது தங்களுக்கு சமமான பெயர்களை குறைந்த சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு கவக்கக் கூடாது என்பது. “ஒருவரின் பெயரைச் சொன்னால் அவர்யார்? எந்த வகுப்பினர்? என்று அறியக் கூடிய வகையில் அவர்களின் பெயர்கள் அமையவேண்டும்” என்பதில் உயர் சமூகம் அக்கறை கொண்டு செயற்பட்டது.

அக்காலத்தில் பிள்ளைகளின் பிறப்புப் பதிவுகளை மேற் கொள்ளும் “பிறப்புப் பதிவாளர்” உத்தியோகங்களையும் அவர்களே வகித்தமையினால் தமது எண்ணக்கரு நிறைவேறும் வகையில் அவர்கள் பெயர்களை வைப்பதற்கு சாதகமாக அமைந்திருந்தது

கீழ்மட்டம் என வகைப்படுத்தப்பட்ட சமுகத்துக்கு கந்தன், முருகன், நாகன் பெயர்களை வைக்கவும், உயர்மட்டம் என வகைப்படுத்தப்பட்ட சமுகத்துக்கு கந்தப்பு முருகேசு, நாகப்பு என்ற பெயர்களை வைக்கவும், இந்தப் புத்திஜீவிகள் வழியமைத்துக் கொடுத்தனர்.

இச் சமுகமட்டங்களில் உள்ளவர்களுக்கு உயர்மட்ட புத்தி ஜீவிகள் கையாண்ட வழிமுறைகள் யிகவும் அருவருக்கத் தக்கவையாகும். பிறக்கும் போது ஒருவருக்கு வைக்கப்படும் பெயர் அவன் நாறு வருடங்கள் வாழ்ந்து இறந்து விட்ட போதும் சந்ததி ரீதியாகத் தொடரும் அதன் எச்சங்கள் நிலைத்திருக்கும்.

அதன் அடிப்படையில், பெயர் மூலம் ஒரு சமுகத்தை இணங்கான விரும்பினார்கள். அத்துடன் கீழ்மட்டத்துக்கு உரித்தாக்கப்பட்ட பெயர்களில் “அவன், இவன்” என்று அழைக்கும் மரியாதைக் குறைவான அடையாள ஒசையைச் சேர்த்துக் கொண்டனர்.

கீழ்மட்டம் என்று வகைப்படுத்தப்பட்ட சமுகத்துக்கு கந்தன், முருகன், நாகன் என்ற பெயர்களையும், நடுமட்டம் என்று வகைப்படுத்தப்பட்ட சமுகத்துக்கு கந்தர், முருகர், நாகர் என்ற பெயர்களை வைக்கவும் உயர்மட்டம் என்று வகைப்படுத்தப்பட்ட சமுகத்துக்கு கந்தப்பு, முருகேசு, நாகப்பு என்ற பெயர்களை வைக்கவும் புத்திஜீவிகள் வழியமைத்தனர்.

இவை கற்பனை செய்யப்படவையல்ல. ஆவண ரீதியாகச் சான்று படுத்தக்கூடிய விடயங்களாகும். காலப்போக்கில் கீழ் மட்டத்தவரின் கல்வி நிலை, பொருளாதார நிலை வளர்ச்சி கண்ட போது, தமது பெயர்களின் தன்மையை உணரத் தொடங்கிய கீழ்மட்ட வகுப்பினர் தமது பெயர்களை நாகரிகமாக மாற்றத் தொடங்கினர்.

கந்தன் என்ற பெயரை சுகந்தன் என்கந்தன் என்றும் முருகன் என்ற பெயரை, திருமுருகன் வேல்முருகன் என்றும் வேலன் என்ற பெயரை, வழவேலன் கதிர்வேலன் என்றும்

ஏனைய பெயர்களை வேறு வகையிலும் நாகரிகமாக மாற்றி தமதாக்கிக் கொண்டனர். உயர் வகுப்பினரின் பெயர்களுடன் தமது பெயர்களும் சரிசமமாக இருக்கும் வகையில் மாற்றிக் கொண்டனர்.

வெறுமனே கந்தன் முருகன் வேலன் ஆக இருந்த சமூகப் பெயர்கள் காலப்போக்கில் மாற்றமடையத் தொடங்கின. இன்றைய காலகட்டத்தில் அப்படியான பெயர்கள் செயலிழந்துவிட்ட போதிலும் அதன் எச்சங்கள் மாறாது நிலைத்து நிற்பதை அவதானிக்கலாம். இப்பெயர்களினால் கீழ்மட்டத்திலுள்ள தமிழ் இந்துக்களை ஆட்டிப் படைக்க முடிந்ததே தவிர, தமிழ் கிறிஸ்தவர்களை எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. ஏனெனில் அவர்களின் பெயர்கள் பிறமொழி தழுவலாக இருந்தது.

பெயர்கள் மூலம் சமூக மட்டங்களை உருவாக்கிய புத்தி ஜீவிகள், அத்துடன் நின்று விடாது, பெயர் மூலம் சொத்துக்களைச் சேர்க்கும் அருவருப்பான கைங்கரியத்திலும் ஈடுபட்டனர். அதன் விபரத்தையும் அறிந்து கொள்வோம்.

அக்காலத்தில் கூடிய நிலங்களை வைத்திருந்தவர்களும், நிலங்களைப் பிரித்து கொடுக்க சந்ததி இல்லாதவர்களும், இறுதிக் காலங்களில் புண்ணிய தலங்களான காசி, சிதம்பரம், கதிர்காமம் போன்ற தேவசந்நிதானங்களுக்கு தமது நிலங்களை நன்கொடையாக தானம் செய்திருந்தனர். அவற்றைச் சில நம்பிக்கையாளர்கள் பராமரித்து அதன் வருமானங்களையும் பெற்றுக்கொண்டனர்.

அக்காலத்தில் தெய்வங்களின் பெயர்கள் (முருகன், வேலன், வள்ளி) தனிமனிதர்களின் பெயராக அமைந்திருந்ததே தவிர தெய்வத் திருத்தலங்களின் பெயர்கள் தனிமனிதனுக்கு வைக்கப் பட்டிருக்கவில்லை. காசி, சிதம்பரம், தில்லை என்ற புண்ணியத் தலங்களின் பெயர்கள் தனி மனிதனுக்கு அமைந்திருக்கவில்லை. ஆனால் அத்தலங்களுக்குப் பெருவாரியான சொத்துக்கள் நன்கொடையாக இருந்தன. அச்சொத்துக்களை “தமதாக்கிக்கொள்ள வேண்டும்”, என்ற எண்ணம் பலருக்கு இருந்தது. அதை உடனடியாக செய்து கொள்ள அவர்களால் முடியவில்லை. அதனால் அச்சொத்துக்களை தமது அடுத்த சந்ததியினராவது அனுபவிக்கட்டும் என்ற “தாராளமான” நோக்குடன் செயற்பட எண்ணினர்.

எனவே தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு தீவுவரை சூப்பியாக காசி, சிதம்பரம், கதிர்காமம், தில்லை என்ற தெய்வத் திருத்தலங்களின் பெயர்களைச் சூழ்ந்து. அச்சொத்துக்களை எவருமே திரும்பி பார்க்காத நிலையில், அந்த நன்கொடை நிலங்கள் தமது வாரிசுகளுக்கே என்று உரிமை கொண்டாடி, நாளைடவில் அந்தச் சொத்துக்களையும் தமது சந்ததிக்கு உரித்தாக்கிக் கொண்டனர். யாழ்ப்பாணத்து தமிழ் சமூகத்தினரை பெயர்கள் எவ்வளவு தூரம் ஆட்டிப்படைத்துள்ளது என்பதையும், அதைத் தமக்கு சாதகமாக

எப்படி மாற்றினார்கள்? என்பதையும் அறியும் போது மேலும் வெட்கப்பட வேண்டியுள்ளது.

பெயர் சூட்டுவதில் பெரும் கைங்காரியங்களை மேற்கொண்ட தமிழ்ச்சமூகம், இன்று செய்வதறியாது அர்த்தமற்ற பெயர்களைச் சூட்டிக் கொண்டு அல்லல் படுவதை அவதானிக்க முடிகிறது. எண்சோதிடம், அதிஸ்ட விண்ணானம் இன்று பெயர்களை ஆட்டிப்படைக்க தொடங்கிவிட்டன. அம்மை அப்பன் வைத்த அருமையான பெயர்களைக் கூட அதிஸ்ட விண்ணானத்துக்காக மாற்றிக் கொண்ட பலரைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது.

எண்களின் அடிப்படையில் எழுத்துகளில் மாற்றம் செய்து பெயர்கள் கொலை செய்யப்படுகின்றன. அப்பெயர்களில் இருந்து பெறப்படும் ஒசை எந்த மொழியிடனும் ஒத்து வராத நிலை காணப்படுகிறது. மேலும் இன்று பெற்றோரால் வைக்கப்படும் பெயர்களைப் பேரன், பாட்டி உறவு முறை கொண்டவர்கள் உச்சரிக்கமுடியாது கஸ்டப்படு வதையும் அவதானிக்க முடிகிறது. ஜம்பது வருடகாலத்திற்கு முன்னர் வைக்கப்பட்ட பெயர்களில் குலம் பரம்பரை கண்டுபிடிக்க கூடிய நிலை இக்காலத்தில் வைக்கப்படும் பெயர்களில் இல்லாதிருக்கும் அதே சமயத்தில், கீக் காலத்தில் வைக்கப்படும் பெயர்களில் மதம் கீன மொழி எதையும் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை, என்பதை நினைக்கும் போது மிகவும் கவலைப் படவேண்டியுள்ளது.

வளர்ந்து வரும் இப்போக்கின் முடிவினை உற்று நோக்கும் போது, எதிர் காலத்தில் பிறக்கும் பிள்ளைகளுக்கு தமிழ் சமூகம் வாகனங்களுக்கு கிளக்கம் கொடுப்பது போல் GO - 3526,

BDV - 6109 என்ற இலக்கங்களைக் கொடுத்தாலும் அதிசயப் படுவதற்கு இல்லை. பெயர்கள் மூலம் சமூகங்களைப் பிரித்து காட்டியது, ஆலயங்களின் சொத்துகளை அபகரித்துக் கொண்டது இனத்துகான தனித்துவத்தை இழந்தது. கைவ அனைத்தும் பெயர்களின் பெறுமானங்களாகக் கொள்ளவேண்டியுள்ளது.

தமிழருவி – சஞ்சிகை

மலை 2, அருவி 4

10

காவியமா? ஒவியமா?

மனிதர்களின் ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே அவனுடன் ஒன்றி விட்டதும், இன்று வரை உயிர்வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதுமான, இரு “உப உயிர் வடிவங்களே” காவியமும் ஒவியமும் ஆகும். இவ்விரண்டும் ஆழங்காண முடியாத சமுத்திரமாகவும், கரைகாண முடியாத கப்பல்களாகவும், இன்றுவரை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. இவற்றை நாம் தனித் தனியாக ஆராய முற்படுவோமானால், இரண்டும் ஒன்றை ஒன்று தழுவியதாகவும், இரண்டும் ஒன்றுக்கு ஒன்று ஆதாரமாக இருப்பதையும் அவதானிக்கலாம்.

கற்பில் சிறந்தவள் கண்ணகியா? மாதவியா? என்ற விவாதம் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கும் இலக்கிய வாழ்விலே காவியமா? ஒவியமா? சிறந்தது என்ற விவாதமும் ஆராய வேண்டிய ஒன்றாகும். காவியக் கலையும் ஒவியக் கலையும் அரும் பெரும் விடயங்களை இன்றும் நினைவுட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன. இரண்டையும் ஆராயும் போது, ஒன்றையொன்று சோடை போடுவதாக நாம் நிருபித்து விட முடியாது. இதற்காக நாம் ஆராயாமல் இருந்து விடவும் முடியாது. இரண்டையும் ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்பு படுத்தி ஆராயும் போதுதான், அதன் மகத்துவம் எமக்கு ஓரளவுக்கேனும் புரியும்.

காவியமும் ஒவியமும் இலகுவில் அழித்து விட முடியாதவை. கம்பளின் இராமாயணம் இளங்கோவின் சிலப்பதிகாரம் எத்தனை நூற்றாண்டுகளாகியும் இன்னமும் அழிந்து விடவில்லை. மாயல்ல யுத்தச் சிறப் ஒவியம், அஜந்தா குகை ஒவியங்கள் வரையப்பட்டு

என்று நூற்றாண்டு காலப்பகுதிகளை தான்மை நிலையிலும் கின்னமும் அழிந்து விடவில்லை. ஜலப்பிரளைத்தால் அல்லது வேறு வகை இயற்கை தாக்கங்களினால் இவற்றை முற்று முழுதாக அழித்து விட முடியவில்லை. மனித குலம் முற்று முழுதாக அழிந்தால் சரி, அதுவரை கர்ண பரம்பரைக் கதைகளாகவேனும் காவியம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும். அதே போல் சிதைவுகளும் சிறிய உரு மாற்றங்களும் ஏற்பட்டாலும், அதன் எஞ்சிய பகுதிகள் ஒவியத்தை உயிர்வாழ வைத்துக் கொண்டிருக்கும். இந்நிலையில் ஒவியத்தை காவியத்துடன் தொடர்பு படுத்தியும் ஆராய வேண்டிய அவசியம் இங்கு ஏற்படுகிறது.

ரசிப்புத் தன்மையை எடுத்துக் கொண்டால் ஒவியம் கண்பார்வையிழந்த ஒரு குருடனால் ரசிக்க முடியாது போய் விடுகின்றது. அவன் அதை ரசிக்கும் தன்மையை அற்ற பாவியாக இருக்க வேண்டியுள்ளது. ஆனால் காவியம் கண்பார்வை அற்ற குருடனாலோ, காது கேக்காத செவிடனாலேயோ ரசிக்கக் கூடியதாக இருக்கிறது. பார்வை இல்லாதவன் இன்னொருவரின் உதவியுடன் வாசித்துக் காட்டும்படி கூறி ரசிக்கலாம். காது கேட்காத செவிடன் தானே வாசித்து விளங்கிக் கொள்ளலாம். அங்கவீனர்கள் எவ்ராலும் காவியம் ரசிக்க கூடியதான் தன்மையை அடைந்துள்ளது.

காவியத்தின் அடுத்த சிறப்பினை ஆராய்வோம். ஒவியம் எதையும் காவியமாக்கலாம். ஆனால் காவியம் எல்லாவற்றையும் ஒவியமாக்க முடியாது. உதாரணமாக சரஸ்வதி “வெள்ளைத் தாமரைப் பூவில் இருப்பாள்” என்பது காவியம். இதை ஒவியமாக மாற்ற வேண்டுமானால் வெள்ளைத் தாமரை பூவை ஒவியமாக கீறி, அதில் சரஸ்வதியின் உருவத்தையும் கீறிவிட்டால் பூரண

ஒவியமாகி விடும். இதற்கு அடுத்த வரியான “வீணை செய்யும் ஓவியில் கிருப்பாள்” என்னும் காவியத்தின் ஆடியினை, ஒவியமாகக் கீறிவிட எவராலும் முடியாது. எனவே தான் காவியம் எல்லாவற்றையும் ஒவியமாக்க முடியாது என்று கூறுவேண்டியுள்ளது. ஆனால் ஒவியத்தில் இருக்கும் எந்த அம்சத்தையும் காவியமாக்கி விடலாம். இவ் விடயத்தில் காவியம் தனிச்சிறப்பு பெறுகிறது.

காவியத்தை ஆக்குபவனிடத்தில் விஞ்ஞானக் கருவிகள் கிட்ட நெருங்க முடியாதுள்ளது. அதாவது விஞ்ஞானத்தின் விளைவினால் பல கண்டுபிடிப்புக்கள் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அதில் “கமரா” என அழைக்கப்படும் புகைப்படக் கருவியும் ஒன்று. இந்தக் கமராவும், டிஜிற்றல் முறையும் ஒரு மனிதனால் பாவிக்கப்படும் போது, ஒவியன் செய்ய வேண்டிய வேலைகளில் பெரும் பகுதியை இதன் மூலம் செய்து முடித்து விடக்கூடியதாக உள்ளது. விஞ்ஞான உதவியுடன் காவியத்தை பிரதிசெய்து வைக்கலாமே தவிர காவியத்தை உருவாக்க எக்காலத்திலும் ஒரு கருவியை, எவராலும் கண்டுபிடிக்க முடியாத நிலையே காணப்படுகின்றது. அது இயந்திரத்தின் செயற்பாடாக இல்லாமல், அறிவின் உணர்வினுாடான மனித சக்தியின் வெளிப்பாடாக உள்ளது.

மேலே கூறப்பட்ட கருத்துக்கள் காவியத்தின் தனிச்சிறப்பினை எடுத்துக் காட்டிய போதும், ஒவியத்தை குறைத்து மதிப்பிடக் கூடிய அளவுக்கு சோடைபோகவில்லை என்பது தெளிந்த உண்மை ஆகும். இனி ஒவியத்தின் தனிச்சிறப்பை கீழ்வரும் விடயங்களின் அடிப்படையில் தெரிந்து கொள்ளலாம். ஒவியத்தின் தனியான சிறப்புகளில் ஒன்று, மனிதனின் பல்வேறுபட்ட சிந்தனைகளை விரிவுபடுத்துவதாகும். உதாரணமாக ஒரு பெண்ணின் உருவத்தை வடித்து விட்டால் அதை பார்க்கும் கலைஞர் அவளின் சிறப்பான

அங்க அவயங்களையும் அமைப்பையும் கலைக் கண்ணோட்டத்துடன் ரசித்து மகிழ்வான். அந்த ஓவியத்தை ஒரு பக்தன் பார்க்கும் போது தெய்வசிந்தனையுடனும் பக்தி பரவசத்து டனும் பார்த்து ரசிப்பான். அதே ஓவியத்தை ஒரு காழுகன் பார்க்கும் போது காமக்கண்ணுடன் பார்த்து ரசிப்பான். இப்படியாக ரசிப்புத் தன்மை எல்லா வர்க்கத்தினரையும் திருப்திப்படுத்த கூடியதாக அமையும். எனவே ரசிப்புத் தன்மையில் ஓவியம் காவியத்தை விட ஒருபடி உயர்ந்துள்ளது.

மேலும் ஒர் கவிஞர் தனது காவியத்தில் ஒர் அழகான பெண்ணை வர்ணிக்கிறான். அதற்கு அடைமொழிகளை புகுத்தி “சிற்றிகட” “மீன்விழி” என்று கவிவடிக்கிறான். அந்த அழகான பெண் எப்படி இருப்பாள்? அவளின் சிற்றிடையும் மீன்விழியும் எப்படியிருக்கும்? என்பதை காவியத்தை வைத்து அறிந்து கொள்ள முடியாது. அது நிச்சயமாக ஓவியத்தை வைத்தே வெளிக்காட்ட முடியும். இவ்விடயத்தில் ஓவியம் சிறப்புற்றிருக்கிறது. ஓவியத்தின் பங்களிப்பு இல்லாது விடின், காவியத்தை முழுமையாக ரசிக்க முடியாது போய்விடும்.

முற்றாக அழிந்து ஒழிந்து விட்ட ஒரு சகாப்தத்தின் சரித்திரத்தையும், வரலாற்றையும் ஓவியம் எடுத்துக் கூறுகின்றது. உதாரணமாக சிந்துவெளியில் கண்டெடுக்கப்பட்ட புதை பொருட்கள் இந்துக்களின் வாழ்க்கை வரலாறுகளை, இன்றும் கூறிக்கொண்டிருக்கின்றது. கல்வெட்டுகளிலும் உலோகங்களிலும் வடிக்கப்பட்ட காவியங்கள் கூட வரலாறுகளை எடுத்துக்கூறினாலும் ஓவியத்தின் செயற்பாட்டிலேயே (காவியத்தைக் கல்லில் எழுதியிருந்தாலும், அப்படி எழுதிய எழுத்து வடிவங்கள் ஓவியம் என்றே கொள்ளப்பட வேண்டும்) தங்கியுள்ளது என்பதை மறுக்க முடியாது.

இவை யாவற்றையும் விட ஒவியத்துக்கு காவியத்தை விட இன்னொரு தனியான சிறப்பு உண்டு. அதாவது காவியத்தை அக் காவியம் எழுதப்பட்ட மொழியிலேயே விளங்கிக் கொள்ள முடியும். அதாவது காவியம் எழுதப்பட்ட மொழி தமிழாக இருந்தால், அதை தமிழ் மொழி தெரிந்தவர்கள் மட்டுமே ரசிக்க முடியும். ஆனால் ஒவியம் மொழிப்பிரச்சினை அற்றதாகும். எந்த நாட்டவரும், எந்த இன, எந்த மொழியினரும் பிற்கு உதவியின்றி விளங்கிக்கொள்ள முடியும். இது ஒரு தனிப்பெரும் சிறப்பாகும். காவியம் மொழி பெயர்ப்புக்கு உட்படும் போது உருமாற்றங்களும் ஏற்பட இடமுண்டு. ஒவியம் இப்பிரச்சினைகளில் இருந்து விடுதலை பெறுகிறது. ஒவியத்தில் சில அழகான வர்ணங்கள் தீட்டப்பட்டு மனதைக் கவரக்கூடியதாக வரையப்பட்டிருந்தால் அந்த வர்ணத்தின் சிறப்பையும், அது எப்படிக் காட்சியளிக்கிறது என்பதையும் காவியத்தால் எடுத்துகாட்ட முடியாது போய்விடுகிறது.

காவியமும் ஒவியமும் ஒன்றுன்கொன்று விசேட தனித் தன்மைகளையும், சிறப்புக்களையும் பெற்ற போதும் இரண்டும் ஒன்றை ஒன்று விஞ்சிவிட முடியாத அளவுக்கு சிறப்புக்களைப் பெற்று விளங்குகின்றது. இவை இரண்டும் காலத்தால் அழியாதவை. காவியத்தையும் ஒவியத்தையும் ஒரு தராசின் இரண்டு பக்கங்களிலும் இட்டால், இரண்டும் சமமாக இருக்கும். ஒன்றையொன்று வித்தியாசப் படுத்தாமல் சமநிறையுடன் விளங்கும்.

இவை இரண்டும் உயிர்த்துடிப்புள்ளவை. நாம் நினைப்பது போல் காவியத்தை காகிதங்களிலும், ஒவியத்தை சிலை வடிவங்களிலும் காண்பது தான் என்பதல்ல. காவியத்தின் நாயகனாகவும், ஒவியத்தை நாயகியாகவும் உயிரிருடன் இருக்கும் மனித உருவங்களும் உயிர்ந்த பொருட்களான கல் மரம்

போன்றவைகளும் இதில் அடங்கும். மேலும் இவை இரண்டும் உயிர்த்துடிப்புள்ளவை மட்டுமல்ல, தெய்வீகத் தன்மையுடையவை என்று கூறுவது தான் மிகப் பொருத்தமானதாகும். இவை இரண்டும் மனித குலத்தை மகிழ்விப்பதற்காக மட்டுமல்ல சிந்திப்பதற்காகவும், நல்வழிப்படுத்துவதற்காகவும் சிருஸ்டிக்கப்பட்ட கலைகளாகும்.

காவியமும் ஓவியமும் மனித இனத்துக்கு பல்வேறு பாடங்களைப் புகட்டுவதை உணர்ந்து கொண்ட அக்கால அரசர்களும் அந்த இருக்கலைகளையும் வளர்த்தெடுப்பதற்கு பெரிதும் அக்கறை காட்டியமையும், இங்கு குறிப்பிட வேண்டியுள்ளது. இந்த இருக்கலைகளையும் சிருஸ்டிக்கும் கலைஞர்களை தமது இரு கண்களாக கருதி அவர்களை உயர்ந்த நிலையில் வைத்து மதித்து வந்தனர். காவியங்களை உருவாக்கிய கலைஞர்களை, அதாவது புலவர்களை தமக்கு அடுத்த படியில் வைத்து சபைப் புலவர்களாக்கினார்கள். அவர்களின் அறிவுரைகளைக் கேட்டு அதன் படி அரசை நடாத்தினார்கள். அவர்களை ஊக்குவிக்கும் நோக்கில் பல பரிசில்களையும், வெகுமதிகளையும் வழங்கி உயர்ந்த கௌரவம் கொடுத்தனர்.

அதேபோல ஓவியர்களையும் உயிரோட்டமான சிலை களையும், சிற்பங்களையும் அமைத்தவர்களுக்கும் பெருமதிப்புக் கொடுத்தனர். தஞ்சைப் பொருங்கோவிலில் சிற்பங்களை வடித்துக் கொண்டிருந்த சிற்பியின் சிந்தனை தடைப்பட்டுவிடக் கூடாது என்பதற்காக அச்சிற்பி எச்சில் உமிழுந்த போது, அந்த எச்சிலை மாமன்னன் ராஜராஜசோழன் தனது கையினால் ஒரு கிண்ணத்தில் ஏந்தியதாக கூறும் வரலாறும் உண்டு.

இச் செயற்பாடுகள் யாவும் அக்காலத்தில் காவியமும் ஓவியமும் வளர்ச்சியடைவதற்கு துணைபுரிந்தன. இன்று எம் கைகளில் தவழும், காப்பிய இலக்கிய நூல்களும், மலைகளிலும், ஆலயக் கோபுரங்களிலும் காணப்படும் சிற்ப ஓவியங்களும் காவியத்தினதும் ஓவியத்தினதும் சிறப்புக்களையும் பெருமைகளையும் எடுத்துக் கூறிக்கொண்டிருக்கிறது. ஒருமனிதனின் ஒரு கண்களில் எந்தக் கண் சிறந்தது? என்று கேட்டால் எப்படி பதில் கூறமுடியாது இருக்கின்றதோ! அதே போன்று தான் காவியமா? ஓவியமா? சிறந்தது என்று கேட்டால் அதற்கு சரியான பதிலைக் கூறிவிட முடியாது.

கற்பகம் - மாதாந்த இதழ்
1984 - ஜூன்

இராமராஜ்ஜியம்

கடந்த கால் நூற்றாண்டு காலமாக அடிக்கடி தமிழ் மக்கள் மத்தியில் உச்சரிக்கப்படும் ஒரு வார்த்தை “இராம ராஜ்ஜியம்” என்பது தான். நாட்டின் கலாசார சீரமிலு குறிப்பாக பெண்கள் மத்தியிலான பலாத்காரம், கற்பழிப்பு, வஸ்துவுவு என்பன அதிகரித்துக் கொண் டிருக்கும் இதே வேளையிலே தமிழ் நாட்டில் “இராமராஜ்ஜியம் ஒன்று உருவாக்கப்பட வேண்டும்” மொ இலக்கிய வாதிகளும் புத்திஜீவிகளும் வலியுறுத்துவதை அவதானிக்க முடிகிறது.

குறிப்பாக இந்தியாவில் தமிழ் நாட்டில், இந்த வார்த்தை எல்லோர் உதகூகளிலும் தவழ்வுதை அவதானிக்க முடிகிறது. இராமராஜ்ஜியத்தின் தேவைப்பாட்டுக்கும் அவசியம் ஏற்படுகிறது. “இராமராஜ்ஜியம்” இந்த வார்த்தையின் அர்த்தம் சாதாரண மக்கள் பலருக்குப் புரிவதில்லை. அதை அவர்கள் சரியாக விளங்கிக் கொள்ளவும் இல்லை.

ஏனெனில் இராமன் வாழ்ந்த இராமாயண காலத்துக்கும் அவர்கள் போக விரும்பவில்லை என்பதுடன், அந்தக் கற்பனை கதை தேவையுமில்லை என்பது தான். மனித வாழ்க்கைக்கு தேவையான மகத்தான் ஒருசில விடயங்கள் அதில் புதைந்துள்ளன என்பதை அவர்கள் எண்ணிப்பார்க்கவில்லை. கற்பனைப் பாத்திரமான இராமன் அவர்களின் எண்ணத்திலிருந்து விலக்கப்பட்டான். இராமன் என்பவன் யார்? அவன் எதற்காக மற்றவர்களிடம் இருந்து வேறுபட்டிருக்கின்றான், இலக்கியப் படைப்புக்கள் எதற்காக அவனை

உயர்வாக காட்டுகின்றன. என்பதை அறிய வேண்டுமாயின், அவன் பற்றிய வரலாற்றின் ஒருபகுதியையேனும் சுட்டிக்காட்டவேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிறது. இராமன் ஆண்டால் என்ன...! இராவனன் ஆண்டால் என்ன... அல்லது கூடவந்த குரங்கு ஆண்டாலென்ன...! என்ற நிலையில் நாம் கிருக்க கூடாது.

பாரதத்தில் பாண்டவர் ஜவருடன் கர்ணனும் இருக்கிறான். இராமாயணத்தில் இராமனுடன் பரதன், இலட்சமணன், சத்துருகன் ஆகியோர் உள்ளனர். இவர்களில் இராமனின் பாத்திரம் உயர்ந்து நிற்பதற்கு பல்வேறு காரணம் உண்டு. அதில் மிகவும் பிரதான அம்சம் ஓன்றுண்டு. அதாவது இராமன் “ஏகபத்திரி” விரதன் என்பது தான். ஏகபத்திரி விரதன் என்பது, தன் மனைவியை தவிர வேறு நீந்தப் பெண்ணையும் மனதால் கூட நினைத்துப் பார்க்காதவன். அவனைத் தான் ஏகபத்திரி விரதன் என்று கூறமுடியும்.

பெண்ணின் கற்பு நெறிக்கு உதாரணமாக கண்ணகி, அருந்ததி அனுசூயா, சீதை போன்ற எத்தனையோ பெண்களை உதாரணமாக இதிகாச நூல்கள் காட்டுகின்றன. ஆனால் ஆண்களின் கற்பு நெறிக்கு உதாரணமாக “ஓரே ஒரு படைப்பு இராமன் மட்டுமே” இதை அடிப்படையாகக் கொண்ட சொற் போட்டிபின் வெளிப்பாடு தான், இராமராஜ்ஜியம் என்பதாகும்.

இராமனின் மனைவி சீதாபிராட்டி ஜனகனின் மகள். மிகவும் அழகானவள். கற்பு நெறி தவறாதவள். அவளின் அழகால் கவரப்பட்டு அவளை அடையவேண்டும்மென்ற என்னைத்துடன் இலங்கை வேந்தன் இராவனன் அவளைக் கடத்தி வந்து அசோக வனத்தில் சிறை வைத்தான். சீதையின் பேரழகு அவன் சிந்தையைக் கிளரியது. எப்படியாவது சீதையை அடைந்து விடவேண்டும் என்ற

எண்ணத்தில் பித்துப் பிடித்தவன் போல அலைந்து திரிந்தான். அவளிடம் சென்று தன்பெருமைகளை எடுத்துக் கூறித் தன்னை மணந்து கொள்ளும் படி கேட்டான். “உன்னை மகாராணி ஆக்குகின்றேன். உலகத்தை உன்காலடியில் வீழ்த்துகிறேன் என் ஆசைக்கு இணங்கிவிடு” என்று பல்வேறு விதமான பசப்பு வார்த்தைகளைக் கூறுகிறான். மிரட்டிப் பார்க்கின்றான். சீதை எதற்குமே அசையவில்லை. இதன் பின் சீதைக்கு காவல் காக்க நியமித்த ஏவல் பெண்களின் உதவியை நாடி, அவளுக்கு தன்சர்பில் அறிவுரை வழங்கித் தன் எண்ணத்துக்கு இசைய வைக்குமாறு உத்தரவிடுகிறான். எதுவுமே சீதையிடம் பலிக்கவில்லை. இராவணன் இத்துடன் நின்றுவிடவில்லை.

அவன் மாயாஜால் வித்தையில் கைதேர்ந்தவன். இதனால் வேறுசில யுத்திகளைக் கையாண்டான். எந்துப் பெண்ணுமே மயங்கக் கூடிய மன்மதனைப் போல வேடம் எடுத்துக் கொண்டு சீதையை நெருங்கினான். எண்ணம் கைகூடவில்லை. இந்திரனைப் போன்று வேடம் எடுத்துக் கொண்டு சீதையை நெருங்கினான். எண்ணம் கைகூடவில்லை. இன்னும் பல வேறுவிதமான வேடங்களை எடுத்துக் கொண்டதுடன் பல்வேறு தந்திர யுத்திகளையும் கையாண்டு தோற்று விட்டான். செய்வதறியாது பித்துப்பிடித்து அரண்மனை மேல் மாடியில் குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடந்து திரிந்தான். மந்திரி எல்லாவற்றையும் அவதானித்துப் பயபக்கியுடன், அவனை அணுகி அவன் கிட்டவந்து பின்வருமாறு கூறினான்.

அரசே தங்கள் மனச்சஞ்சலத்துக்கான காரணத்தை நான் நன்கு அறிவேன். தாங்கள் நினைக்கும் அளவிற்கு சாதாரண பெண் அல்ல சீதை. அவள் சிறந்த கற்பரசி. மன்மதனின் வேடத்துக்கோ இந்திரனின் வேடத்துக்கோ மசியமாட்டாள். அவள் மசியும் ஒரே

ஒரு வேடம் ஸ்ரீ இராமன் வேடம் தான். நீங்களும் ஒருதரம் ஸ்ரீ இராமனைப் போல வேடம் எடுத்துப் பாருங்கள். விடயம் சரிவரும் என்று கூறினான் இதைக் கேட்ட இராவணன் கோபத்துடன் கூறுகின்றான். “முட்டாள் நீ...!! எனக்கு புத்தி செல்கிறாயா?

நான் யார்? இலங்கை வேந்தன். என் புத்திசாலித் தனத்தை விட உன் புத்திசாலித்தனம் அதிகமோ? இந்திரனைப் போல் மன்மதனைப் போல் இன்னும் ஏத்தனை பேரைப் போல் வேடம் எடுத்த எனக்கு ஸ்ரீ ராமனைப் போல் வேடம் எடுக்க முடியாதா? அந்த வேடத்தை எடுக்கும் போது எனது உடம்பு பதறுகிறது. மேலும் இராமனைப் போல் வேடம் எடுத்துக் கொண்ட பின்னர் சீதையை நினைக்க முடியவில்லை. என்ன காரணம் என்பதை என்னால் அறிய முடியவில்லை என்று இராவணன் கூறுகின்றான். இங்கு தான் மகா உண்மையொன்று புதைந்துள்ளது. அது தான் இராம இராஜஜியத்தின் அத்திவாரமாக அமைகிறது.

இராமன் ஏகபத்தினி விரதன். தற்போது இராமனின் வேடத்தை எடுத்திருப்பவன் இராவணன். ஏகபத்தினி விரதனுக்குரிய குணாதிசயம் இராமனுக்கு மட்டுமல்ல இராமனின் வேடத்துக்கும் இருந்துள்ளது. எனவே இராமனைப் போல் வேடமெடுத்த இராவணனால் பிறுன் மனைவியாகிய சீதையை நினைத்துப் பார்க்க முடியவில்லை. அவன் உருவத்துக்கும், அந்த வேடத்துக்கும் அவ்வளவு மகத்துவம் என்றால், இராமனாக, இருந்தால் எப்படி கிருக்கும்? இதைக் கவிஞர் கண்ணதாசன் தனது சினிமாப் பாடல் மூலம் பின்வருமாறு அழகாக வெளிப்படுத்துகின்றார்.

கண்ணன் மழியில்
 ராதை இருந்தாள்
 கண்ணன் வேறு
 பெண்ணை அங்கு
 எண்ணி மகிழ்ந்தாள்

இராமன் மழியில்
 சீதை இருந்தாள்
 இராமன் வேறு
 பெண்ணை அங்கு
 கானை மறந்தாள்

கண்ணன் என்பது மோகவடிவம்,
 இராமன் என்பது காதல் வடிவம்

கிருஸ்னனின் பத்து அவதாரங்களில் “இராமன், கண்ணன்” இரண்டும் இரு அவதாரங்கள். ஆனால் இரு அவதாரங்களின் குணாதிசயம் இரண்டும் வேறுபட்டவை. கண்ணன் பல பெண்களுடன் காதல் லீலையில் ஈடுபட்டான். இராமன் தன் மனைவியை விட வேறு பெண்களை நினைத்துக் கூடப் பார்க்காதவன். இதைத் தான் மேற்படி பாடல் தெளிவாகப் புரிய வைக்கிறது. அதாவது கண்ணின் மடியில் ராதை இருந்த போதும் கண்ணன் ஏனைய பெண்களை எண்ணி எண்ணி மகிழ்ந்தான். ஆனால் இராமனின் மடியில் சீதை இருந்த போது இராமன் எந்தப் பெண்ணையும் எண்ண மறந்திருந்தான்.

இதன் அடிப்படையில் தான் அனைவரும் ராமராஜ்ஜீயம் ஒன்று அமைய வேண்டும் என்று, கனவு காண்கிறார்கள். தற்போது

அதிகரித்து வரும் பாலியல் வஸ்துறவுகள், கற்பழிட்டுக்கள், பலாத்காரம் போன்ற செயல்கள் எதுவும் இராமன் ஆட்சி புரியும் இராமராஜ்ஜியத்தில் அமைவதற்கு வாய்ப்புக் கிடையாது. ஒவ்வொரு ஆண்களும் இராமனைப் போல், வேறுபெண்கள் மீது ஆசை கொள்ளாதிருந்தால் நட்ட நடு நிசிநேரத்தில் கூட ஒரு கண்ணிப்பெண், ஆண் துணை இல்லாமல் பயமின்றி எங்கும் செல்லக் கூடியதாக இருக்குமல்லவா? சுதந்திரமாக பெண்களால் நடமாடமுடியுமல்லவா?

அதனால் தான் “இராமராஜ்ஜியம்” அமைய வேண்டும் என்று எல்லோரும் கற்பனைக் கனவு காண்கின்றனர். ஏனெனில் இந்த உலகத்திலேயே ஆண்களுக்கும் கற்பு உண்டு என்று நிருபித்த, ஒரே ஒரு கதாபாத்திரம் இராமனைத் தவிர வேறு எவருமில்லை.

தமிழருவி சஞ்சிகை
மலை 1, அருவி 3

சாமுத்தீர்கா ஸ்ட்சன்ம்

அபூர்வக் கலை

தமிழ்களின் புராதன கலைகளாகக் கட்டிடக்கலை, ஓவியக் கலை, சிற்பக்கலை, மருத்துவக்கலை என்பவற்றுடன், வானவியல் சாஸ்திரம், கைரேகை சாஸ்திரம் என்பனவும் இருந்து வந்துள்ளன. இதற்கு ஆதாரமாக வரலாறுகளும், அவைபற்றிய நூல்களும் நம்மத்தியில் ஆதிகாலத்தில் இருந்துள்ளதை ஏடுகளின் மூலமும், பகுத்தறிவினாலும் அறிந்து கொள்ளக் கூடியதாக உள்ளது.

ஆணால் சில கலைகள் முற்றாக அழிந்து, அதன் எச்சங்கள் எதுவுமின்றிக் கர்ணபரம்பரைக் கதைகளாகவே இன்றும் உள்ளன. அப்படிப்பட்ட ஒர் அபூர்வமான நம்பமுடியாத ஒரு கலையாக இந்த “சாமுத்தீர்கா ஸ்ட்சன்ம்” என்ற கலையும் இருந்துள்ளது. இக் கலை விஞ்ஞானத்துக்கும் அப்பாற்பட்ட ஒரு மாபெரும் மனித சக்தியாகவும், நம்ப முடியாத உள்ளடக்கத்தையும் வெளிப் பாடுகளையும் கொண்ட “தனிமனித சக்தியாகவும்” இருந்துள்ளது. இக்கலையின் வெளிப்பாட்டைச் சான்றுபடுத்த முடியாத அளவுக்கு, இது இன்றும் கர்ணபரம்பரைத் தகவலாகவே உள்ளது.

இக்கலைக்கு “சாமுத்தீர்கா ஸ்ட்சன்ம்” என்ற பெயரை விட, வேறு பெயர்கள் ஏதாவது இருந்துள்ளதா? என்பதும், அப்படியிருந்தாலும் அப்பெயர்கள் இந்தக் கலையைத்தான் குறிப்பிடுகிறதா? என்பதும் அடுத்த கேள்விக் குறியாகவே அமைந்துள்ளன. ஒரு மனிதனுடைய கை, கால், கண், முக்கு,

காது போன்ற ஏதாவது ஒரு உறுப்பை மட்டும் அடிப்படையாக வைத்துக் கொண்டு, அவனது ஏனைய உறுப்புக்கள் எதையும் பார்க்காமல், அவனது ஏனைய உறுப்புக்களின் தோற்றும் எப்படியிருக்கும்? அந்த உறுப்புக்கு சொந்தமான மனிதனின் தோற்றும் முழு அமைப்பும் எவ்வாறு அமைந்திருக்கும்? என்பதை துல்லியமாக வெளிக்காட்டக்கூடியதாக இருந்துள்ள இக்கலை, மனிதனைப் பற்றிய ஓர் கலையாக இருந்துள்ளது.

அது மட்டுமல்ல, அம்மனிதன் எப்படித் தோற்றமளிப்பான்? என்பதுடன் அவன் உடலில் அமைந்துள்ள விசேஷ அடையாளங்கள் அதாவது கால் முடமாக இருக்கும், முக்கு சப்பையாக இருக்கும், கையில் ஆறுவிரலிருக்கும், காதில் பாதி கிழிந்திருக்கும், என்பதுடன் அவன் உடம்பில் என்ன என்ன வடிவில் மச்சமிருக்கும், என்பன போன்ற சகல விபரங்களையும் வெளிக்காட்டக்கூடிய அளவுக்கு இந்த கலையின் சிறப்பு அமைந்திருந்ததாக நம்பமுடிகிறது. ஆனால் இக்கலையை கற்றுணர்ந்தவர்கள் ஆயிரத்தில் ஒருவர் மட்டுமே இருந்ததாகவும் கர்ணபரம்பரைக் கதைகள் கூறுகின்றன. மேலும் இக்கலை, தெய்க்கத்துடன் தொடர்புப்பட்டதாவும் பலரும் கருதுகின்றனர்.

இக்கலையின் எஞ்சிய சில பகுதிகள் கிராமப் புறமக்களின் மத்தியில் இன்று காணப்படுகின்றன. ஓர் மனிதன் அமைப்பை வைத்துக் கொண்டு சில ஆரூடங்களையும், வரை விலக்கணங்களையும் கூறுவதை நாம் அவதானிக்க கூடியதாக உள்ளது. ஒரு மனிதனுடைய ஏதாவது ஓர் உறுப்பை வைத்துக் கொண்டு, அவனது ஏனைய உறுப்புகள் அதன் பரிமாணம் எப்படி அமைந்திருக்கும்? அந்த உறுப்புக்குச் சொந்தமான மனிதனின் தோற்றுமும் முழு

அமைப்பும் எப்படி அமைந்திருக்கும், என்பதை துல்லியமாக வெளிக்காட்டக் கூடியதாக இக்கலை இருந்துள்ளது.

இக்கலையின் அனுபவங்களையும் நுணுக்கங்களையும் எங்கும் காணமுடியாத அளவுக்கு அழிந்து விட்டதுடன், ஓவியம் சிற்பக்கலை போல் பிரதி செய்து வைக்கமுடியாத ஒரு கலையாகவும் அமைந்து விட்டது தூர்பாக்கியமே. இதை ஒரு புராண, இதிகாச கதைகளைப் போன்றே ஒரு “கற்பனை” சிருஷ்டியாக ஒதுக்கி விட முடியாது. ஏனெனில் எம்மால் நம்ப முடியாத பல இதிகாச சம்பவங்கள் இன்று நம்பக்கூடிய படைப்புக்களாக உருவாகியுள்ளதை நாம் நேரடியாக உணரமுடிகிறது.

உதாரணமாக ஆதிகாலத்தில் “புட்பக விமானங்கள்” பறந்தது, அந்தரத்தில் சண்டை புரிந்தது, அஸ்திரங்கள் பாவித்தது. வானத்தில் கோட்டைகளை கட்டியது. இவை எல்லாம் பல ஆயிரம் வருடங்களுக்கு முன் நடந்ததாகச் சொல்லப்படும் புராண இதிகாச கதைகளாகும். அன்மைக் காலத்தில் இதை எவரும் நம்பவில்லை. ஆனால் இன்று விஞ்ஞானம் அதிஉச்ச வளர்ச்சி கண்டு பல கண்டுபிடிப்புகளை வெளிப்படுத்தியதை தொடர்ந்து கர்ணபரம்பரைக் கதைகளுடன் ஒப்பீடு செய்து, அவை கற்பனை அல்ல உண்மை தான் என்பதை உணரத் தொடங்கியுள்ளனர்.

அதாவது இன்று சண்டைகளில் விமானங்களை பாவிப்பது ஏவுகணைகளைச் செலுத்துவது, விண்வெளியில் ஆய்வு கூடத்தை நிறுவி, மனிதன் அங்கு அனுப்பி ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு, உயிர்வாழ்ந்து வருவது யாவும், ஆயிரம் வருடங்களிற்கு மேற்பட்ட காலப்பகுதியில் நடந்ததாக நம்பப்பட்ட சம்பவங்களை உண்மைப்

படுத்துவதற்கு ஆதாரமாக அமைந்துள்ளது. இப்போது அவை கற்பனை அல்ல, உண்மை தான் என்பதை விஞ்ஞானம் நிருபித்து விட்டது.

இதே போல தேடப்படும் நபர் ஒருவரைக் கண்டு பிடிப்பதற்காக அவரின் புகைப்படத்தை வைத்துக் கொண்டு அல்லது உத்தேசிக்கப்படும் “மாதிரி” உருவை வைத்துக் கொண்டு அவர் தாடி வைத்திருந்தால் எப்படியிருப்பார்? தலைமயிர் இன்றி மொட்டையாக இருந்தால் எப்படியிருப்பார்? பத்து வருடத்துக்கு முன் அல்லது பின் அவரின் தோற்றும் எப்படியிருக்கும்? என்பதை இன்று கணனிகள் (கொம்பியூட்டர்கள்) போன்ற விஞ்ஞான கருவிகள் மூலம் கண்டறியக் கூடியதாக உள்ளது.

“சாமுத்திரிகா ஸ்த்ரைட்டை” ஒரு கலையாக கொள்ள முடியாதுவிட்டனும், இச் சக்தியினைக் கொண்ட தனிமனிதர்கள் சில நூற்றாண்டு காலப்பகுதியில் இருந்துள்ளனர் என்பது மிகவும் பொருத்தமானதாகும்.

சாமுத்திரிகா ஸ்த்ரைட்டை வெளிப்படுத்துவதற்கு, ஓவியக் கலை, சிற்பக்கலை மிகவும் அவசியமாகத் தேவைப்பட்டது. ஏனெனில் ஒர் மனிதனின் அங்கத்தை அல்லது உறுப்பை வைத்துக் கொண்டு அவனின் தோற்றும் எப்படியிருக்கும் என்பதை காட்ட அல்லது வெளிப்படுத்த பூரண ஓவியம் தெரிந்த ஒருவனால் தான் முடியும். இது தெரியாத ஒரு மனிதனால் சாமுத்திரிகா ஸ்த்ரைட்டை வெளிப்படுத்த முடியாதல்லவா? இதற்கு சிற்பத்தை விட ஓவியமே பெரிதும் உதவியது.

அக்காலத்தில் நடந்ததாக கருதப்பட்ட ஒரு சிறு கர்ண பரம்பரைக் கதையைக் குறிப்பிடலாம். ஓர் இளவரசனும், அவன் நண்பனும் பல தேசங்களைச் சுற்றி வந்தபோது ஒரு தடாகத்தைக் கண்டனர். இருவரும் அதில் குளிக்க விரும்பினர். தடாகத்தின் கரையில் கறுப்பாக பந்துபோல ஏதோ ஒரு பொருள் காணப்பட்டது. அதை இளவரசன் எடுத்துப் பார்த்த போது அது ஒரு பெண்ணின் நீளமான தலைமுடி. மிக நீளமான தலைமுடி பந்துபோல் சுருண்டு காணப்பட்டது. இளவரசன் மனதில் ஓர் மனக்கிலேசம் ஏற்பட்டு விட்டது. இந்த தலைமுடிக்கு உரித்தான பெண்ணை நான் திருமணம் செய்ய வேண்டும். இவளைத் தவிர எனக்கு வேறுயாரும் தேவையில்லை என்று கூறிவிட்டான். நண்பன் செய்வதறியாது திகைத்து வேறுவழியின்றி அந்த தலைமுடியை எடுத்துக் கொண்டு ஊர் ஊராக சுற்றித் திரிந்து அந்த தலைமுடிக்கு உரித்தான பெண்ணின் ஓவியத்தை சாமுத்திரீகாலட்சணம் தெரிந்த ஒருவரைக் கொண்டு வரைவித்தான். சாமுத்திரீகாலட்சணம் தெரிந்த ஒருவரால் தான் இந்த தலைமுடிக்குரிய பெண்ணின் தோற்றும் எப்படியிருக்கும் என்பதை வரைய முடியும்.

அவனால் வரையப்பட்ட ஓவியத்தைக் கொண்டு, ஓவ்வொரு ஊராக அலைந்து திரிந்து கடைசியில் அந்தப் பெண்ணைக் கண்டுபிடித்ததாகவும், அவள் ஓர் அரச குமாரி என்று அறிந்ததையும், அந்தப் பெண்ணை இளவரசன் திருமணம் முடித்ததாகவும் ஒரு கதையுண்டு. இந்தக் கதை உண்மையானதா? கற்பனை செய்யப் பட்டதா? எமக்குத் தெரியாது. ஆனால் சாமுத்திரீகா லட்சணம் என்ற கலையொன்று இருந்துள்ளது என்பதை நம்புவதற்கு எடுத்துக்காட்டாக இக்கதைகள் உள்ளது. மேலும் முஸ்லீம் பெண் ஒருத்தியின் கண்களை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு, அவளின்

முழு உருவத்தையும் தத்துப்பாக வரைந்த ஒரு கதையும் உண்டு.

சாமுத்திரீகாலட்சணத்தின் அடிப்படையில் வேறுபல நம்ப முடியாத கதைகள் உள்ளன. அவற்றைக் கதை என்று கூறமுடியாது விடினும், இதே போன்ற சில அழூரவமான, அனுமான சக்திகளும் இருந்துள்ளது என்பதற்கு ஆதாரமாக உள்ளது. இக்கட்டுரை ஆசிரியர் வடவரணி சி.சபாவினால் எழுதப்பட்ட “மரணிக்கும் மன்னாசனம்” என்ற சிறுகதை நாலில் “கண்கள் மட்டும்தான் காட்வோள்” என்ற சிறுகதையில் சாமுத்திரிகா லட்சணத்தின் சிறப்பும், மகத்துவமும் அச் சிறுகதை மூலம் மிகத் தெளிவாக வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளதை அவதானிக்கலாம்.

எல்லோராலும் விரும்பிப் படிக்கப்படும் “விக்கிரமாதித்தன்” கதையில் கடைசிக்கதை “முறை தெரியாக் கல்யாணம்” அதாவது விக்கிரமாதித்தனால் பதில் சொல்ல முடியாமல் போன கதை.

தகப்பனும் மகனும் ஒரு காட்டுவழியால் போய்க் கொண்டிருந்தனர். அவர்களுக்கு முன்னால் இருவர் அப்பாதையால் சென்ற கால் தடயங்கள் அவர்களுக்கு தெரிகிறது. சாமுத்திரீகா லட்சணத்தின் படி அவர்கள் இருவரும் பெண்கள் என தந்தை அறிந்து கொள்கின்றார். அதில் ஒரு அடி பெரிதாகவும், மற்றைய அடி சிறிதாகவும் காணப்படுகின்றது.

பெரிய அடிக்காரியை தகப்பனும், சிறிய அடிக்காரியை மகனும் திருமணம் செய்து கொள்ள விரும்புகின்றனர். அடியை பின்பற்றிச் சென்றவர்கள் முடிவில் அப்பெண்களைக் கண்டு

கொண்டனர். பெரிய அடிக்காரப் பெண் மகளாகவும், சின்ன அடிக்காரப் பெண் தாயாகவும் காணப்படுகின்றனர்.

தாயை மகனும், மகளைத் தகப்பனும் திருமணம் செய்து கொண்டால்! அவர்களுக்கு பிறக்கும் பிள்ளைகள் என்ன உறவை கொண்டிருப்பார்கள்? அந்த உறவு முறைக்கு என்ன பெயர்? இதுதான் கேள்வி. இதற்கு பதில் கூற எவ்வாலும் முடியாது? இது தான் கதை. வேதாளம் கேட்ட கேள்விக்கு விக்கிரமாதித்தனாலும் பதில் கூற முடியவில்லை.

இங்கே கவனிக்கப்பட வேண்டியது கதை அல்ல. அந்த இரு அடிகளும் “பெண்களின் காலடிகள் என்பதை எவ்வாறு அறிந்து கொண்டார்கள் என்பது தான். இதுவும் சாழுத்திரீகா ஸ்ட்சன்த்தின் ஒரு பகுதியே ஆகும்.

கிராமப் புறங்களில் இன்றும் நடைமுறையில் உள்ள மேலும் ஒரு விடயத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். யாராவது ஒருவருக்கு பாம்பு கடித்து அவர் மயங்கி வீழ்ந்து விடும் போது, அவரை விடக்கடி வைத்தியரிடம் எடுத்துச் செல்ல முடியாத நிலையில் இருந்தால், விடக்கடி வைத்தியரை அழைத்து வர ஒருவரையோ அல்லது சிலரையோ அனுப்புவோம். அவர் அல்லது அவர்கள் அந்த செய்தியை விடக்கடி வைத்தியரிடம் தெரிவிப்பார்கள். அதை வைத்துக்கொண்டு, எத்தனை பேர் வந்தார்கள்? அவர்களின் வாயிலிருந்து வந்த வார்த்தைகள் என்ன? அவர்கள் இச்செய்தியை சொல்லும் போது என்னமாதிரி அபிநியம் செய்தார்கள்? என்பதை வைத்துக் கொண்டு இன்னவகைப் பாம்புதான் அவருக்கு கடித்து எள்ளது என்று சரியாகக் கூறுவார்கள். இதற்கு “தூதன்குறி” என்று பெயரிட்டிருந்தனர்.

மேலும், நான் அங்கு வரவேண்டிய அவசியமில்லை அவர் இப்போது இறந்திருப்பார் அல்லது பயப்படத் தேவையில்லை என்றும் கூறுவார்கள். அவை அனைத்துமே சரியாக இருக்கும். இன்று அப்படிப்பட்டவர்கள் இருக்கின்றார்களோ தெரியாது ஆனால் அவர்கள் அன்மைக்காலத்தில் இருந்ததற்கு அவர்களின் பெயர் ஊர்களுடன் சான்றுகளும் உள்ளன. இவைகளும் சாமுத்திரீகா லட்சணத்தின் ஒரு அங்கம் என்றே கருதுகின்றனர்.

கொடிகாமம் தென்மராட்சி வரணிப்பகுதியில், பரம்பரை விஷகடி வைத்தியர்கள் வசித்து வந்த “மாசேரி” என்னும் பகுதியில் கந்தர் பழனியர் பரம்பரையினர் விஷக்கடி வைத்தியத்தில் “தாதன்குறி” செல்லுவதில் பிரபலம் பெற்றிருந்ததை வரலாற்று ஆய்வாளர் திரு.கா.கமலநாதன் தனது “வரணியின் மரபியமைகள்” என்று ஆய்வு நூலில் (50ம் பக்கத்தில்) குறிப்பிட்டுள்ளதைச் சப்றக்காட்லாம் இவர்கள் பேர்த்துக்ஞேயர் காலத்திலேயே யாழ்ப்பாணத்தில் விஷகடி வைத்தியத்தில் பிரபல்யம் பெற்றிருந்ததையும் ஆய்வாளர் சுட்டிக்காட்டுகிறார். இன்று அச் சந்ததியினர் அழிந்து விட்டனர். அவர்களின் வழிதோண்றல்களும் இத்தொழிலை கைவிட்டு விட்டனர். இது அன்மைக்காலம் என்பதினால் பலர் இதை நம்புகின்றனர். இன்னும் பலகாலம் சென்றால் இதை யாரும் நம்பமாட்டார்கள். இதையும், கர்ணபரம்பரைக் கதை என்றே கூறுவார். அதே போன்ற நிலை தான் கர்ணபரம்பரையாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் சாமுத்திரீகா லட்சணம் என்ற கலைக்கும் ஏற்பட்டுள்ளது.

சாமுத்திரீகா லட்சணம் என்ற கலை இருந்ததாகச் சொல்லப்படும் காலம், எம்மால் அனுமானித்துச் சொல்ல முடியாத காலமாக இருப்பதினால் அதை நம்புவதற்கு பலர் மறுக்கின்றனர். ஆனால் அந்தக்கலை இருந்தமைக்கு கர்ணபரம்பரைக் கதைகளை

விட வேறு எவ்வித சான்றுகளும் இல்லை என்பது மன வருத்தத்துக்குரியதாகும்.

நம்ப முடியாத அழூர்வமான “சாமுத்திரிகா லட்சணம்” என்ற அரும் பெரும் கலை, இன்று முற்று முழுதாக அழிந்தொழிந்து விட்டது, மனித இனத்துக்கு ஓர் பேரிழப்பு என்றே கூறவேண்டும். கீக்கலை ஓர் தனிமனித சக்தியின் வெளிப்பாடாக மட்டுமே ஒருந்துள்ளமயினால், அந்தனிமனிதர்கள் அழிந்தபோது, அவர்களுடன் சேர்ந்து சாமுத்திரிகா லட்சணம் என்ற கீக்கலையும் அழிந்து விட்டது.

தமிழருவி – சஞ்சிகை

மலை 2, அருவி 1

அவைவதை பண்ணும், அவைவதை உணர்கிறவை அவைவதை உணர்கிறவை

“பணமில்லாதவன் பினம், பணமொன்றால் பினமும் வாய் திறக்கும், பணம் யத்தும் செய்யும்” என்பன பழமொழிகள். இந்த உலகத்தில் பணம் இல்லாமல் எதையும் செய்ய முடியாது. பணம் அவ்வளவுதாரம் மனிதனை ஆட்டிப் படைக்கிறது. பணத்தால் எதையும் சாதிக்க முடியும் என்பதை, அடிப்படையாகக் கொண்டே இந்தப் பழமொழிகள் உருவாக்கப் பட்டுள்ளன. கவிஞர்கள் கூட “காசீதான் கடவுளாடா” என்று வர்ணித்துள்ளனர்.

ஒவ்வொரு குடும்பமும் சாதாரண வாழ்க்கை, சுகபோக வாழ்க்கை அல்லது ஆடம்பர வாழ்க்கை வாழ்வதற்கு இந்தப் பணந்தான் மூலகாரணமாக உள்ளது என்பது அனைவரும் அறிந்த உண்மை. வாழ்க்கைக்கு பணம் தேவை தான். ஆனால் “பணமே வாழ்க்கையாக” அமைந்துவிடக் கூடாது. அளவான பணம் கிருந்தால்! அது எங்களைக் காப்பாற்றும். ஆனால் பணம் அளவுக்கு அதிகமாக கிருந்தால்! அதை “நாங்கள் காப்பாற்ற வேண்டியிருக்கும்” என்று அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். மேலும், அதனால் எங்களுக்கு ஆபத்தும் அதிகமாக இருக்கும். எவ்வளவு அர்த்தம் நிறைந்த முதுமொழி. இந்த முதுமொழியை ஆராய்ந்து பார்க்கும் போது, விடைகாண முடியாத ஒரு கேள்வி எல்லோர் மனதிலும் உருவாகும். அதாவது “அளவான பணம்” என்றால், அது எவ்வளவு? என்பதுதான் அக்கேள்வி. அக்கேள்விக்கு எவராலும் சரியான பதில் கூறமுடியாது.

சாதாரண வாழ்க்கை வாழும் ஒருவனுக்கு அளவான பணம் ஆயிரக்கணக்கிலும், ஓரளவு பணக்காரனுக்கு லட்சம் என்ற அளவிலும், கோடிஸ்வரன் ஒருவனுக்கு கோடி என்ற கணக்கும் அளவு கோலாக அமைந்து விடுகிறது. இதனால் அளவான பணத்தின் பெறுமதியை வரையறை செய்து முடியாது போய்விடுகிறது. ஒருவரிடமுள்ள பணத்தின் அளவைக் கொண்டே அவருக்கு தேவையான அளவான பணத்தை தீர்மானிக்க வேண்டியுள்ளது.

கால்நூற்றாண்டு காலத்துக்கு முன்னால், ஒரு சில இலட்சத்துக்கு செந்தக்காரராக இருந்தவனை “ஸ்தாதிபதி” என்று பெருமையுடன் அழைத்தனர். இன்று லட்சாதிபதி என்ற சொல் மிகவும் சாதாரணமாகி விட்டது. கணிசமான பல குடும்பங்கள் சில லட்சங்களுக்கு சொந்தக்காராக இருந்த போதும், அவர்கள் ஏழைகளாகவே உள்ளனர். காரணம் அவர்களிடமிருக்கும் சில லட்சம் ரூபாய்களினால், ஒரு சாதாரண வீட்டைக் கூடக் கட்டிக் கொள்ள முடியாதுள்ளது.

இன்று அன்பு பாசம் மனிதாபிமானம் யாவுமே, பணத்தின் பெறுமதியின் மதிப்பீடு செய்யப்பட்டுள்ள நிலையில், மனிதனுடைய ஒவ்வொரு சிறு நகர்வும் பணத்தை யொட்டியே மேற்கொள்ளப்படுகிறது. ஒவ்வொரு பயணமும் அதற்காகவே தயார் செய்யப்படுகிறது. ஏற்கனவே கொஞ்ச பணம் சேர்த்து கொண்டவன் தன்னை விட கூடுதலான பணம் சேர்த்தவனுடன் தன்னை ஒப்பீடு செய்து பார்க்கிறான். இதனால் தனக்கு தேவையான பணத்தின் அளவினை அவனால் வரையறை செய்து கொள்ள முடியாது போய்விடுகிறது. இதனால் பணத்தை தேடித் தேடியே ஓடுகிறான்.

ஆயிரம் வேண்டும்? இலட்சம் வேண்டும்? என அளவுக்கு அதிகமாக ஆசைப்படாது. தனது தகுதிக்கு ஏற்ப “**வீவளவும் கானும்**”என எதிர்பார்த்து வாழ்க்கையை அமைத்து கொள்பவர்களே அளவான பணக்காரர்கள். இவர்கள் எங்கே, எப்படி இருந்தாலும் நிம்மதியாக இருப்பார்கள்.

அளவான பணத்தினை தீர்மானிக்கும் அல்லது வைத்திருக்கும் “அளவான பணக் காரர்கள்” மிகவும் குறைவாகவே உள்ளனர். இவர்கள் பணம் சேர்க்கும் முறைகள், சேர்த்த பணத்தை செலவிடும் வழிமுறைகள் மற்றவர்களை விட வித்தியாசமானதாகவே இருக்கும். ஒருவனிடமிருக்கும் பணத்தின் அளவு என்பது, அவன் வங்கி கணக்கு மீதியைக் கொண்டோ, அல்லது அவனிடமிருக்கும் அசையும் அசையாத சொத்துக்களைக் கொண்டோ சமூகம் தீர்மானிக்காது. அவன் பணம், அவன் சார்ந்த சமூகத்துக்கு பயன்படும் அளவு, அதைத் தேடிக்கொள்ள அவன் பின்பற்றும் வழிமுறைகள் அவனது மனதின் அளவு, என்பவற்றை அடிப்படையில் கொண்டே சமூகம் தீர்மானிக்கும்.

எனக்குப் பணமோ, வசதியோ தேவையில்லை என்று கூறிக் கொள்ள எவரும் இல்லை. பணத்தைக் தேடிக் கொள்ள நகரும், ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொர் எல்லை அல்லது வரையறை இருக்க வேண்டும். **அத்துடன் பணம் தேடும் வழிமுறைகள் நேர்க்கையான தாகவும், மனிதாபியானவையாகவும் கிருக்க வேண்டும்.** இது பிற்போக்கான சிந்தனை என்றும், பழமைவாதிகளின் பல்லவி என்றும் “பணக்காரர் பலர் நினைக்கலாம்” ஆனால் மனித நேயமுள்ள அறிவாளி எவனுமே அப்படி எண்ண மாட்டான்.

ஒரு பிரபல திருடன் இப்படிக் கூறுகின்றான். “திருவேது தான் எனது தொழில். இதற்கென ஒரு கூட்டத்தையே நான் வைத்திருக்கின்றேன். பணத்தைத் திரும் எண்ணந்தான் என் மனதில் எப்போதும் இருக்கும். நான் ஒரு கொள்ளைக் கூட்டத்தின் தலைவன். அப்படியிருந்தும், தன் வெற்றிலைக் கறைபடிந்த காவிப் பற்களை காட்டி, கிழிந்துபோன தன் கந்தல் சேலையைக் காட்டி பத்துப் பத்துச் சதமாகப் பத்து வீட்டில் பிச்சை எடுத்து வந்த பிச்சைக் காரியின் காசைத் திரும் கேவலமான கள்வன் நானில்லை. அப்படியான பணம் எனக்குத் தேவையில்லை. என்று கூறுகிறான். “ஙங்கே ஒரு மனித நேயம் தெரிகிறது”

ஒருவன் தன் நண்பனிடம் சொல்கிறான். “நான் வசதியுடன் வாழ்கிறேன்” அவன் நண்பன் அவனை அதிசயமாகப் பார்க்கிறான். அவனைப் பற்றிய சகலதும் அவன் நண்பனுக்கு நன்கு தெரியும். அவனிடம் பெரிய வசதி எதுவுமில்லை. வீடு கூட ஒரு சிறிய வீடுதான். மீண்டும் அவனை அதிசயத்துடன் பார்த்த போது, அவன் கூறுகின்றான். “நீ ஒரு பத்தாயிரம் ரூபா பணந்தா? என்று என்னிடம் கேட்டால் கொடுப்பதற்கு என்னிடம் பணம் இல்லை. ஆனால் உன்னிடம் பத்தாயிரம் ரூபா பணம் தா? என்று கடன் வாங்காமல் நான் வசதியுடன் வாழ்கிறேன்” என்று. கங்கு அளவான திருப்தி அவனிடத்தில் கானப்படுவதை அவதானிக்கலாம்.

யாழ் மாவட்டத் தில் கொழுகாமத்தில் “பஞ்சாட்சர” மந்திரத்தின் பெயரைக் கொண்ட ஒரு பலசரக்குக் கடை வர்த்தகர் ஒருவர் கிருந்தார். அவர் ஏதாவது ஒரு பொருளைக் கொள்வனவு செய்து விற்பனை செய்யும் போது “கண்ணியமான” சிறு இலாபத்தை வைத்து மற்றவர்கள் விற்பனை செய்வது போலவே தானும்

விற்பனை செய்வார். ஏனையோர் வைக்கும் இலாபத்தை விட, அவர் வைக்கும் இலாபம் ஒரு சதமேனும் குறைவாகத் தான் இருக்கும். திடீரென அப் பொருளின் சந்தை விலை அதிகரித்தால் ஏனைய வர்த்தகர்கள் அதிகரித்த விலையில் விற்பனை செய்யும் போது, அவர் ஏற்கனவே கொள்வனவு செய்த அந்தப் பொருளில் ஒரு பொருள் இருக்கும் வரை, பழைய விலைக்கே விற்பனை செய்வார். இது அவரின் கொள்கை. அவருக்கு பணத்தின் மேல் ஆசையில்லை என்பதல்ல. இது அவரின் “போதும்” என்ற மனநிலையைக் காட்டுகிறது.

கிளிநோச் சி மாவட்டத்தில் பஸ்ராயில், பிரபலமான தேநீர்க்கடையின் உரிமையாளர் ஒருவர் ஒருந்தார். ஒழுஙூக்க கடவுளின் பெயரைத் தனது செல்லப் பெயராகவும், மற்றவர்கள் அழைக்கும் பெயராகவும் கொண்டவர். தனது கடையில் வந்து யாராவது ஒருவர் ஒரு தேநீர் மட்டும் வாங்கி குடித்தால், நிச்சயமாக அந்த தேநீருக்கு பணம் வாங்க மாட்டார். சரி போங்கோ என்று கூறிவிடுவார். ஆனால் தேநீருடன் சேர்த்து வடை சூசியம் மோதகம் ஏதாவது எடுத்திருந்தால், அவரிடம் தேநீருக்கு சேர்த்து பணம் வாங்குவார். தனியே ஒரு தேநீர் குடித்த ஒருவரிடம், எக் காரணம் கொண்டும் பணம் வாங்கமாட்டார். இது அவரின் கொள்கை. அவருக்கு பணத்தின் மேல் ஆசை இல்லை என்பதல்ல. இது அவரின் தரும சிந்தனையையும், “போதும்” என்ற மன நிலையையும் காட்டுகிறது. மேலே சொன்னவர்களுக்குப் பணத்தில் ஆசையில்லை என்பதல்ல. “அளவான ஆசை மட்டுமே உண்டு”. இவர்கள் தான் அளவான பணக்காரர்களுக்கு உதாரணமானவர்கள்.

குறைந்த சம்பளம் கொடுத்துக் கூடிய வேலை வாங்கும் கெட்டிக்காரரைப் புத்தி கொண்ட வத்தகர்களும் முதலாளிமார்களும், நன்கொடை, அன்பளிப்பு என்ற பெயரில் கையூட்டும் (லஞ்சம்) பெற்றுக் கொள்ளும் அரசு உத்தியோகத்தர்களுக்கும், செல்வாக்கு என்ற பெயரில் காரியங்களைச் செய்து கொடுத்து அதற்கு ஈடாகப் பணவடிவில் சந்தோசங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளும் அரசியல் வாதிகளும், அளவான பணக்காரர்களாக இருக்க மாட்டார்கள்.

வாழுத்தெரிந்த புத்திசாலிகளாகத் தங்களை நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் இவர்கள் ஒருவேளை உணவுக்காக ஒருநாள் முழுவதும் உழைக்கும் குடும்பங்களின் நிலைமையை ஒருநாளும் உணர்மாட்டார்கள். மனித நேயம் என்றால் என்ன? என்பதை அறிய மாட்டார்கள். “போதும் என்ற மனமே பொன் செய்யும் மருந்து” என்று கூறுவார்கள். இந்த மனம் எல்லோருக்கும் இருப்பதில்லை. குறிப்பாக மேலே செல்லப்பட்டவர்களுக்கு கொஞ்சம் கூட இது இருப்பதில்லை.

ஆனால் நாள் முழுவதும் ஓய்வின்றி உழைத்து விட்டு, மாலையில் தமக்கு கிடைக்கும் சொற்பகலியைத் தம் இரு கைகளையும் நீட்டி பணிவுடன் வாங்கும் கூலிகளுக்கு (அன்றாடம் காச்சிகளும்) மட்டுமே இந்த மனம் சொந்தமாகும். அவர்களுக்கு தாம் பெறும் சீச் சொற்ப கூலி போதாதுதான். கிருப்பினும், “இப்போதைக்கு இது போதும்” என்று திருப்திப்படும் நிலையில் உள்ளார்களே, “அதுவே அவர்களின் போதும் என்ற மனதைக்” காட்டுகிறது. இப்போது அளவான பணத்தையும், அளவான பணக்காரர்களையும் பற்றி நாம் ஓரளவேணும் புரிந்து கொண்டிருப்போம்.

“போதும் என்ற மனத்தின் மூலம் பொன் செய்யும் மருந்தாகவும் இருப்பவர்கள் மேலே சொல்லப்பட்டவர்கள் மட்டுமே ஆகும். தமிழ்த் தமிடம் வந்துசேரும் பணம் நேர்மையான முறையில் வந்து சேர்கின்றதா? என்பதை சிந்திப்பவர்களும் இவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர். இவர்கள் எப்போதும் சந்தோஷமாக இருப்பார்கள். மனிதநேயம் உட்பட்ட இவர்களிடம் நாம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டிய பல பாடங்கள் நிறைய உண்டு. எந்தப் பணக்காரர்களும், கிவர்களை பணம் கொடுத்து விலைக்கு வாங்க முடியாது.

தமிழ்நூல் – சஞ்சிகை
மலை 3, அருவி 4

நதியோர நாணல்கள் இலக்கிய மன்றத்தின் வெளியீடுகள்

01. அசையும் நாணல்கள் - தொகுப்பு நூல் 2018
(நூவலூரான் வ.ஜசிந்தன்)
02. பகலில் கானும் கனவுகள் - கவிதை நூல் 2018
(கவிஞர் வடவரணி சி.சபா)
03. அந்தமிழ் அறுயது - கவிதை நூல் 2019
(கவிஞர் நிர்மலா சிவராசலிங்கம்)
04. புத்தின் கனவுகள் - கவிதை நூல் 2019
(கவிஞர் அந்தோனிப்பிள்ளை ஜயசீலன்)
05. குளிர்விடும் மூச்சு - கவிதை நூல் 2019
(கவிஞர் அந்தோனிப்பிள்ளை ஜயசீலன்)
06. ஓவியமும் சிற்பமும் - (கட்டுரைகள் 2019)
(கலாபூசணாம் வடவரணி சி.சபா)
07. மரணிக்கும் மன்வாசனை - சிறுகதைகள் 2019
(கலாபூசணாம் வடவரணி சி.சபா)
08. சமநிலைக்கரகம் - ஆய்வுநூல் (அச்சில்)
(எழுத்தாளர் யோகநாதன் துஷாந்தினி)

**கலைகளுக்கு உயிர்கொடுப்பிபாம்
கலைஞர்களை ஊக்குவிப்பிபாம்**

நதியோர நாணல்கள் இலக்கிய மன்றம்
நாவற்காடு வரணி, இலங்கை.

தொ.இல : 0773376249

நாலாசிரியர் பற்றி...!

கலைஞர்
வாய்மூல வினாக்களில்

வாய்மூலில் பிறந்த இவர் சி.சபாரத்தினம் என்னும் இயற்பெயரைக் கொண்டவர். இவர் வடவர்ணி சைவப்பிரகாச வித்தியாலயத்தில் அரும்பக் கல்வியையும், நெல்லியடி திரு இருதயக் கல்லூரியில் உயர்கல்வியையும் பெற்றவர். கடந்த வருடம் இவரால் வெளியீடு செய்யப்பட்ட “பகலில் காணும் கனவுகள்” என்ற கலிதைநூல் பலினதும் பாராட்டுக் களையும் பெற்றது.

தற்போது வெளியீடு செய்யப்படும் “ஷ்வியழம் சிங்பழம்” என்ற கட்டுரை நாலும் இதனுடன் இணைந்து வெளியீடு செய்யப்படும் “மரணிக்கும் மண்வாசனை” என்ற சிறுகதை நாலும், இவருக்கு பெருமை சேர்க்கும் என்பதுடன், வரணி மண்ணுக்கும் பெருமை சேர்க்கும் என்பதை எண்ணும் போது எனக்கு மனமகிழ்வை தருகின்றது.

இவருக்கு அரசினால் வழங்கப்படும் “கலாபூசணம்” விருதும், “கலைச்சாகரம்” விருதும் பல்வேறு கௌரவங்களும் பாராட்டுக் களும் கிடைத்துள்ளமை இவரின் கலை இலக்கிய எழுத்தாற்ற ஒக்கு சான்று பகிர்கின்றது.

அரசு ஊழியரான இவர் கூட்டுறவு திணைக்களத்தின் கணக்காய்வு பிரிவின் தலைமைக்காரியாலய பரிசோதகராகக் கடமை புரிந்து, தற்போது ஒய்வுநிலையிலுள்ளதுடன் இவர் ஓர் அகில இலங்கை சமாதான நீதவானாக உள்ளார். அத்துடன் எமது “நதியோர நாணல்கள் இலக்கிய மன்றத்தின்” பிரதம ஆலோசகராக உள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

சி.கா.கமலநாதன் J.P., BA (HONS - History), PGDE, MA, MED(Hons) PGDEM, SITES
வரணியூர் சைவப்படிலவர்,
விரிவுறையாளர் ஸ்ரீபாததேசிய கல்வியற்கல்லூரி,
நுவெரலியா.

திரு ரிசர்க்மலநாதன் J.P.
ஸ்ரீபாததேசிய கல்வியற்கல்லூரி
நதியோர நாணல்கள் இலக்கிய மன்றம்
நாவற்காடு, வரணி, மாநிப்பாணம்.

350/-
9 789557 192062